

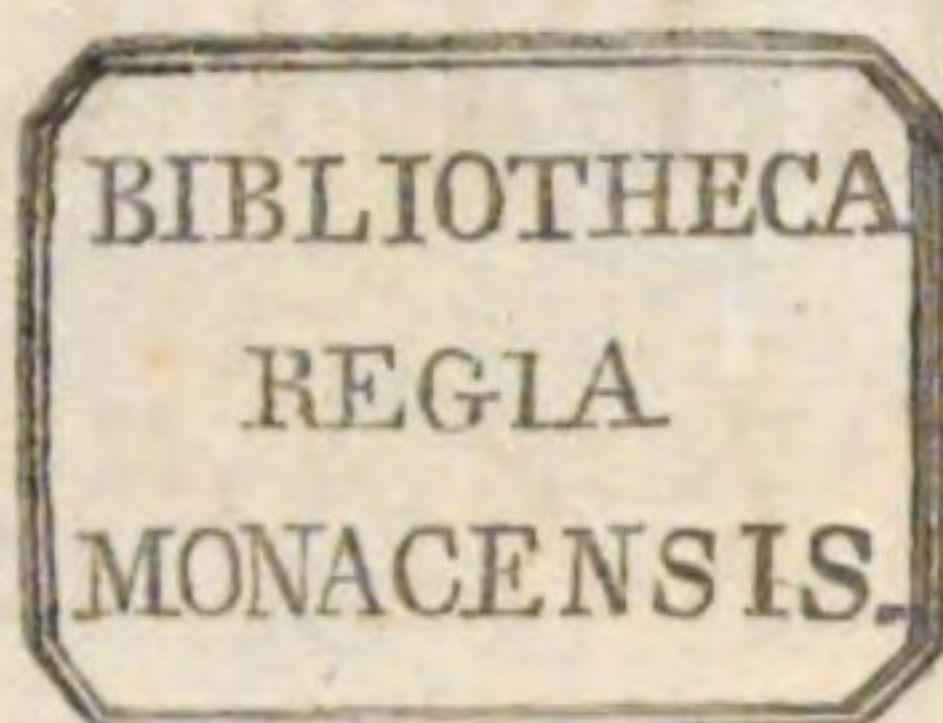
ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ,
ΜΟΣΧΟΥ, ΚΑΙ ΒΙΩΝΟΣ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΠΑΝΤΑ.

PARMAE
IN AEDIBVS PALATINIS
TYPIS BODONIANIS
MDCCXCII

66.D.

DE HAC
PARMENSIS EDITIONE
BERNARDI ZAMAGNAE
ENDECASILLABI

O docti Siculae modos avenae,
Misso palliolo, togaque sumpta,
Vates aureoli, venusti olores
Puro loti Arethusio liquore,
Iam cultu nitidi Bodoniano
In claram e latebris situque lucem
Rursum exite. male heu! male inficetae
Formae vos toties Typographorum
Turparunt maculis sacris, pudendis.

*At quis? quis modo bellulos amicus
Iussit fulgere comptulosque? Hiberus
Ille eques pater elegantiarum
AZARA inclytus, unice latinas,
Et graias pariter fovens Camoenas
Ille hoc vos decorat novo nitore.
Quare id, quidquid honoris est, referte
Bonarum huic lepidò artium Patrono;
Quas ut sedulus ornet excolatque,
Haud umquam studio, haud pepercit auro
Amator charitum, omnium et leporum.*

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ.

~~~~~

ALLA GLA

OTITKOT

TOITWITZ TOT

~~~~~

ΘΥΡΣΙΣ, ἢ ΩΔΗ,

Ειδύλλιον α'.

ΘΥΡΣΙΣ Ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος.

- Θτ. Ἀδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἅ πίτυς, αἰπόλε, τήνα,
Ἄ ποτὶ ταῖς παγαῖσι, μελίσδεται· ἀδὺ δὲ καὶ τὸ
Συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποισῇ.
Αἶκα τῆνος ἔλη κεραὸν τράγον, αἶγα τὸ λαψῇ.
Αἶκα δ' αἶγα λάβη τῆνος γέρας, ἐς τὲ κατάρρει
Ἄ χίμαρος· χιμάρῳ δὲ καλὸν κρῆς, ἐς τέ κ' ἀμέλξης.
Αι. Ἄδιον, ὦ ποιμᾶν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ κατὰ χεῖρας
Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεσθαι ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἶκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἶδα δῶρον ἄγωνται,
Ἄρνα τὸ σακίταν λαψῇ γέρας· αἱ δέ κ' ἀρέσκη
Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὸ δὲ τὰν οἶν ὕστερον ἀξεῖς.
Θτ. Λῆς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τᾶδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ἄτε μυρῖκαι,
Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΑΙ. Οὐ Δέμεις, ὦ ποιμᾶν, τὸ μεσαμβρινόν, οὐ Δέμεις ἄμμιν
 Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἥ γὰρ ἀπ' ἄγρας
 Τανίκα κεκμακῶς ἀμπαύεται, ἐντί γε πικρὸς,
 Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
 Ἀλλὰ τὺ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες,
 Καὶ τὰς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλεόν ἴκεο μώσας,)
 Δεῦρ', ὑπὸ τὰν πτελέαν ἐσδώμεθα, τῷ τε Πριήπῳ
 Καὶ τὰν κρανιάδαν κατεναντίον, ἅπερ ὁ Δῶκος
 Τῆνος ὁ ποιμενικὸς, καὶ ταὶ δρύες· αἱ δέ κ' αἰείσης,
 Ὡς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ἄσας ἐρίσδων,
 Αἰγὰ τέ τοι δωσῶ διδυματοκὸν ἐς τρεῖς ἀμέλξαι,
 Ἄ δὲ δύο ἔχοισ' ἐρίφως ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας·
 Καὶ βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἀδείϊ καρῷ,
 Ἀμφῶες, νεοτευχῆς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον·
 Τῷ περὶ μὲν χεῖλῃ μαρύεται ὑψόθι κισσὸς,
 Κισσὸς ἐλιχρύσῳ κεκορισμένος· ἅ δὲ κατ' αὐτὸν
 Καρπῷ ἔλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
 Ἐντοσθεν δὲ γυνὰ, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
 Ἀσκητὰ πέπλω τε καὶ ἄμπτυχι· παρ δέ οἱ, ἄνδρες
 Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
 Νεικείουσ' ἐπέεσσι· τὰ δ' οὐ φρενὸς ἄπλεται αὐτᾶς.
 Ἀλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέσκεται ἄνδρα γελεῦσα,
 Ἀλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπλεῖ νόον· οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
 Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
 Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται
 Λεωρὰς, ἐφ' ἧ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἔλκει

Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς.
 Φαίης κεν γυίων νῖν ὅσον σθένοσ ἐλλοπιέυειν.
 Αἱ δὲ οἱ ᾠδήκωντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἴνες,
 Καὶ πολὺ περ ἐόντι· τὸ δὲ σθένοσ ἄξιον ἄβας.
 Τυτθὸν δ' ὅσον ἄπωθεν ἀλιτρυτοιο γέροντος,
 Πυρναίαισ σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά.
 Τὰν ὀλίγοσ τις κῶροσ ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
 Ἦμενοσ· ἀμφὶ δέ μιν δὺ' ἀλώπεκεσ· ἅ μὲν ἀν' ὄρχωσ
 Φοιτῇ, σινομένα τὰν τρώξιμον· ἅ δ' ἐπὶ πῆραν
 Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν
 Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,
 Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ οὔτέ τι πῆρησ,
 Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
 Παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπασ περιπέπταται ὑγρὸσ ἀκανθοσ,
 Αἰπολικόν τι δάημα· τέρασ κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.
 Τοῦ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἰγά τ' ἔδωκα
 Ὠνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτοσ.
 Οὐδέ τι πῶ ποτὶ χεῖλοσ ἐμὸν Δίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
 Ἀχραντον· τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,
 Αἰκέν μοι τὸ φίλοσ τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃσ.
 Κοῦ τοι τὶ φθονέω· πόταγ' ὦ γαθέ· τὰν γὰρ ἀοιδὰν
 Οὔ τί πῶ εἰσ Ἀῖδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖσ.
 Θρ. Ἀρχετε βωκολικᾶσ, Μῶσαι φίλαι, ἀρχετ' ἀοιδᾶσ.
 Θύρσις ὅδ' ὥξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδοσ ἅδ' ἅ φωνά.
 Παῖ ποκ' ἄρ' ἦσθ' ὅκα Δάφνις ἐτάκετο; παῖ ποκα, νύμφαι

"Η κατὰ Πηνειῷ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδῳ;
 Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥοον εἶχετ' Ἀνάπῳ,
 Οὐδ' Αἴτνας σκοπιᾶν, οὐδ' Ἀκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

"Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
 Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
 Τῆνον χῶ' κ' δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.

"Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
 Πολλαί οἱ παρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
 Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι, καὶ πόρτιες ὠδύραντο.

"Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
 Ἦνθ' Ἑρμᾶς πρᾶτιστος ἀπ' οὔρεος, εἶπε δὲ, Δάφνι,
 Τίς τυ κατατρύχει; τίνος, ὃ ἴγαθὲ, τόσσον ἔρασσαι;

"Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
 Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὀπόλοι ἦνθον.
 Πάντες ἀνηρώτευν τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίαπος,
 Κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί τὸ τάκεαι; ἅ δέ τε κῶρα
 Πᾶσαν ἀνὰ κράναν, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται,

("Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς)
 Ζατοῖς· ἃ δυσερῶς τις ἄγαν καὶ ἀμήχανος ἐσσί.
 Βώτας μὰν ἐλέγευ· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.
 Ὀπόλος, ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται,
 Τάκεται ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἐγεντο.

"Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
 Καὶ τὸ δ', ἐπεὶ κ' ἐσορῇ τὰς παρθένας οἷα γελῶντι,
 Τάκεαι ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
 Τὼς δ' οὐδὲν ποτιλέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῷ

"Αννε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄννε μοίρας.

"Αρχετε βοκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰδᾶς.

"Ηνθέ γε μὰν ἀδεῖα καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα,
Λάθρη μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,
Κῆπε, Τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν.

"Αρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέῳ ἐλυγίχθης;

"Αρχετε βοκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰδᾶς.
Τὰν δ' ἄρα χῶ Δάφνις ποταμείψατο, Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής.

"Ηδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἄλιον ἄμμι δεδύκειν.

Δάφνις κ' εἰν αἶδα κακὸν ἔσσεσθαι ἄλγος ἔρωτος.

"Αρχετε βοκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰδᾶς.

Οὐ λέγεται τὰν Κυπριν ὁ βοκόλος, ἔρπε ποτ' Ἰδαν,

"Ερπε ποτ' Ἀγχίσαν. τήναι δρύες, ὧδε κύπειρος,

"Ωδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.

"Αρχετε βοκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰδᾶς.

"Ωραῖος χ' "Ωδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,

Καὶ πλώκας βάλλει, καὶ θηρία τᾶλλα διώκει.

"Αρχετε βοκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰδᾶς.

Αὐτίς ὅπως στήσῃ Διομήδεος ἄσπον ἰοῖσα,

Καὶ λέγε, Τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.

"Αρχετε βοκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰδᾶς.

"Ω λύκοι, ὧ θῶες, ὧ ἀν' ὄρεα φωλάδες ἄρκτοι,

Χαίρεθ' ὁ βοκόλος ὑμῖν ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ' ἀν' ὕλαν,

Οὐκέτ' ἀνὰ δρυμὸς, οὐκ ἄλσεα· χαῖρ' Ἀρέθοισα,

Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.

"Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰδᾶς.
 Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος ὁ τὰς βόας ὦδε νομεύων,
 Δάφνις ὁ τὼς ταύρωσ κ' πόρτιας ὦδε ποτίσδων.

"Αρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰδᾶς.
 ὦ Πὰν Πὰν, εἴτ' ἐσσι κατ' ὄρεα μακρὰ Λυκαίου,
 Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἐνθ' ἐπὶ νᾶσον
 Τὰν Σικελὰν, Ἑλίκας δὲ λίπε ρίον, αἰψύ τε σᾶμα
 Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰδᾶς.
 "Ενθ' ὄναξ, κ' τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν
 Ἐκ καρῶ σύριγλα καλὰν, περὶ χεῖλος ἐλικτάν.
 Ἥ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ἄδαν ἔλκομαι ἤδη.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰδᾶς.
 Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
 Ἄ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρχεύθοισι κομάσαι,
 Πάντα δ' ἐναλλα γένοιτο, καὶ ἅ πιτυς ὄχνας ἐνείκαι,
 Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὼς κύνας ὄλαφος ἔλκοι,
 Κῆξ ὀρέων τοῖ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰδᾶς.
 Χώ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο. Τὸν δ' Ἀφροδίτα
 "Ηθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
 Ἐκ Μοιρᾶν· χώ Δάφνις ἔβα ρόον· ἔκλυσε δίνα
 Τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰδᾶς.
 Καὶ τὸν δίδου τὰν αἶγα, τό τε σκύφος· ὥς μιν ἀμέλξας
 Σπείσω ταῖς Μοῖσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι,

Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὑμῖν καὶ ἐς ὕστερον ἄδιον ἄσῳ.

ΑΙ. Πληρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,

Πληρες δὲ σχαδόνων· καὶ ἀπ' Αἰγίλῳ ἰσχάδα τρώγοις

Ἀδεῖαν· τέτλιγος ἐπεὶ τύ γε φέρτερον ἀδεις.

Ἦνι δέ τοι τὸ δέπας· δᾶσαι φίλος ὥς καλὸν ὄσδει.

Ὡρᾶν πεπλύσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.

᾽Ωδ' ἴθι Κισσαίθα, τὸ δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι

Οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὑμῖν ἀνασῇ.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ,

Ειδύλλιον β'.

Πᾶ μοι ταὶ δάφναι; φέρε Θεόλυλι· πᾶ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέω οἶδς ἁώτῳ,
Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ᾧ τάλας οὐδέποθ' ἦκει,
Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμὲς,
Οὐδὲ Δύρας ἄρ' ῥαξεν ἀνάρσιος· ἦ ρά οἱ ἄλλα
Ὡχρετ' ἔχων ὅ, τ' Ἐρως ταχινὰς φρένας, ἃ τ' Ἀφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω· καὶ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. Ἀλλὰ, Σελάνα,
Φαῖνε καλόν· τὴν γὰρ ποταείσομαι ἄσυχᾳ, δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ δ' Ἐκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι
Ἐρχομένην νεκύων ἀνά τ' ἡρία, καὶ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ' Ἐκάτα δασυλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπῆδει,

Φάρμακα ταῦθ' ἔρδοισα χερείονα μήτέ τι Κίρκης,
Μήτέ τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.

"Ιὺγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
"Αλφιτά τοι πρῶτον πυρὶ τάκεται· ἄλλ' ἐπίπασσε
Θέστυλι δειλαία· πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Ἦ ρά γέ τοι, μυσαρὰ, καὶ τὴν ἐπίχαρμα τέτυμαι;
Πάσθ' ἅμα καὶ λέγε ταῦτα, Τὰ Δέλφιδος ὁστέα πάσσω.

"Ιὺγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφιν ἐμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
"Αἰθω· χ' ὥς αὐτὰ λακείει, μέγα καπυρίσασα,
Κήξαπίνης ἄφθνη, καὶ οὐδὲ σποδὸν εἶδομες αὐτᾶς·
Οὔτω τοι καὶ Δέλφιν ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἁμαθῦνοι.

"Ιὺγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφιν·
Χ' ὥς δινεῖθ' ὅδε ρόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας,
Ὡς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἀμετέραισι θύραισιν.

"Ιὺγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα· τὸ δ' Ἀρτεμι καὶ τὸν ἐν ἁδᾷ
Κινήσαις Ῥαδάμανθα, καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέστυλι, καὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.
Ἄ θεὸς ἐν τρίοδοισι· τὸ χαλκίον ὥς τάχος ἄχει.

"Ιὺγξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἦνίδε σιγαῖ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·
Ἄ δ' ἐμὰ οὐ σιγαῖ στέρνων ἐντοσθεν ἀνία,
Ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν

Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἤμεν.

Ἰϋγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Ἐς τρεῖς ἀποσπένδω, καὶ τρεῖς τάδε, πότνια, φωνῶ.

Εἴτε γυνὰ τήνω παρακέκλιται, εἴτε καὶ ἀνὴρ,

Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον πόκα Θασέα φαντὶ

Ἐν Δία λασθῆμεν ἐϋπλοκάμου Ἀριάδνας.

Ἰϋγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Ἰππομανὲς φυτόν ἐστὶ παρ' Ἀρκάσι· τῷ δ' ἐπὶ πᾶσαι

Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὄρεα, καὶ δοαὶ ἴπποι.

Ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι

Μαινομένῳ ἵκελον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας.

Ἰϋγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφισ,

Ὡ γὰρ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.

Αἱ αἱ, ἔρως ἀνιηρέ· τί μεν μέλαν ἐκ χροῶς αἶμα

Ἐμφὺς ὥς λιμναῖτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;

Ἰϋγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Σαῦράν τοι τρίψασα ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ.

Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὸ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον

Τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον, ᾶς ἔτι καὶ νῦν

Ἐκ θυμῷ δέδεμαι ὁ δέ μεν λόγον οὐδένα ποιεῖ).

Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, τὰ Δέλφιδος ὁστέα πάσσω.

Ἰϋγξ, ἔλκε τὸ τήνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Νῦν δὴ μούνη ἐοῖσα, πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;

Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;

Ἦνθ' ἂν τῷ ὑβούλοιῳ καναφόρος ἄμμιν Ἀναξῶ

Ἄλσος ἐπ' Ἀρτέμιδος· τᾷ δὴ ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα
Θηρία πομπεύεσκε περιστάδον, ἐν δὲ λέαινα.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καὶ μ' ἅ Θευχαρίλα Θραῖσσα τροφὸς ἅ μακαρίτις
Ἀγχίθυρος ναίοισα κατεύξατο καὶ λιτάνευσε
Τὰν πομπὰν θάσασθαι· ἐγὼ δέ οἱ ἅ μεγάλοιτος
Ὠμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
Καμφιστεилаμένα τὰν ξυστιδα τᾷς Κλεαρίστας.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἦδη δ' εὖσα μέσον κατ' ἀμαξιτὸν, ἃ τὰ Λύκωνος,
Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.
Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρύσοιο γενειᾶς,
Στήθεα δὲ σιλιδοντα πολὺ πλέον, ἢ τὸ Σελάνα,
Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσι.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' ὥς ἶδον, ὥς ἐμάνην, ὥς μεν περὶ θυμὸς ἰάφθη
Δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κούδ' ἔτι πομπᾶς
Τῆνας ἐφρασάμην, οὐδ' ὥς πάλιν οἶκαδ' ἀπῆνθον
Ἔγνων· ἀλλὰ μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε.
Κεῖμην δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα, καὶ δέκα νύκτας.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καὶ μεν χρὸς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψω.
Ἐρρέυν δ' ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
Ὅστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα· καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρησα;
Ἦ ποίας ἔλιπον γραιίας δόμον, ἅτις ἐπαῖδεν;
Ἄλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 Χ' οὕτω τᾷ δούλῃ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα,
 ἼΕἰ δ' ἄγε Θεστυλί μοι χαλεπᾶς νόσῳ εὐρέ τι μᾶχος.
 Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος· ἀλλὰ μολοῖσα
 Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν.
 Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δέ οἱ ἀδὺ καθῆσθαι.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 Κῆπεί κ' αἶ νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἄσυχ' αἰνεῖς,
 Κῆφ' ὅτι Σιμαίθα τὸν καλεῖ, καὶ ὑφάγεο τᾷδε.
 Ὡς ἐφάμαν· ἃ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
 Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δέ νιν ὡς ἐνόησα
 Ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ,
 (Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα)

Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπῳ
 Ἰδρώς μεν κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις,
 Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ
 Κρυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ μητέρα τέκνα.
 Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἴσα.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 Καὶ μ' ἐσιδὼν ὄσσοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πῆξας,
 Ἐξετ' ἐπὶ κλιντῇρι, καὶ ἐζόμενος φάτο μῦθον.
 Ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἐφθασας, ὅσσον ἐγὼ θῆν
 Πρὶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἐφθαξα Φιλῖνον,
 Ἐς τὸ τεδὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἧ με παρῆμεν.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 Ἦνθον γὰρ κῆγῳ, καὶ τὸν γλυκύν, ἦνθον, ἔρωτα,

Ἡ τρίτος ἢ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτὸς,
 Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσω,
 Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,
 Πάντοτε πορφυρέαισι περιζώσθραισιν ἐλικτῆάν.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.

Καὶ μ' εἰ μὲν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς
 Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἡϊθέοισι καλεῦμαι.
 Εὐδὸν τ', εἶκε μόνον τὸ καλὸν σλόμα τεῦ ἐφίλασα.
 Εἰ δ' ἄλλα μ' ὠθεῖτε, καὶ ἅ δ' ὅρα εἶχετο μοχλῶ,
 Παντῶς καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.

Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν.
 Καὶ μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δεύτερα ἐκ πυρὸς εἴλεν,
 ὦ γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
 Αὐτῶς ἡμίφλεκτον· Ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίου
 Πολλάκις Ἀφαιίοιο σέλας φλογερώτερον αἶθει.

Φράζεό μεν τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.

Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο,
 Καὶ νύμφαν ἐφόβησ' ἔτι δέμνια δερμὰ λιποῖσαν
 Ἀνέρος. ὦς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἅ ταχυπειθῆς
 Χειρὸς ἐφαψαμένη μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων.
 Καὶ ταχὺ χρῶς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνειτο, καὶ τὰ πρόσωπα
 Θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε· καὶ ἐψιθυρίσδομες ἀδύ.
 Χῶς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
 Ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἦνθομες ἄμφω.
 Κούτέ τι τῆνος ἐμὴν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθές,

Οὐτ' ἐγὼ αὖ τήνῃ· ἀλλ' ἦνθέ μοι ἄ τε Φιλίστας
 Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἄ τε Μελιξοῦς
 Σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἴπποι,
 Ἄθ' τὰν ῥοδόπηχυν ἀπ' Ὀκεανοῖο φέροισαι·
 Κῆπέ μοι ἄλλά τε πολλὰ, καὶ ὥς ἄρα Δέλφεις ἔραται.
 Κῆτέ μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρὸς,
 Οὐκ, ἔφατ', ἀτρεκὲς ἴδμεν· ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος
 Ἀκράτῳ ἐπεχεῖτο, καὶ ἐς τέλος ὄχετο φεύγων·
 Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκασδεν.
 Ταῦτά μοι ἄ ξείνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθής.
 Ἦ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
 Καὶ παρ' ἐμὴν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν.
 Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧτέ νιν οὐδέ ποκ' εἶδον.
 Ἦ ῥ' οὐκ ἄλλό τι τερπνὸν ἔχει, ἀμῶν δὲ λέλασται;
 Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι. αἱ δ' ἔτι κῆμὲ
 Λυπῇ, τὰν Ἀῖδαο πύλαν, ναὶ Μοῖρας, ἀραξεῖ.
 Τοῖά οἱ ἐν κίστῃ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
 Ἀσσυρίῳ, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
 Ἀλλὰ τὸ μὲν χαίροισα ποτ' Ὀκεανὸν τρέπε πώλους,
 Πότνι· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν·
 Χαῖρε Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ' ἄλλοι
 Ἀστέρες, εὐκῆλοιο κατ' ἀντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

ΑΙΠΟΛΟΣ, ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ,

ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ,

Ειδύλλιον γ'.

Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκει τὰς αἶγας,
Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μὴ τὸ κορύψῃ.
ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλὶ, τί μ' οὐκέτι τοῦτο κατ' ἄντρον
Παρκύπτουσα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἢ ῥά με μισεῖς;
Ἡ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἤμεν,
Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
Ἢνὶ δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τὸ· καὶ αὖριον ἄλλά τοι οἶσῶ.
Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. Αἶθε γενοίμαν
Ἀβομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεδὸν ἄντρον ἰκοίμαν,
Τὸν κισσὸν διαδύς καὶ τὰν πτέριν ᾧ τὸ πυχάσδῃ.

Νῦν ἔγνων τὸν Ἑρωτα· βαρὺς θεός· ἥ ῥα λεαίνας
 Μασδὸν ἐθήλαζε, δρυμῶ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ·
 Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὄστέον ἄχρῃς ἰάπτει.
 ὦ τὸ καλὸν ποθορῶσα, τὸ πᾶν λίθος· ὦ κυάνοφρυ
 Νύμφα, πρός πλυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τὸ φιλάσω.
 Ἔσθι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις.
 Τὸν στέφανον τίλαι με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
 Τόν τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
 Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδοισι σελίνοις.
 ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ' ὑπακούεις;
 Τὰν βαίταν ἀποδὺς εἰς κύματα τῆνα ἀλεῦμαι,
 ὦ περ τῷς Δύννως σκοπιάζειται Ὀλπις ὁ γριπεύς·
 Κῆκα μὴ ὀποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἀδὺ τέτυκται.
 Ἐγνων πρᾶν, ὅκα μεν μεμναμένω εἰ φιλέεις με,
 Οὐδὲ τὸ τηλεφίλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα,
 Ἀλλ' αὐτῷς ἀπαλῶ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη.
 Εἶπε καὶ Ἀγροῖῳ τάλαθέα, κοσκινόμαντις,
 Ἄ πρᾶν ποιολογεῦσα παραιδᾶτις, οὔνεκ' ἐγὼ μὲν
 Τὴν ὅλος ἔγκειμαι· τὸ δέ μεν λόγον οὐδένα ποιῇ.
 Ἥ μὰν τοι λευκὰν διδυματοκὸν αἶγα φυλάσσω,
 Τάν με καὶ Ἄ Μέρμνωνος Ἐριθακὶς Ἄ μελανόχρως
 Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
 Ἀλλεται ὀφθαλμός μεν ὁ δεξιός· ἄρά γ' ἰδησῶ
 Αὐτάν; ἀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθείς·
 Καὶ κέ μ' ἴσως ποτίδοι· ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντῖνα ἐντί.
 Ἰωπομένης ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,

Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἐλὼν δρόμον ἄνυσεν· ἅ δ' Ἀταλάντα
Ὡς ἴδεν, ὥς ἐμάνη, ὥς ἐς βαθὺν ἄλλετ' ἔρωτα.
Τὰν ἀγέλαν χῶ μάντις ἀπ' Ὀθρυος ἄγε Μελάμπους
Ἔς Πυλον· ἅ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνησιν ἐκλίνθη
Μάτηρ ἅ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφειβοίας·
Τὰν δὲ καλὰν Κυθήρειαν ἐν ὥρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ οὕτως Ὡδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
Ὡστ' οὐδὲ φθιμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;
Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων· ζαλῶ δὲ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα,
Ὃς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.
Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὴν δ' οὐ μέλει. Οὐκέτ' αἰίδω,
Κεῖσεῦμαι δὲ πεσὼν, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδοντι·
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

Ν Ο Μ Ε Ι Σ ,

Ειδύλλιον δ'.

ΒΑΤΤΟΣ , καὶ ΚΟΡΥΔΩΝ.

- ΒΑ. Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἢ ῥα Φιλώνδα;
ΚΟ. Οὐκ, ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.
ΒΑ. Ἦ πάψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγεις;
ΚΟ. Ἄλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοςχία, κῆμὲ φυλάσσει.
ΒΑ. Ωὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ὄχετο χώραν;
ΚΟ. Οὐκ ἀκουσας; Ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ὄχετο Μίλων.
ΒΑ. Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει;
ΚΟ. Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν.
ΒΑ. Κῆμ' ἔφαθ' ἅ μ' ἀμᾶττηρ Πολυδεύκεος ἤμεν ἀμείνω.
ΚΟ. Κ' ὄχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἵκατι τουτόθε μᾶλα.
ΒΑ. Πείσαι τοι Μίλων καὶ τῷς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.
ΚΟ. Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.
ΒΑ. Δειλαῖαί γ' αὐταὶ· τὸν βωκόλον ὥς κακὸν εὖρον.
ΚΟ. Ἦ μὰν δειλαῖαί γε· καὶ οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι.

- ΒΑ. Τήνας μὲν δὴ τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλπειται
 Τῶστέα. Μὴ πρῶκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέτλιξ;
- ΚΟ. Οὐ δᾶν. ἄλλοκα μὲν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,
 Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κόμυθα δίδωμι.
 Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.
- ΒΑ. Λεπτὸς μὰν χῶ ταῦρος ὁ πύρριχος. Εἴθε λάχοιεν
 Τοὶ τῷ Λαμπριάδα τοὶ δαμοται, ὅκκα θύοντι
 Τᾷ Ἥρᾳ, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.
- ΚΟ. Καὶ μὰν ἐς στομάλιμνον ἐλαύνεται, ἐς τε τὰ Φύσχω,
 Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον· ὅπα καλὰ πάντα φύοντι,
 Αἰγίπυρος, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια.
- ΒΑ. Φεῦ φεῦ· βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὧ τάλαν Αἶγων,
 Εἰς Ἀἶδαν, ὅκα καὶ τὸ κακᾶς ἡράσσαο νίκας.
 Χά σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἄν ποκ' ἐπάξω.
- ΚΟ. Οὐ τήνα γ' οὐ νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων
 Δῶρον ἐμὶν νιν ἔλειπεν. ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτᾶς,
 Κῆν μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὖ δὲ τὰ Πύρρῳ.
 Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἃ τε Ζάκυνθος·
 Καὶ τὸ ποταῶν τὸ Λακίνιον, ἅπερ ὁ πύκτας
 Αἶγων ὀγδώκοντα μόνος κατέδαισατο μάσδας.
 Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε πιάξας
 Τᾶς ὀπλᾶς, κῆδωκ' Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναῖκες
 Μακρὸν ἀνάϋσαν, χῶ βωκόλος ἐξεγέλασεν.
- ΒΑ. ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλὶ, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
 Λασεύμεσθ'· ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσον ἀπέσβας.
 Αἰ αἰ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγχει.

Κο. Θαρσεῖν χρὴ, φίλε Βάττε· τάχ' αὐρίον ἔσσετ' ἄμεινον
Ἑλπίδες ἐν ζωῶσιν· ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.

Χὼ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἶθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

Βα. Θαρσέω. Βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἐλαίας
Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα· σίτθ' ὁ λέπαργος.

Κο. Σίτθ' ἂ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον· οὐκ ἔσακούεις;

Ἡξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,

Εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν· ἴδ' αὖ πάλιν ἄδε ποθέρπει.

Εἴθ' ἦν μοι ροικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.

Βα. Θᾶσαί μ', ὦ Κορύδων, ποτὶ τῷ Διός· ἂ γὰρ ἄκανθα

Ἀρμοῖ μ' ὥδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν· ὥς δὲ βαθεῖαι

Ταὶ ἀτρακτυλίδες ἐντί· κακῶς ἂ πόρτις ὅλοιτο·

Εἰς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος· ἦ ρά γε λεύσσεις;

Κο. Ναὶ ναὶ, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω γέ νιν· ἄδε καὶ αὐτά.

Βα. Ὅσσιχον ἐστὶ τὸ τύμμα· καὶ ἀλίκον ἄνδρα δαμάσδει.

Κο. Εἰς ὄρος ὅκχ' ἔρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε·

Ἐν γὰρ ὄρει ράμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

Βα. Εἴπ' ἄγε μοι Κορύδων, Τὸ γερόντιον ἦ ρ' ἔτι μύλλει

Τήναν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποτ' ἐκνίσθη;

Κο. Ἀκμάν γ', ὦ δειλαῖε· πρᾶν γέ μὲν αὐτὸς ἐπενθὼν

Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν, κατελάμβανον ἄμος ἐνάργει.

Βα. Εὖ γ', ὦ νῆρωπε φιλοῖφα· τό τοι γένος ἢ Σατυρίσκοις

Ἐγλύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ, ἢ ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,

Ειδύλλιον ε'.

ΚΟΜΑΤΑΣ, καὶ ΛΑΚΩΝ.

Κο. Αἶγες ἐμαὶ τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν

Φεύγετε τὸν Λάκωνα· τό μεν νάκος ἐχθὲς ἐκλεψεν.

Λα. Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίτῳ ἀμνίδες; οὐκ ἐσορῆτε

Τόν μεν τὰν σύριγλα πρῶαν κλέψαντα Κομάταν;

Κο. Τὰν ποίαν σύριγλα; τὸ γὰρ πόκα, δῶλε Συβάρτα,

Ἐκτάσω σύριγλα; τί δ'; οὐκέτι σὺν Κορύδωνι

Ἄρκεϊ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι;

Λα. Τάν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ ἑλεύθερε. τὴν δὲ τὸ ποῖον

Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος, εἰπὲ Κομάτα·

Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρᾳ τῷ δεσπότη ἦς τοι ἐνεύδεν.

Κο. Τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἀνὶκ' ἔθυσσε

Ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα· τὸ δ', ὦ κακὲ, καὶ τότε ἔτάκευ

Βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.

Λα. Οὐ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, οὐ σέ γε Λάκων

Τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαίθιδος· ἥ κατὰ τήνας
Τᾶς πέτρας, ὦνθρωπε, μανεῖς ἐς Κρᾶθιν ἀλοίμαν.

Κο. Οὐ μὰν οὐτ' αὐτὰς τὰς λιμνάδας, ὦ ἄγαθὲ, νύμφας,
(Αἴτ' ἐμὴν ἱλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν)

Οὐ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.

Λα. Αἶ τοι πιστεύσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγέ ἀροίμαν.

Ἄλλ' οὖν αἶκα λῆς ἔριφον δέμεν (ἐντὶ μὲν οὐδὲν
Ἰερὸν) ἀλλὰ γε τοι διαείσομαι, ἐς τέ κ' ἀπείπῃς.

Κο. Ὑς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισε· ἠνίδε κεῖται

Ὠριφος· ἀλλ' ἄγε, καὶ τὸν εὖβοτον ἀμνὸν ἔρειδε.

Λα. Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', εὖ τάδε γ' ἔσσεται ἐξ ἴσου ἄμμιν;

Τίς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; τίς δὲ παρεύσας

Αἰγὸς πρωτοτόκοιο, κακὰν κύνα δῆλετ' ἀμέλγειν;

Κο. Ὅσῃς νικασεῖν τὸν πλατίον, ὥς τὸν, πεποίθει,

Σφᾶξ βομβῶν τέτλιγος ἐναντίον· ἀλλὰ γὰρ οὐτοὶ

Ὠριφος ἰσοπαλῆς· τὸν (ἴδ' ὁ τράγος οὗτος) ἔρισδε.

Λα. Μὴ σπεύδ'· οὐ γάρ τοι πυρὶ δάλῃται· ἄδιον ἀσῆ

Τᾶδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τᾶλσεα ταῦτα καθίξας.

Ψυχρὸν ὕδωρ τηνεὶ καταλείβεται· ὧδε πεφύκει

Ποία, χ' ἄσλιθὰς ἄδε, καὶ ἀκρίδες ὧδε λαλεῖντι.

Κο. Ἄλλ' οὐτι σπεύδω. Μέγα δ' ἄχθομαι, εἰ τὸν με τολμῆς

Ὅμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν, ὃν ποκ' ἐόντα

Παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. ἴδ' ἄ χάρις ἐς τί ποθέρπει.

Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, δρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγοντι.

Λα. Καὶ πόκ' ἐγὼ παρὰ τεῦ τι μαθὼν καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας

Μέμναμ', ὦ φθονερὸν τὸν καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὐτῶς;

Κο. Ἀνίκ' ἐπύγιζόν τυ, τὸ δ' ἄλγεες· αἱ δὲ χίμαιραι

Αἶδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.

Λα. Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος ὑβὲ ταφείης·

Ἀλλὰ γὰρ ἔρφ' ὦδ', ἔρπε, καὶ ὕστερα βωκολιαξεῖς.

Κο. Οὐκ ἐρψῶ τηνεί· τούτῳ δρύες, ὦδε κύπειρος,

ᾧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.

Ἔνθ' ὕδατος ψυχρῷ κρᾶναι δύο· ταὶ δ' ἐπὶ δένδρῳ

Ὀρνιχες λαλαγεῦντι· καὶ ἅ σκιὰ οὐδὲν ὁμοία

Τᾷ παρὰ τίν· βάλλει δὲ καὶ ἅ πίτυς ὑψόθε κώνους.

Λα. Ἡ μὰν ἀρνακίδας τε καὶ εἶρια τᾷδε πατησεῖς,

Αἶκ' ἐνθης, ὕπνω μαλακώτερα· ταὶ δὲ τραγεῖαι

Ταὶ παρὰ τιν ὀσδοντι κακώτερον ἢ τὴν περ ὀσδεις.

Στασῶ δὲ κρητῆρᾴ μέγαν λευκοῖο γάλακτος

Ταῖς νύμφαις, στασῶ δὲ καὶ ἀδέος ἄλλον ἐλαίῳ.

Κο. Αἱ δέ κε καὶ τὴν μόλης, ἀπαλὰν πτέριν ὦδε πατησεῖς,

Καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν· ὑπεσσεῖται δὲ χιμαιρᾶν

Δέρματα, τῶν παρὰ τιν μαλακώτερα τετράκις ἀρνῶν.

Στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλῶς τῷ Πανὶ γάλακτος,

Ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας.

Λα. Αὐτόθε μοι ποτέρισδε, καὶ αὐτόθι βωκολιάσδευ·

Τὰν σαυτοῦ πατέων, ἔχε τὰς δρύας· Ἀλλὰ τίς ἄμμε,

Τίς κρινεῖ; αἶθ' ἐνθοὶ ποθ' ὁ βωκόλος ὦδε Λυκώπας.

Κο. Οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,

Αἱ λῆς, τὸν δρυτόμον βωστρήσομες, ὅς τὰς ἐρείκας

Τήνας τὰς παρὰ τιν ξυλοχίσδεται· ἐντὶ δὲ Μόρσων.

Λα. Βωστῆρέομες.

- Κο. Τὸ κάλει νιν.
- Λα. "Ιθ' ὦ ξένε, μικκὸν ἄκουσον
 Τᾷ δ' ἐνθῶν· ἄμμες γὰρ ἐρίσδομες ὅστις ἀρείων
 Βωκολιασῆάς ἐστι. τὸ δ', ὦ φίλε, μήτ' ἐμὲ, Μόρσων,
 Ἐν χάριτι κρίνης, μήτ' ὦν τὴ γὰ τοῦτον ὀνάσης.
- Κο. Ναί, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, καὶ Μόρσων, μήτε Κομάτα
 Τὸ πλέον ἰθύνης, μήτ' ὦν τὴ γὰ τῷδε χαρίξῃ.
 Ἄδ' εἰ τοι ἅ ποιμένα τῷ Θουρίῳ ἐστὶ Συβάρτα.
 Εὐμάρα δὲ τὰς αἰγας ὀρής, φίλε, τῷ Συβαρίτα.
- Λα. Μὴ τὴ τις ἡρώτα, ποτὶ τῷ Διὸς, αἴτε Συβάρτα,
 Αἴτ' ἐμόν ἐστι, κάκιστε, τὸ ποιμνιον; Ὡς λάλος ἐσσί.
- Κο. Βέντισθ' οὗτος, ἐγὼ μὲν ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω.
 Κ' οὐδὲν καυχέομαι· τὸ δ' ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί.
- Λα. Εἴα λέγ', εἴ τι λέγεις· καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις
 Ζῶντ' ἄφες· ὦ Παιᾶν, ἥ στωμύλος ἦσθα Κομάτα.
- Κο. Ταὶ Μῶσαι με φιλεῦντι πολὺ πλέον ἢ τὸν ἀοιδὸν
 Δάφνιν· ἐγὼ δ' αὐταῖς χιμάρως δύο πρᾶν ποκ' ἔθυσα.
- Λα. Καὶ γὰρ ἐμ' Ὀπόλλων φιλέει μέγα· καὶ καλὸν αὐτῷ
 Κριὸν ἐγὼ βόσκω· τὰ δὲ Κάρνεα καὶ δὴ ἐφέρπει.
- Κο. Πλὰν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἰγας ἀμέλγω·
 Καί μ' ἅ παῖς ποθορεῦσα, τάλαν, λέγει, αὐτὸς ἀμέλγεις;
- Λα. Φεῦ φεῦ, Λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ
 Τυρῶ, καὶ τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει.
- Κο. Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἅ Κλεαρίστα,
 Τὰς αἰγας παρελθόντα, καὶ ἀδύ τι ποπυυλιάσδει.
- Λα. Κῆμ' ἐγὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν

Ἐκμαίνει. λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα.

Κο. Ἀλλ' οὐ σύμβλητ' ἐστὶ κυνόσβατος οὐδ' ἀνεμώννα

Πρὸς ῥόδα, τῶν ἀνδρηρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκει.

Λα. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὀριμαλίδες· αἱ μὲν ἔχοντι

Λεπτὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, αἱ δὲ μελιχραί.

Κο. Κῆγ' ἄν μὲν δώσω τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν,

Ἐκ τᾷς ἀρκεύθω καθελὼν· τηνεὶ γὰρ ἐφίσδει.

Λα. Ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὅπως ἴκα πεξῶ

Τὰν οἶν τὰν πέλλαν, Κρατίδα δωρήσομαι αὐτός.

Κο. Σίτ' ἀπὸ τᾷς κοτίνῳ ταὶ μηκάδες· ὧδε νέμεσθε,

Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ἄτε μυρῖκαι.

Λα. Οὐκ ἀπὸ τᾷς δρυὸς οὗτος ὁ Κώναρος, ἅ τε Κυναίθα,

Τουτεὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολὰς, ὡς ὁ Φάλαρος;

Κο. Ἔστι δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος, ἔστι δὲ κρητὴρ

Ἔργον Πραξιτέλευς· τᾷ παιδὶ δὲ ταῦτα φυλάσσω.

Λα. Χ' ἀμῖν ἐστὶ κύων φιλοποίμνιος, ὅς λύκος ἄγχει,

Ὅν τῷ παιδὶ δίδωμι, τὰ θηρία πάντα διώκειν.

Κο. Ἀκρίδες, αἱ τὸν φραγμὸν ὑπερπαδῆτε τὸν ἀμὸν,

Μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· ἐντὶ γὰρ ἄβαι.

Λα. Τοὶ τέτλιγες, ὀρῆτε τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω·

Οὔτω κ' ὑμεῖς θῆν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμεντάς.

Κο. Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἱ τὰ Μίκωνος

Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ραγίζοντι.

Λα. Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος, οἱ τὰ Φιλώνδα

Σῦκα κατὰ τρώγοντες, ὑψηνέμιοι φορέονται.

Κο. Ἦ οὐ μέμνασ' ὅτ' ἐγὼν τὸ κατήλασα, καὶ τὸ σεσαρὼς

Εὖ πόκα κιγκλίζεν, καὶ τᾶς δρυὸς εἶχεο τήνας;

ΛΑ. Τοῦτο μὲν οὐ μέμναμ'· ὅκα μάν ποκα τῇδε τὸ δάσας
Εὐμάρας ἐκάθηρε, καλῶς μάλα τοῦτό γ' ἴσαμει.

ΚΟ. "Ἦδη τις, Μόρσων, πικραίνεται· οὐχὶ παρήσθευ;
Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις.

ΛΑ. Κῆγὼ μὲν κνίσδω, Μόρσων, τινά· καὶ τὸ δὲ λεύσσεις.
Ἐνθὼν τὰν κυκλάμιον ὄρυσσέ νυν εἰς τὸν "Αλεντα.

ΚΟ. Ἰμέρα ἀνθ' ὕδατος ρείτω γάλα, καὶ τὸ δὲ, Κρᾶθι,
Οἶνω πορφύροις, τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκαι.

ΛΑ. Ῥείτω χ' ἅ Συβαρίτις ἐμὴν μέλι· καὶ τὸ ποτ' ὄρθρον
Ἄ παῖς ἀνθ' ὕδατος τὰν κάλπιδα κηρία βάψαι.

ΚΟ. Ταῖ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἶγILON αἶγες ἔδοντι,
Καὶ σχῖνον πατέοντι, καὶ ἐν κουάροισι κέονται.

ΛΑ. Ταῖσι δ' ἐμαῖς οἷεσσι πάρεσσι μὲν ἅ μελίτεια
Φέρβεσθαι, πολλὸς δὲ καὶ ὥς ρόδα κισσὸς ἔπανθεῖ.

ΚΟ. Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρὸν οὐκ ἐφίλασε,
Τῶν ὧτων καθελοῖς, ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.

ΛΑ. Ἄλλ' ἐγὼ Εὐμήδευς ἔραμαι μέγα· καὶ γὰρ ὅκ' αὐτῷ
Τὰν σύριγγ' ὄρεξα, καλὸν τί με κάρτ' ἐφίλασεν.

ΚΟ. Οὐ Δεμιτόν, Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν,
Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι· τὸ δ', ὦ τάλαν, ἐσσι φιλεχθής.

ΜΟ. Παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα· τὴν δὲ, Κομάτα,
Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὸ δὲ Δύσας
Ταῖς νύμφαις, Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον.

ΚΟ. Πευψῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα· Φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων
Νῦν ἀγέλα· κῆγὼ γὰρ ἴδ' ὥς μέγα τοῦτο καχαξῶ

Κατ' ἴω Λάκωνος τῷ ποιμένος, ὅτ' ἴι πόκ' ἤδη
 Ἀνυσάμαν τόν γ' ἀμνόν· ἐς οὐρανὸν ὕμιν ἀλεῦμαι.
 Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες· αὐριον ὕμμε
 Πᾶσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἐνδοθι κράνας.
 Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορυψίλος, εἴ τιν' ὀχευσεῖς
 Τᾶν αἰγᾶν, φλασῶ τυ, πρὶν ἢ γ' ἐμὲ καλλιερῆσαι
 Ταῖς νύμφαισι τὸν ἀμνόν· Ὅδ' αὖ πάλιν· ἀλλὰ γενοίμαν,
 Αἰ μὴ τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,

Ειδύλλιον 5'.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ, καὶ ΔΑΦΝΙΣ.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος εἰς ἓνα χῶρον
Τὰν ἀγέλαν πόκ', "Αρατε, συνάγαγον· ἥς δ' ὁ μὲν αὐτῶν
Πυρρὸς, ὁ δ' ἡμιγένειος. ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἄμφω
Ἑσδόμενοι Δέρεος μέσῳ ἅματι τοιάδ' ᾄδον.
Πρᾶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρᾶτος ἔρισδεν.

ΔΑ. Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἅ Γαλάτεια
Μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα.
Καὶ τύ νιν οὐ ποθορῆσθα, τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κάθησαι
Ἄδέα συρίσδων. πάλιν ᾄδ' (ἴδε) τὰν κύνα βάλλει
"Α τοι τᾶν οἴων ἔπειται σκοπός. ἅ δὲ βαῦσδει
Εἰς ἄλλα δερκομένα· τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει
"Ασυχα καχλάζοντα, ἐπ' αἰγιαλοῖο Δέοισαν.
Φράζεο μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούση
Ἐξ ἀλὸς ἐρχομένας, κατὰ δὲ χροῶα καλὸν ἀμύξη.

Ἄ δὲ καὶ αὐτόθι τοι διαθρύπτεται, ὥς ἀπ' ἀκάνθας
 Ταῖ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν δέρος ἀνίκα φρύττει.
 Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει.
 Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον. ἥ γὰρ ἔρωτι
 Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.

Τῷ δ' ἔπι Δαμοίτας ἀνεβάλλετο, καὶ τὰ δ' αἶδεν.

ΔΑ. Ἴειδον, ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποίμνιον ἀνίκ' ἔβαλλε,
 Κοῦ μ' ἔλαθ', οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκὺν, ὃ ποθόρημι
 Ἐς τέλος. Αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων,
 Ἐχθρὰ φέροι ποτὶ οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.
 Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν οὐ ποθόρημι,
 Ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ' ἔχεν· ἃ δ' αἶοισα,
 Ζαλοῖ μ', ὦ Παιᾶν, καὶ τά κε λαι· ἐκ δὲ θαλάσσης
 Οἰσῖρ εἰ παπταίνοισα ποτ' ἄντρά τε καὶ ποτὶ ποίμνας.
 Σῖγα δ' ὕλα κτεῖν νιν καὶ τᾶ κυνί· καὶ γὰρ ὅκ' ἦρων
 Αὐτᾶς, ἐκνυζήτο ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα.
 Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορῶσα ποιεῦντά με πολλάκι, πεμψεῖ
 Ἀγέλον· αὐτὰρ ἐγὼ κλαξῶ Δύρας, ἔς τέ κ' ὁμόσση
 Αὐτά μοι στορέσειν καλὰ δέμνια τᾶς δ' ἐπὶ νάσω.
 Καὶ γάρ θην οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν, ὥς με λέγοντι.
 Ἥ γὰρ πρᾶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον (ἥς δὲ γαλάνα).
 Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὴν ἃ μία κώρα
 (Ὡς παρ' ἐμὴν κέκριται) κατεφαίνετο· τῶν δέ τ' ὁδόντων
 Λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.
 Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπλυσσα κόλπον.
 Ταῦτα γὰρ ἃ γραία με Κοτυττάρης ἐξεδίδαξεν,

"Α πρὸν ἀμώντεσσι παρ' Ἰωποκόωντι ποταύλει.

Τόσσ' εἰπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε.

Χὼ μὲν τῷ σύριγγ', ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.

Αὐλὲι Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βώτας,

'Ωρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ταῖ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ.

Νίκα μὰν οὐδ' ἄλλος, ἀνάσσατοι δ' ἐγένοντο.

ΘΑΛΥΣΙΑ,
ἢ ΕΑΡΙΝΗ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ,
Ειδύλλιον ζ'.

Ἦς χρόνος ἀνίκα' ἐγὼ τε καὶ Εὐκριτος εἰς τὸν Ἀλεντα
Εἴρωμες ἐκ πόλιος· σὺν καὶ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας.
Τᾷ Δημοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια ὁ Φρασίδαμος
Κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκώπεος· εἴ τί περ ἐσθλὸν
Χαῶν τῶν ἔτ' ἀνώθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῷ
Χάλκωνος, Βούρειαν ὅς ἐκ ποδὸς ἄννε κράναν,
Εὖγ' ἐνερεισάμενος πέτρα γόνυ· ταὶ δὲ παρ' αὐτὰν
Αἴγειροι πελέαι τε ἐϋσκιον ἄλσος ἔφαινον,
Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφές κομόωσαι.
Κοῦπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄννυμες, οὐδὲ τὸ σᾶμα
Ἀμῖν τῷ Βρασίλα κατεφαίνετο· καί τιν' ὀδίταν
Ἐσθλὸν σὺν Μοίσαισι Κυδωνικὸν εὖρομες ἄνδρα,
Ὡνομα μὲν Λυκίδα, ἧς δ' αἰωόλος· οὐδέ κέ τις μιν
Ἠγνοίησεν ἰδὼν, ἐπεὶ αἰωόλῳ ἔξοχ' ἐώκει.

Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο
 Κνακὸν δέρμ' ὥμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον·
 Ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγλετο πέπλος
 Ζωστήρι πλοκερῷ· ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίῳ
 Δεξιτερᾷ κορύναν, καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρῶς
 "Ομματι μειδίοωντι (γέλως δέ οἱ εἶχετο χεῖλες)·
 Σιμιχίδα, πᾶ δὴ τὸ μεσαμέριον πόδας ἔλκεις,
 Ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἵμασιαῖσι καθεύδει,
 Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλίδες ἡλαίνονται;
 Ἡ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγει; ἢ τινος ἀστῶν
 Δανὸν ἐπιθρώσκεις; ὥς τεῦ ποσὶ νεισομένοιο
 Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν αἰεῖδει.
 Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείψθην· Λυκίδα φίλε, φαντί τυ πάντες
 Ἐμμεν συρικτὰν μέγ' ὑπείροχον ἐν τε νομεῦσιν
 Ἐν τ' ἀμητήρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
 Ἀμέτερον· καίτοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδεν
 Ἐλπομαι· ἃ δ' ὁδὸς ἄδε Θαλυσιάς· ἥ γὰρ ἐταῖροι
 Ἀνέρες εὐπέπλω Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι,
 Ὀλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πῖονι μέτρῳ
 Ἀ δαίμων εὐκριθὸν ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ, (ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ἀὼς)
 Βωκολιασδόμεσθα· τάχ' ὅτερος ἄλλον ὀνασεῖ.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν στόμα· κῆμὲ λέγοντι
 Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής·
 Οὐ δάν· οὐ γάρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσθλὸν
 Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμῳ, οὔτε Φιλητὰν,

Ἀείδων· βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω .

Ὡς ἐφάμαν ἐπίταδες· ὁ δ' αἰπόλος ἀδὺ γελάσσας,

Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρήσομαι, οὔνεκεν ἐσσί

Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος .

Ὡς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται ὅστις ἐρευνῇ

Ἴσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὀρομέδοντος,

Καὶ Μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν

Ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι .

Ἀλλ' ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς,

Σιμιχίδα· κῆγ' ὁ μὲν, ὄρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει

Τοῦθ' ὅ, τι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα .

Ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,

Χῶταν ἐφ' ἐσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διῶκη

Κύματα, κ' Ὀρίων ὅκ' ἐπ' Ὀκεανῷ πόδας ἴσχη,

Αἶκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας

Ῥύσσηται· δερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με καταίθει .

Χ' ἀλκύνες στορεσεῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν,

Τόν τε νότον, τόν τ' εὖρον, ὅς ἔσχατα φυκία κινεῖ .

Ἀλκύνες, γλαυκαῖς Νηρηῖσι ταίτε μάλιστα

Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἀλὸς ἄγρα .

Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν

Ὀρια πάντα γένοιτο, καὶ εὖπλοον ὄρμον ἵκοιτο .

Κῆγ' ὁ τῆνο κατ' ἅμαρ ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα

Ἦ καὶ λευκοῖων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων,

Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ,

Πὰρ πυρὶ κεκλιμένος· κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεί,

Χ' ἄ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἐς τ' ἐπὶ πᾶχυν
 Κνύζα τ', ἀσφοδέλω τε, πολυγνάμωψω τε σελίνω.
 Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμναμένος Ἀγεάνακτος,
 Αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.
 Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν Ἀχαρνεὺς,
 Εἷς δὲ Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγλύθεν ἀσεῖ,
 Ὡς ποκα τᾶς Ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας,
 Χ' ὥς ὄρος ἀμφοτερολεῖτο, καὶ ὥς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν,
 Ἰμέρα αἶτε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο.
 Εὖτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἴμον,
 ἢ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐσχατόεντα.
 Ἀσεῖ δ' ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ·
 Ζωὸν ἐόντα, κακαῖσιν ἀτασθαλίαισιν ἀνακτος.
 Ὡς τέ νιν αἰσιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
 Κέδρον ἐς ἀδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι.
 Οὐνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ.
 Ὡ μακαριστὲ Κομάτα, τὸν Δὴν τάδε τερπνὰ πεπόνθεις·
 Καὶ τὸ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὸ μελισσᾶν
 Κηρία φερβόμενος ἔτος ὄριον ἐξετέλεσσας.
 Αἶθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὄφελες ἡμες,
 Ὡς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὄρεα τὰς καλὰς αἶγας,
 Φωνᾶς εἰσαῖων· τὸ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
 Ἀδὺ μελιδόμενος κατακέκλισο, Δεῖε Κομάτα.
 Χὼ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μετ' αὖθις
 Κῆγὼν τοῖ' ἐφάμαν· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
 Νύμφαι κῆμὲ δίδαξαν ἀν' ὄρεα βωκολέοντα

Ἐσθλὰ, τά που καὶ Ζανὸς ἐπὶ Δρόνον ἄγαγε φάμα·
 Ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον, ὃ τὸ γεραίρεν
 Ἀρξεῦμα· ἀλλ' ὑπάκοισον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο Μοίσαις.

Σιμιχίδα μὲν Ἐρωτες ἐπέπλεον ἢ γὰρ ὁ δειλὸς
 Τόσσον ἐρῇ Μυρτοῦς ὅσον εἶαρος αἵγες ἔρυνται.

Ὡρατος δ', ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ,
 Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον· οἶδεν Ἀριστις,
 Ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ' Ἀριστις, ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς αἰίδεν
 Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι.

Ὡς ἐκ παιδὸς Ἀρατος ὑπ' ὀστέον αἶθετ' ἔρωτι.
 Τόν μοι, Πᾶν, Ὀμόλας ἐρατὸν πέδον ὅσῃ λέλολχας,
 Ἀκλητον τήνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις,

Εἴτ' ἔστ' ἄρ' ὁ Φιλῖνος ὁ μαλθακὸς, εἴ τέ τις ἄλλος.

Κῆν μὲν ταῦθ' ἔρδοις, ὦ Πᾶν φίλε, μή τί τι παῖδες

Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμους

Τανίκα μαστίσδοιεν, ὅτε κρέα τυτθὰ παρείη.

Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χρόα πάντ' ὀνύχεσσι

Δακνόμενος κνάσαιο, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις.

Εἴης δ' Ἡδωνῶν μὲν ἐν ὥρεσι χεῖματι μέσσω,

Ἐβρον παρ ποταμὸν τετραμμένος, ἐγλύθεν ἄρκτου.

Ἐν δὲ Δέρει πνυμάτοισι παρ Αἰθιόπεσσι νομεύοις,

Πέτρα ὑπο Βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι Νεῖλος ὀρατός.

Ὑμμες δ' Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος ἀδὺ λιπόντες

Νᾶμα, καὶ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἔδος αἰπὺ Διώνας,

Ὡ μάλοισιν Ἐρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι,

Βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φιλῖνον,

Βάλλετ'· ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος οὐκ ἐλεεῖ μεν.

Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος· αἱ δὲ γυναῖκες,

Αἱ αἱ, φαντὶ, Φιλῖνε, τό τοι καλὸν ἄνθος ἀπορρέει.

Μηκέτι τοι φρουρῶμες ἐπὶ προθύροισιν, "Αρατε,

Μηδὲ πόδας τρίβωμες· ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ

Κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηραῖσι διδοίη.

Εἷς δ' ὑπὸ τᾶςδε, φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας·

"Αμμιν δ' ἀσυχία τε μέλοι, γραία τε παρείη,

"Ατις ἐπιφθύσδοισα, τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.

Τόσσ' ἐφάμαν· Ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, ἀδὺ γελάσας

Ὡς πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὥπασεν ἡμεν.

Χώ μὲν ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστέρᾳ τὰν ἐπὶ Πύξας

Εἶρφ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγών τε καὶ Εὐκριτος ἐς Φρασιδάμω

Στραφθέντες, χώ καλὸς Ἀμύντιχος, ἐν τε βαθείαις

Ἀδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,

"Εν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἶναρέοισι.

Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο

Αἴγειροι πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ

Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδεν.

Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὁροδαμνίσιν αἰθαλίωνες

Τέτλιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἅ δ' ὀλολυγὼν

Τηλόθεν ἐν πυκιναῖσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.

"Αειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγών·

Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.

Πάντ' ὥσδεν θέρεος μάλα πίνος, ὥσδε δ' ὀπώρης.

"Οχναι μὲν παρ ποσσὶ, παρὰ πλευραῖσι δὲ μᾶλα

Δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
"Ορπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε·
Τετράενες δὲ πίθων ἀπολύετο κρατὸς ἄλειφαρ·
Νύμφαι Κασσαλίδες Παρνασίον αἶψος ἔχουσai,
Ἄρά γέ πα τοίονδε Φόλῳ κατὰ λάϊνον ἄντρον
Κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο Χείρων;
Ἄρά γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποκ' Ἀνάπῳ
Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὅς ὄρεσι λᾶας ἔβαλλε,
Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὖλια ποσσὶ χορεῦσαι·
Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεΐκρανώσατε, νύμφαι,
Βωμῷ παρ Δάματρος ἀλωάδος; αἷς ἐπὶ σωρῷ
Αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πλῦον· ἃ δὲ γελάσσαι,
Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέραισιν ἔχουσα·

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,

Ειδύλλιον η'.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

- Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βουκολέοντι
Μᾶλα νέμων (ὥς φαντὶ) κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλκας.
"Ἀμφω τώγ' ἦτην πυρρότριχῳ, ἄμφω ἀνάβῳ.
"Ἀμφω συρίσδεν δεδαημένῳ, ἄμφω αἰείδεν.
Πρᾶτος δ' ὧν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας.
ΜΕ. Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι αἰεῖσαι;
Φαμί τυ νικασεῖν ὅσον Δέλω αὐτὸς αἰείδων.
Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ.
ΔΑ. Ποιμὰν εἰροπόκων ὅϊων συρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴ τι πάθοις τύ γ' αἰείδων.
ΜΕ. Χρήσδεις δ' ὧν ἐσιδεῖν; χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;
ΔΑ. Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.
ΜΕ. Ἀλλὰ τί Δησεύμεσθ' ὅ κεν ἀμῖν ἄρκιον εἴη;
ΔΑ. Μόσχον ἐγὼ Δησῶ· τὸ δὲ Δές γ' ἰσομάτορα ἀμνόν.
ΜΕ. Οὐ Δησῶ ποκα ἀμνόν. ἐπεὶ χαλεπός Δ' ὁ πατὴρ μεν,

Χ' ἄ μάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑ. Ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλεόν ἐξεῖ ὁ νικῶν;

ΜΕ. Σύριγγ' ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,

Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν.

Ταύτην κατθείην· τὰ δὲ τῷ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

ΔΑ. Ἦ μὰν τοι κήγῳ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,

Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,

Πρώαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ

Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός με διασχισθεὶς διέτμαξεν.

Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἀμῶν;

ΜΕ. Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσσωμες,

ὦ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φαλαρὸς ὑλακτεῖ.

Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄϋσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακούσας

Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρίναι.

Πρῶτος δ' ὢν ἄειδε λαχὼν ἰϋκτὰ Μενάλκας.

Εἵτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν

Βωκολικάν. οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρῶτος.

ΜΕ. Ἄγχεα καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος, αἶ τι Μενάλκας

Πᾶ ποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ἄσσε μέλος,

Βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἦν δὲ ποχ' ἐνθη

Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑ. Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἶπερ ὁμοῖον

Μουσίσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,

Τοῦτο τὸ βουκόλιον πιαίνετε· κῆν τι Μενάλκας

Τᾶδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθογα πάντα νέμοι.

ΜΕ. Παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομοὶ, παντᾶ δὲ γάλακτος

- Οὐθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,
 "Ενθ' ἄ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἱ δ' ἂν ἀφέρωη,
 Χῶ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι, χ' αἱ βοτάναι.
- ΔΑ. "Ενθ' οἷς, ἐνθ' αἶγες διδυματοκοί, ἐνθα μέλισσαι
 Σμάνεα πληροῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι,
 "Ενθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἱ δ' ἂν ἀφέρωη,
 Χῶ τὰς βῶς βόσκων, χ' αἱ βόες αὐότεραι.
- ΜΕ. ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
 Μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·
 'Εν τήνῳ γὰρ τήνος· ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλῳ
 ὦς Πρωτεὺς φώκας, καὶ Δεὸς ὦν, ἐνεμε.
- ΔΑ. Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
 Εἴη ἔχειν, μηδὲ πρόσθε Δέειν ἀνέμων.
 'Αλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ἄσομαι ἀγκὰς ἔχων τυ,
 Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν, τὰν Σικελὰν ἐς ἄλα.
- ΜΕ. Δένδρεσι μὲν χειμῶν φοβερόν κακὸν, ὕδασι δ' αὐχμὸς,
 "Ορνισιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα·
 'Ανδρὶ δὲ παρθενικᾶς ἀπαλᾶς πόθος· ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
 Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὸ γυναικοφίλας.
 Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν.
 Τὰν πυμάταν δ' ὥδ' ἂν οὕτως ἐξᾶρχε Μενάλκας·
- ΜΕ. Φείδεν τῶν ἐρίφων, φείδεν, λύκε, τῶν τοκάδων μεν,
 - Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικρὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτῶ.
 ὦ Λάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ;
 Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.
 Ταὶ δ' οἷες, μηδ' ὕμμες ὀκνεῖθ' ἀπαλᾶς κορέσασθαι

Ποίας· οὔτι καμείσθ' ὅκκα πάλιν ἄδε φύηται.

Σίτῳα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι,

Ὡς τὸ μὲν ὄρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι.

Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' αἰίδεν.

ΔΛ. Κῆμ' ἐκ τῷ ἄντρῳ σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα

Τὰς δαμάλας παρελῶντα, καλὸν καλὸν ἤμεζ ἔφασκεν·

Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ,

Ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἴρωπον.

Ἀδεῖα φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα·

Ἀδὺ δὲ χῶ μόσχος γαρύεται, ἀδὺ δὲ χ' ἅ βῶς·

Ἀδὺ δὲ τῷ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν·

Τᾷ δρυὶ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα,

Τᾷ βοῖ δ' ἅ μόσχος, τῷ βοκόλῳ αἱ βόες αὐταί.

Ὡς οἱ παῖδες αἶισαν· ὁ δ' αἰπόλος ᾧδ' ἀγόρευεν·

ΑΙ. Ἀδύ τι τὸ σῶμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ᾧ Δάφνι, φωνά.

Κρέσσον μελπομένῳ τευ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχειν.

Λάσδεο τὰς σύριγγας· ἐνίκησας γὰρ αἰίδων.

Αἰ δέ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι,

Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,

Ἄτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.

Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη, καὶ ἀνήλατο, καὶ πλατάγησε

Νικήσας· οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἄλοιτο.

Ὡς δὲ κατεσιύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα

Ὡτερος· οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖς ἀκάχοιτο.

Κῆκ τούτῳ Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,

Καὶ νύμφαν, ἄκρηβος ἐὼν ἔτι, Ναῖδα γᾶμεν.

NOMETS, ἢ ΒΟΥΚΟΛΟΙ,

Ειδύλλιον θ'.

ΔΑΦΝΙΣ, καὶ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Βωκολιάσδεο Δάφνι· τὸ δ' ὠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος,
Ὡδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
Μόσχως βωσὶν ὑφέντες, ὑπὸ στείραισι δὲ ταύρως·
Χ' οἱ μὲν ἀμᾶ βόσκοιντο, καὶ ἐν φύλλοισι πλατῶντο,
Μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες· ἐμὶν δὲ τὸ βωκολιάσδευ
Ἐμποθεν· ἄλλωθεν δὲ γ' ἀποκρίνοιτο Μενάλκας.

ΔΑ. Ἄδὺ μὲν ἄ μόσχος γαρύεται, ἀδὺ δὲ χ' ἄ βῶς,
Ἄδὺ δὲ χ' ἄ σύριγξ, χῶ βωκόλος· ἀδὺ δὲ κήγῶν.
Ἐντὶ δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς· ἐν δὲ νένασται
Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἀπάσας
Λιψ κόμαρον τρωγοῖσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
Τῷ δὲ Δέρευσ φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
Ὅσσον ἐρῶντι πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούειν.
Οὔτω Δάφνις ἄεισεν ἐμὶν· οὔτω δὲ Μενάλκας.

ΜΕ. Αἴτνα μάτερ ἐμὰ, κήγ' ἄντρον ἐνοικῶ
 Κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δέ τοι ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ
 Φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς, πολλὰς δὲ χιμαίρας,
 ὦν μοι πρὸς κεφαλῇ καὶ παρ ποσὶ κώεα κεῖνται.
 Ἐν πυρὶ δὲ δρυὶν' ἄρ' ἔστι, ἐν πυρὶ δ' αὔαι
 Φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὦραν
 Χείματος, ἢ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος·

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
 Δάφνιδι μὲν κορύναν, τὰν μοι πατὴρ ἔτρεφεν ἄγρ' ὅς
 Αὐτοφύῃ, τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων·
 Τήν' δὲ σπρόμβῳ καλὸν ὄσπ' ἄρα, οὐ κρέας αὐτὸς
 Σιτάθην, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας,
 Πέντε ταμὼν πέντ' οὔσιν· ὁ δ' ἐγκαταχέσαστο κόχλῳ.

Βωκολικαὶ Μῶσαι μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ὥδαν
 Τὰν ποτ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεῖσα νομεῦσι.
 Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσης.
 Τέτλιξ μὲν τέτλιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
 Ἴρηκες δ' ἱρηξιν· ἐμὴν δ' ἂν Μῶσα καὶ ὥδ' ἂν.
 Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος· οὔτε γὰρ ὕπνος,
 Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
 Ἀνθεα, ὅσον ἐμὴν Μῶσαι φίλαι· οὔς γὰρ ὀρῶσαι
 Γαθεῦσιν, τὼς δ' οὔτι ποτ' ἄρ' ἔστι Κίρκ' ἂν.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, ἢ ΘΕΡΙΣΤΑΙ,

Ειδύλλιον ι'.

ΜΙΛΩΝ, καὶ ΒΑΤΤΟΣ.

Ἐργατίνα βουκαῖε, τί νῦν, ὦζυρὲ, πεπόνθεις;
Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα, ὥς τοπρὶν ἄγες·
Οὔθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον, ἀλλ' ὑπολείπῃ,
Ὡσπερ οἷς ποιμένας, τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν.
Ποῖός τις δείλαν τε καὶ ἐν μέσῳ ἅματος ἐσσῇ,
Ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὐλακος οὐκ ἀποτρώγεις;

ΒΑ. Μίλων ὀψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω,
Οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων;

ΜΙ. Οὐδαμά τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτα ἀνδρὶ;

ΒΑ. Οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνήσαι δι' ἔρωτα;

ΜΙ. Μηδὲ ξυμβαίη· χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι.

ΒΑ. Ἄλλ' ἐγὼ, ὦ Μίλων, ἔραμαι σχεδὸν ἐνδεκαταῖος.

ΜΙ. Ἐκ πίθῳ ἀντλείς δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἄλις ὄξος.

ΒΑ. Τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μεν ἀπὸ σπόρῳ ἄσκαλα πάντα,

ΜΙ. Τίς δέ τυ τᾶν παιδῶν λυμαίνεται;

ΒΑ. Ἄ Πολυβῶτα,

Ἄ πρᾶν ἀμώντεσσι παρ' Ἰωποκόωντι ποταύλει.

ΜΙ. Εὖρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν· ἔχεις πάλαι ὦν ἐπεθύμεις.

Μάντις τοι τὰν νύκτα χροῖξεται ἅ καλαμαία.

ΒΑ. Μωμᾶσθαί μ' ἄρχη τύ. Τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλούτος,

Ἄλλὰ καὶ ὦ φρόντιστος Ἔρως. μηδὲν μέγα μυθεῦ.

ΜΙ. Οὐ μέγα μυθεῦμαι. τὸ μόνον κατάβαλλε τὸ λαῖον,

Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλεν· ἄδιον οὕτως

Ἐργαξῇ· καὶ μὰν πρότερον πόκα μουσικὸς ἦσθα.

ΒΑ. Μῶσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι

Παῖδ'· ὦν γάρ χ' ἄψησθε, θεαί, καλὰ πάντα ποεῖτε.

Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντί τυ πάντες,

Ἰσχνα, ἀλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.

Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντὶ, καὶ ἅ γραπτὰ ὑάκινθος·

Ἄλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρῶτα λέγονται.

Ἄ αἰξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει,

Ἄ γέρανος τῶροτρον· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὴν μεμάνημαι.

Αἰθέ μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσον πόκα φαντὶ πεπᾶσθαι.

Χρύσειοι ἀμφότεροί κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτῃ.

Τὼς αὐλὼς μὲν ἔχοισα, καὶ ἥ ῥόδον, ἥ τύγε μᾶλον,

Σχημα δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.

Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοί τευ,

Ἄ φωνὰ δὲ τρύχνα· τὸν δ' αὖ τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΜΙ. Ἦ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλεκθήθει βῶκος ἀοιδάς·

Ὡς εὔ τὰν ιδέαυ τᾶς ἀρμονίας ἐμέτρησεν.

"Ω μοι τῷ πάγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας.

Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῷ Δείῳ Λυτιέρσα.

Δάματερ πολύκαρπε, πολύσλαχυν, τοῦτο τὸ λαῖον
Εὐεργόν τ' εἶη καὶ κάρπιμον ὀττιμάλισλα.

Σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δράγματα, μὴ παριών τις
Εἴπωι, Σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' οὔτος ὁ μισθός.

Ἐς βορέην ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἀ τομὰ ὑμῖν

"Ἡ ζέφυρον βλέπéτω· πιαίνεται ὁ σλάχυν οὔτως.

Σῖτον ἀλοιῶντες φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον.

Ἐκ καλάμης ἄχυρον τελέθει τημόσδε μάλισλα.

"Αρχεσθαι δ' ἀμῶντας, ἐγειρομένῳ κορυδαλλῷ.

Καὶ λήγειν, εὐδαντος· ἐλιννῦσαι δέ, τὸ καῦμα.

Ἐυκτὸς ὁ τῷ βατράχῳ, παῖδες, βίος· οὐ μελεδαίνει

Τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα· πάρεσσι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.

Κάλλιον, ὧ' πιμελητὰ φιλάργυρε, τὼς φακὸς ἔψειν.

Μὴ' πιτάμης τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.

Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἀλίῳ ἄνδρας ἀείδεν.

Τὸν δὲ τεὸν, βουκαῖε, πρέπει λιμνηρὸν Ἐρωτα

Μυθίσδεν τᾶ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοίσα.

ΚΥΚΛΩΨ,

Ειδύλλιον ια΄.

Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, οὐτ' ἐγχριστον, (ἐμὴν δοκεῖ) οὐτ' ἐπίπαστον,
Ἦ ταὶ Πιερίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἀδὺ
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὐρῆν δ' οὐ ράδιόν ἐστι.
Γινώσκειν δ' οἶμαί τυ καλῶς, ἱατρὸν ἐόντα,
Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔσοχα Μοίσαις.
Οὕτω γοῦν ράϊσ' ἰα διὰ γ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν,
Ὡρχαῖος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τῶς κροτάφως τε.
Ἦρατο δ' οὐτι ρόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίνοις,
Ἄλλ' ὀλοαῖς μανίαις· ἀγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.
Πολλάκι ταὶ οἷες ποτὶ τ' αὖλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν αἰείδων,
Αὐτῷ ἐπ' αἰόνοσ κατατάκετο φυκιοέσεσς,

Ἐξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος,
 Κύπριος ἐκ μεγάλας, τό οἱ ἦπατι πᾶξε βέλεμνον.
 Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὔρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
 Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν, αἶειδε τοιαῦτα·

ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;
 Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἀπαλωτέρα δ' ἀρνός,
 Μόσχῳ γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς·
 Φοιτῆς δ' αὖθ' οὔτως, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με,
 Οἶχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με·
 Φεύγεις δ' ὥσπερ οἷς πολὺν λύκον ἀθρήσασα.
 Ἡράσθην μὲν ἔγωγε, κόρα, τεῦ, ἀνίκα πρᾶτον
 Ἦνθες ἐμᾶ σὺν ματρὶ, Δέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
 Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον.
 Παύσασθαι δ' ἐσιδὼν τυ καὶ ὕστερον οὐδέ τι πῶ νῦν
 Ἐκ τήνῳ δύναμαι· τιν δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δί', οὐδέν.
 Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὔνεκα φεύγεις.
 Οὔνεκά μοι λασία μὲν ὀφρῦς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
 Ἐξ ὧτὸς τέταται ποτὶ Δῶτερον ὧς, μία μακρά·
 Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δὲ ῥίς ἐπὶ χεῖλῃ.
 Ἀλλ' ὧ ὕτὸς, τοιοῦτος ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκω,
 Κῆκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενον γάλα πίνω·
 Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν Δέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ,
 Οὐ χειμῶνος ἄκρῳ· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθεές αἰεὶ.
 Συρίσδεν δ' ὧς οὔ τις ἐπίστανται ὧδε Κυκλώπων,
 Τιν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἀμᾶ κῆμαυτὸν ἀείδων,
 Πολλάκι νυκτὸς ἀορί· τρέφω δέ τοι ἔνδεκα νεβρῶς

Πάσας ἀμνοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.
 Ἄλλ' ἀφίκευ τὸ ποτ' ἄμμε, καὶ ἐξεῖς οὐδὲν ἔλασσον.
 Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν.
 Ἄδιον ἐν τῶντρῳ παρ' ἐμὴν τὰν νύκτα διαξεῖς.
 Ἐντὶ δάφναι τήναι, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι,
 Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἐντ' ἄμπελος ἅ γλυκύκαρπος,
 Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἅ πολυδένδρεος Αἴτνα
 Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι.
 Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἔλοιτο;
 Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἤμεες,
 Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ.
 Καίομενος δ' ὑπὸ τεῦ καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,
 Καὶ τὸν ἐν' ὀφθαλμὸν, τῷ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
 ὦμοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἀμάτηρ βράγχι' ἔχοντα,
 Ὡς κατέδυν ποτὶ τιν, καὶ τὰν χέρα τευ ἐφίλασα,
 Αἰ μὴ τὸ στόμα λῆς· ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκὰ,
 Ἡ μάκων' ἀπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι.
 Ὡστ' οὐκ ἂν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
 Νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῖμαι,
 Αἴκά τις σὺν ναῖ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται.
 Ὡς κεν ἴδω τί ποθ' ἀδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὕμμιν.
 Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
 (Ὡσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθεῖν.
 Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὴν ἅμα, καὶ γάλ' ἀμέλγειν,
 Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.

Ἄ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾶ.
Οὐδὲν πά ποχ' ὅλως ποτὶ τὴν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μεῦ,
Καὶ ταῦτ', ἄμαρ ἐπ' ἄμαρ ὀρῶσά με λεπτὸν ἐόντα.
Φασθὲ τὰν κεφαλὰν καὶ τῷ πόδας ἀμφοτέρως μεν
Σφύσδιν· ὡς ἀνιαθῇ, ἐπεὶ κήγὼν ἀνιῶμαι.
ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Αἶκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
Τοῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νοῦν.
Τὰν παρεοῖσαν ἀμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
Εὐρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
Κιχλίζοντι δὲ πᾶσαι, ἐπὴν κ' αὐταῖς ὑπακοίσω.
Δηλονότ' ἐν τᾷ γὰρ κήγῳν τις φαίνομαι ἡμες.
Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα,
Μουσίσδων· ῥᾶον δὲ διᾶγ', ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

ΑΙΤΗΣ,

Ειδύλλιον ιβ'.

Ἦλυθες, ὦ φίλε κοῦρε τρίτη σὺν νυκτὶ καὶ ἡοῖ,
Ἦλυθες· οἱ δὲ ποθεῦντες, ἐν ἡματι γηράσκουσιν.
Ὅσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραβύλοιο
Ἦδιον, ὅσον οἷς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνὸς,
Ὅσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικὸς,
Ὅσον ἐλαφροτέρη μόσχου νεβρὸς, ὅσον ἀηδὼν
Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν.
Τόσον ἔμ' εὐφρήνας σὺ φανείς· σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν
Ἥελίου φρύττοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις.
Εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες
Νῶϊν, ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδῇ.
Δοιὸν δὴ τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
Φῶθ'· ὁ μὲν ἦν εἰσπνίλος, φαίη χῶ' μυκλαῖσδων.
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἶποι, αἶταν·

Ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. Ἦ ῥα τότε ἦσαν
 Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς.
 Εἰ γὰρ τοῦτο, πάτερ Κρονίδη, πέλοι, εἰ γὰρ ἀγήρῳ
 Ἀθάνατοι· γενεαῖς δὲ διηκοσίησιν ἔπειτα
 Ἀγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα.
 Ἦ σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος αἵτεω
 Πᾶσι διὰ στόματος, μετὰ δ' ἡϊθέοισι μάλιστα.
 Ἀλλ' ἦτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανίῳνες
 Ἔσسونθ', ὥς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δέ σε τὸν καλὸν αἰνῶν,
 Ψεύδεα ῥινὸς ὑπερθεν ἀραιῆς οὐκ ἀναφυσῶ.
 Ἦν γὰρ καὶ τι δάκῃς, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθηκας,
 Διπλάσιον δ' ὤνησας· ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆνθον.
 Νισαῖοι Μεγαρήες, ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς,
 Ὀλβιοὶ οἰκοίητε, τὸν Ἀττικὸν ὥς πέρι ἄλλων
 Ξείνων τιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.
 Αἰεὶ οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πρότῳ
 Κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι.
 Ὅς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χεῖλεσι χεῖλη,
 Βριθόμενος στεφάνοισιν ἐὴν πρὸς μητέρ' ἀπῆνθεν.
 Ὀλβιος ὅς τις παισὶ φιλήματα κείνα διαιτᾷ.
 Ἦπου τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωσῖρεϊ,
 Λυδίῃ ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ
 Πεύθονται μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοί

Υ Λ Α Σ,

Ειδύλλιον ιγ'.

Οὐχ ἀμῖν τὸν Ἑρῶτα μόνοις ἔτεχ', ὥς ἐδοκεῦμες,
Νικία, ᾧ τινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο.
Οὐχ ἀμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἡμες,
Οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες.
Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός,
Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἥρατο παιδὸς
τῷ χαρίεντος Ὑλα, τῷ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος,
καὶ μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὥσεϊ φίλον υἱά,
Ὅσσα μαθὼν, ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο.
Χωρὶς δ' οὐδέ ποκ' ἦς, οὐδ' εἰ μέσον ἄμαρ ὄροιτο,
οὐδ' ὅκχ' ἀλεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς ἀῶς,
οὐδ' ὅπόκ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὀρῶεν,
σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ.
Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεπονθαμένος εἶη,

Αὐτῷ δ' εὖ ἔλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη .
 Ἄλλ' ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων
 Λίσονίδας , οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο ,
 Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι , ὧν ὄφελός τι ,
 Ἴκετο χῶ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν
 Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρώϊνας .
 Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας εὐέδρον ἐς Ἀργῶ ,
 Ἄτις Κυανεᾶν οὐχ ἥψατο συνδρομάδων ναῦς ,
 Ἀλλὰ διεξάϊξε , (βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν)
 Αἰετὸς ὧς , μέγα λαῖτμα , ἀφ' ᾧ τότε χοιράδες ἔσταν .
 Ἄμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες , ἐσχατιαὶ δὲ
 Ἄρνα νέον βόσκοντι , τετραμμένου εἴαρος ἤδη .
 Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο Δεῖος ἄωτος
 Ἡρώων · κοίλαν δὲ καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργῶ
 Ἑλλάσποντον ἵκοντο νότῳ τρίτον ἄμαρ ἀέντι ,
 Εἴσω δ' ὄρμον ἔθεντο Προποντίδος , ἐνθα Κιανῶν
 Αὔλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοντες ἄροτρον .
 Ἐκβάντες δ' ἐπὶ Δῖνα , κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
 Δειελινοί . πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν .
 Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο , μέγα σπιδάδεσσιν ὄνειαρ .
 Ἐνθεν βούτομον ὀξὺ , βαθὺν δ' ἐτάμοντο κύπειρον .
 Κῶχεθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν
 Αὐτῷ δ' Ἡρακλῆϊ καὶ ἀσπεμφεῖ Τελαμῶνι ,
 (Οἱ μίαν ἄμφω ἐταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν)
 Χάλκεον ἄγγος ἔχων . τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
 Ἡμένῳ ἐν χώρῳ · περὶ δὲ Δρία πολλὰ πεφύκει ,

Κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλοερόν τ' ἀδιάντον,
 Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενῆς ἄγρωστις·
 Ὑδατι δ' ἐν μέσσω νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
 Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
 Εὐνίκα, καὶ Μαλὶς, ἔαρ δ' ὀρόωσα Νυχεία.
 Ἦτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτὶ πολυχανδέα κρωσσὸν,
 Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν.
 Πασάων γὰρ ἔρως ἀπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν
 Ἀργεῖω ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
 Ἀθρόος, ὥς ὅτε πυρρὸς ἀπ' οὐρανῷ ἤριπεν ἀστήρ
 Ἀθρόος ἐς πόντον· ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταῖρος·
 Κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιῆσθ' ὅπλα· πλευστικὸς οὗρος.
 Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κοῦρον ἔχουσιν
 Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν.
 Ἀμφιτρωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδί
 ὦχετο, Μαιῶτιστι λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,
 Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὴ χεὶρ.
 Τρὶς μὲν Ὑλαν αὔσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός·
 Τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνὰ
 Ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδὸν, εἶδετο πόρρω.
 Ὡς δ' ὁπότε ἠϋγένειος ἀπόπροθι λίς ἐσακούσας
 Νεβρῷ φθεγξαμένης τὶς ἐν ὄρεσιν, ὠμοφάγος λίς,
 Ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἐτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα·
 Ἡρακλῆης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτουσι ἀκάνθαις
 Παῖδα ποθῶν δεδόνατο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον.
 Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες· ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν

Ὠρεα καὶ δρυμῶς· τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.
Ναῦς μένεν ἄρμεν' ἔχουσα μετάρσια τῶν παρεόντων·
Ἰσλία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ', ἅ πόδες ἄγον, ἐχώραι
Μαινόμενος· χαλεπὸς γὰρ ἔσω Δεὸς ἦπαρ ἄμυσσεν.
Οὕτω μὲν κάλλιστος Ὑλας μακάρων ἀριθμεῖται.
Ἡρακλέην δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιπονάυταν,
Οὔνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργῶ·
Πεζὸς δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξιον ἵκετο Φᾶσιν.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ,

ἢ ΘΥΩΝΙΧΟΣ,

Ειδύλλιον ιδ'.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ, καὶ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

ΑΙ. **Χ**αίρην πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον.

Θ. Ἀλλά τοι αὐτῷ,

Αἰσχίνα.

ΑΙ. Ὡς χρόνιος.

Θ. Χρόνιος· τί δέ τοι τὸ μέλημα;

ΑΙ. Πράσσομες οὐχ ὥς λῶσθα, Θυώνιχε.

Θ. Ταῦτ' ἄρα λεπτὸς,

Χώ μύσταξ πολὺς οὗτος ἄρ', αὐαλέοι δὲ κικῖνοι.

Τοιοῦτος πρῶαν τις ἀφίκετο Πυθαγορικτὰς,

Ὡχρὸς, κἀννυπόδατος· Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἡμεῖς.

Ἦρατο μὰν καὶ τῆνος (ἐμῖν δοκεῖ) ὁπτῶ ἀλεύρω.

ΑΙ. Παίσδεις ὧ γάθ' ἔχων· ἐμὲ δ' ἄχαρίεσσα Κυνίσκα

Ὑβρίσδει· λασῶ δὲ μανεῖς πόκα, θρίξ ἀνὰ μέσσον.

Θ. Τοιοῦτος μὲν αἰεὶ τὸν, φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὀξύς,

Πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρόν· ὅμως δ' εἰπὼν, τί τὸ καιρόν;

ΑΙ. ὦ ῥγείος, κῆγὼν, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἰπποδιώκτας

Ἄπεις, καὶ Κλεύνικος ἐπίνομες ὁ στρατιώτας

Ἐν χώρῳ παρ' ἐμὴν· δύο μὲν κατέκοψα νεοσσῶς,

Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῶξα δὲ Βύβλινον αὐτοῖς

Εὐώδη, τετόρων ἐτέων, σχεδὸν ὡς ἀπὸ λαγῶ.

Βολβός τις κοχλίας ἐξηρέθη· ἥς πότος ἀδύς.

Ἦδη δὲ προΐόντος, ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον,

ὦτινος ἤθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ὦτινος εἰπεῖν.

Ἀμμες μὲν φωνεύντες ἐπίνομες, ὡς ἐδέδοκτο·

Ἄ δ' οὐδέν, παρεόντος ἐμεῦ· τί ν' ἔχεν με δοκεῖς νοῦν;

Οὐ φθεγξῇ; Λύκον εἶδες, ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν·

Χ' ἤφθα· εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἄψαις.

Ἐντὶ Λύκος, Λύκος ἐντὶ Λάβα τῷ γείτονος υἱός,

Εὐμάκης, χ' ἀπαλὸς, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἡμες·

Τούτῳ τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα·

Χ' ἀμῖν τοῦτο δι' ὅτ' ἐγεντό ποθ' ἥσυχα οὕτως·

Οὐ μὰν ἐξήταξα, μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν.

Ἦδη δ' οὖν πόσιος τοὶ τέτταρες ἐν βάθει ἡμες,

Χῶ Λαρισσαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ἄδεν ἀπ' ἀρχῆς,

Θεσσαλικόν τι μέλισμα, κακαὶ φρένες· ἃ δὲ Κυνίσκα

Ἐκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον ἢ περὶ ματρὶ

Παρθένος ἐξαέτις κόλπῳ ἐπιθυμήσασα.

Τᾶμος ἐγὼν, τὸν ἴσης τὸ, θυώνιχε, πύξ ἐπὶ κόρρας

Ἦλασα, κάλλαν αὐθις· ἀνειρύσασα δὲ πέπλως,

Ἐξω ἀπώχετο θᾶσσον· Ἐμὸν κακὸν, οὐ τοι ἀρέσκω;

- "Αλλός τοι γλυκίων ὑποκόλπιος· ἄλλον ἰοῖσα
 Θάλπε φίλον· τήνῃ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα φέοντι.
 Μάστορα δ' οἷα τέκνοισιν ὑποροφίοισι χελιδῶν
 "Αψορρόν ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρειν·
 "Ωκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τήνα
 "Ιθὺ δι' ἀμφιθύρῳ καὶ δικλίδος, ἧ πόδες ἄγον·
 Αἶνος δὴν λέγεταιί τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
 Εἵκατι ταίδ', ὀκτὼ ταίδ', ἐννέα ταίδε, δέκ' ἄλλαι,
 Σάμερον ἐνδέκατος, ποτίθει δύο, καὶ δύο μᾶνες,
 "Εξ ὧ ἀπ' ἀλλάλων, οὐδὲ Θρακιστὶ κέκαρμαι.
 "Α δὲ Λύκῳ νῦν πάντα, Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῶκται·
 "Αμμες δ' οὔτε λόγῳ τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθμητοὶ,
 Δύστανοι Μεγαρῆες, ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ.
 Κ' εἰ μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἔρπωι·
 Νῦν δέ ποθ' ὥς μῦς, (φαντὶ) Θυώνιχε, γεύμεθα πίσσης.
 Χῶ, τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος,
 Οὐκ οἶδα· πλὰν Σῖμος, ὁ τᾶς "Επιχάλκου ἐρασθεὶς,
 "Εκπλεύσας, ὑγιῆς ἐπανῆλθ', ἐμὸς ἡλικιώτας.
 Πλευσοῦμαι κῆγ' ὁ διαπόντιος· οὔτε κάκιστος,
 Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμαλὸς δέ τις ὁ στρατιώτας.
 Θτ. "Ωφέλε μὰν χωρεῖν κατὰ νοῦν τεὸν ὧν ἐπεθύμεις,
 Αἰσχίνα· εἰ δ' οὔτως ἄρα σοι δοκεῖ, ὥστ' ἀποδημεῖν,
 Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος.
 Αι. Τάλλα δ' ἀνὴρ ποιός τις;
 Θτ. "Ελευθέρῳ ὅστις ἄριστος,
 Εὐγνώμων, φιλόμωσος, ἐρωτικὸς, εἰς ἄκρον ἀδύς·

Εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον·
Πολλοῖς πολλὰ διδοὺς· αἰτεύμενος, οὐκ ἀνανεύων,
Οἷα χρὴ βασιλῇ· αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντὶ,
Αἰσχίνα· ὥστ' εἴ τοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
Λῶπον ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ βεβακῶς
Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν,
Ἄ· τάχος εἰς Αἴγυπτον· Ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα
Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερὸν ἐς γένυν ἔρπει
Λευκαίνων ὁ χρόνος· ποιεῖν τι δεῖ οἷς γόνυ χλωρόν.

ΣΤΡΑΚΟΥΣΙΑΙ,
ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ,
Ειδύλλιον ιε'.

ΓΟΡΓΩ, ΕΥΝΟΗ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ,
ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ.

Γο. Ενδοῖ Πραξινόα;

Ετ. Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ· ἐνδοῖ.

Πρ. Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες· ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτῇ.
"Εμβαλε καὶ ποτίκρανον.

Ετ. "Εχει κάλλιστα.

Πρ. Καθίζειν.

Γο. "Ω τᾶς ἀδεμάτω ψυχᾶς· μόλις ὑμῖν ἐσώθην,
Πραξινόα, πολλῶ μὲν ὄχλῳ, πολλῶν δὲ τεθρίππων.

Παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυθηφόροι ἄνδρες·

Ἄδ' ὁδὸς ἄτρυτος, τὸ δ' ἐκαστοτέρῳ ἔμ' ἀποικεῖς.

Πρ. Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθὼν
Ἰλεὸν, οὐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὤμες
Ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμεῖο.

Γο. Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, τοιαῦτα, Διώνα,

Τῷ μικκῷ παρεόντος· ὄρη, γύναι, ὥς ποθορῇ τυ.

Πρ. Θάρσει, Ζωπυρίων γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγω ἀπφῦν.

Γο. Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πόλιν· καλὸς ἀπφῦς.

Πρ. Ἀπφῦς μὲν τῆνος πρῶαν (λέγομες πρῶαν δὴν

Πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,

Ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυν.

Γο. Χώμος ταῦτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίῳ, Διοκλείδας.

Ἐπτά δραχμῶν κυνάδας γραιᾶν ἀποτίλμαλα πηρῶν,

Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθές, ἅπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.

Ἀλλ' ἴθι, τῷμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λαζεῦ.

Βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίῳ,

Θασόμεναι τὸν Ἀδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι

Κοσμῆν τὰν βασίλισσαν.

Πρ. Ἐν ὀλβίῳ ὀλβια πάντα.

Ἦν εἶδες, χ' ὧν εἶπας, ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι.

Γο. Ἐρπην ὥρα χ' εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

Πρ. Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε

Θές πάλιν· αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήζοντι καθεύδην.

Κινεῦ δὴ, φέρε δᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.

Ἀ δ' ὥς νᾶμα φέρει· δὸς ὅμως· μὴ πουλὺν ἀπλησῇ

Ἐγχει ὕδωρ δύστανε· τί μεν τὸ χιτῶνιον ἀρδεῖς;

Παῦσαι· ὀκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.

Ἀ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

Γο. Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπλυχές ἐμπερόναμα

Τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἰσῆ;¹

Πρ. Μὴ μνάσης, Γοργοῖ· πλεόν ἀργυρίῳ καθαρῷ μνᾶν

Ἡ δ' οὖν τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν προτεθηκα.

Γο. Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

Πρ.

Ναί· καλὸν εἶπας.

Τὼ μ' ἔχονον φέρε μοι, καὶ τὰν Δολίαν· κατὰ κόσμον

Ἀμφίθεσ· οὐκ ἄξω τυ, τέκνον· μορμῶ, δάκνει Ἴππος.

Δάκρυε ὅσσα δέλεις· χολὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.

Ἐρπώμε· Φρυγία, τὸν μικρὸν παῖσδε λαβοῖσα.

Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.

ὦ θεοὶ, ὅσος ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι

Χρὴ τὸ κακὸν; μύρμακες ἀνήριθμοι καὶ ἄμετροι.

Πολλὰ τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποιήται καλὰ ἔργα,

Ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκὼν· οὐδεὶς κακοεργὸς

Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπλίῃσι,

Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,

Ἀλλήλοισι ὁμαλοὶ, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.

Ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; τοὶ πτολεμισταὶ

Ἴπποι τῷ βασιλῆος· ἄνερ φίλε, μή με πατήσης.

Ὅρθος ἀνέστα ὁ πυρρὸς· ἴδ' ὡς ἄγριος, κυνοθαρσής.

Εὐνόα, οὐ φευξῇ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.

Ὦνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον.

Γο. Θάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὅπισθεν·

Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

Πρ.

Κ' αὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.

Ἴππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλισσα δεδοίκω

Ἐκ παιδός· σπεύδωμες· ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιρρεῖ.

Γο. Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μάτερ;

- Γρ. Ἐγὼν, ὦ τέκνα.
- Γο. Παρενθεῖν
Εὐμαρές;
- Γρ. Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί·
Καλλίστα παίδων, πείρα δὴν πάντα τελεῖται.
- Γο. Χρησμός ἀπρεσβῦτις ἀπώχετο Δεσπίζασα.
Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἠγάγεθ' Ἥραν.
Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς Δύρας ὅσος ὄμιλος.
- Πρ. Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ καὶ τὸ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾶ, μὴ τὸ πλανηθῇς.
Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες ἀπρίξ· ἔχευ, Εὐνόα, ἁμῶν.
ὦμοι δειλαία, δίχα μεν τὸ Δερίστριον ἤδη
Ἔσχισται, Γοργοῖ. ποτῶ Διὸς, εἴ τι γένοιο
Εὐδαίμων, ὦνθρῳπε, φυλάσσεο τῶμπέχονόν μεν.
- Ξε. Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μέν· ὅμως δὲ φυλάξομαι.
- Πρ. Ἀθρόος ὄχλος.
ὦθεῦνθ' ὥςτε ὕες.
- Ξε. Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.
- Πρ. Κ' εἰς ὥρας, κῆππειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἵης,
Ἄμμε περιστέλλων· χρηστῶ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός.
Θλίβεται Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ' ὦ δειλὰ, τὸ βιάζειν.
Κάλλιστ'· Ἐνδοῖ πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.
- Γο. Πραξινόα, πόταγ' ὧδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον
Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· Δεῶν περονάματα φασεῖς.
- Πρ. Πότνι Ἀθηναία, ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι;
Ποῖοι ζωογράφοι τὰ κριβεά γράμματ' ἔγραψαν;

Ὡς ἔτυμ' ἐστήκαντι, καὶ ὥς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.

Ἐμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. Σοφόν τι χρήμ' ὄνθρωπος.

Αὐτὸς δ' ὥς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέῳ κατὰκειται

Κλισμῷ, πρᾶτον ἱούλον ἀπὸ κροτάφου καταβάλλων,

Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΞΕ. Παύσασθ', ὦ δύσταντοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι.

Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι πλατυάσδοισαι ἅπαντα.

ΓΟ. Μᾶ, πόθεν ὄνθρωπος; τί δέ τιν, εἰ κωτίλαι εἰμές;

Πασσάμενος, ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;

Ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο, Κορίνθιοι εἰμές ἄνωθεν,

Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. Πελοποννησιστὶ λαλεῦμες.

Δωρίσδεν δ' ἔξεσσι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡ. Μὴ φυῇ, μελιτῶδες, ὃς ἀμῶν καρτερὸς εἴη,

Πλὰν ἐνός· οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξης.

ΓΟ. Σίγα, Πραξινόα. μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀεΐδειν

Ἄ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολυῦδρις αἰοιδὸς,

Ἄτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρίστευσε.

Φθεγξεῖταί τι (σάφ' οἶδα) καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

Δέσποιν', ἅ Γολγόν τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,

Αἰπεινὰν τ' Ἐρυκα, χρυσῷ παίζουσ' Ἀφροδίτα,

Οἶόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάῳ Ἀχέροντος

Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον ὦραι.

Βάρδισται μακάρων ὦραι φίλαι, ἀλλὰ ποθεῖναί

Ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖσιν ἀεὶ τι φοροῖσαι.

Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατῶν

Ἀνθρώπων (ὥς μῦθος) ἐποίησας Βερονίκαν,

Ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποσπάσασα γυναικός·
 Τὴν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύναιε,
 Ἄ Βερονικεῖα θυγάτηρ, Ἑλένα εἰκυῖα,
 Ἀρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἀδωνιν.
 Πὰρ μὲν οἱ ὥρια κεῖται ὅσα δρυὸς ἅκρα φέροντι,
 Πὰρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσχοις
 Ἀργυρέοις, Συρίῳ δὲ μύρῳ χρύσει' ἀλάβαστρα,
 Εἶδατά τ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃ πονέονται,
 Ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ,
 Ὅσσά τ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ.
 Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἐρπειτὰ τᾷδε πάρεστι·
 Χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῷ βρίθουσαι ἀνήθῳ
 Δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἐρωτες,
 Οἶοι ἀηδονιῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
 Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὅζον ἀπ' ὅζω.
 Ὡ ἔβενος, ὦ χρυσὸς, ὦ ἐκ λευκῷ ἐλέφαντος
 Αἰετὼ, οἶνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες.
 Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω μαλακώτεροι ὕπνω,
 Ἄ Μίλατος ἐρεῖ, χῶ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
 Ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
 Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἀδωνις,
 Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.
 Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ', ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα πυρρὰ.
 Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτὰς χαιρέτω ἄνδρα.
 Ἀῶθεν δ' ἅμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
 Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰὼνι πλύνοντα,

Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφύρα κόλπον ἀνεῖσαι,

Στήθεσι φαί ομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' αἰοιδᾶς.

Ἔρπεις, ὦ φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐνθάδε κ' εἰς Ἀχέροντα,

Ἡμιθέων, ὡς φαντὶ, μονώτατος. οὔτ' Ἀγαμέμνων

Τοῦτ' ἔπαθ', οὔτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυνάμιος ἥρως,

Οὔθ' Ἐκτωρ Ἐκάβας ὁ γεραίτερος εἵκατι παίδων,

Οὐ Πατροκλῆς, ἢ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθὼν,

Οὔθ' οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,

Οὐ Πελοπηϊάδαι τε καὶ Ἀργεος ἄκρα Πελασγοί.

Ἴλαθι νῦν, φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.

Καὶ νῦν ἦνθες, Ἀδωνι, καὶ ὅκκ' ἀφίκη, φίλος ἥξεις.

Γο. Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον, ἂ Δήλεια

Ὀλβία· ὅσσα ἴσατι πανολβία, ὡς γλυκύφωνος.

Ὡρα ὅμως κ' εἰς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας,

Χώ' νῆρ ὄξος ἄγαν· πεινᾶντί γε μηδέποτ' ἔνθης.

Χαῖρε, Ἀδων' ἀγαπατὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

ΧΑΡΙΤΕΣ, ἢ ΙΕΡΩΝ,

Εἰδύλλιον ις'.

Αἰεὶ τοῦτο Διὸς κούραις μέλει, αἰὲν ἀοιδοῖς,
Ὑμνεῖν ἀθανάτους, ὕμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
Μῶσαι μὲν θεαὶ ἐντὶ, θεοὺς θεαὶ αἰείδοντι.
Ἄμμες δὲ βροτοὶ οἶδε, βροτοὺς βροτοὶ αἰίδωμεν.
Τίς γὰρ τῶν ὁπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' αῶ,
Ἡμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ
Ἀσπασίως, οὐδ' αὖθις ἀδωρήτους ἀποπεμψεῖ;
Αἰ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι.
Πολλὰ με τωθάσδοισαι, ὅτ' ἀλιθίην ὁδὸν ἤνθον.
Ὅκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλοῦ
Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι,
Ἐνθ' αὖθις σφίσιν ἔδρη, ἐπὰν ἄπρακτοι ἴκωντι.
Τίς τῶν νῦν τοιόσδε; τίς εὔ εἰπόντα φιλασεῖ;
Οὐκ οἶδ'. οὐ γὰρ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις, ὥς πάρος, ἐσθλοῖς

Αἰνεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκηνται δ' ὑπὸ κερδέων·
 Πᾶς δ' ὑπὸ κόλπου χεῖρας ἔχων, πόθεν οἴσεται ἀθρεῖ
 Ἄργυρον· οὐδέ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη.
 Ἄλλ' εὐθύς μυθεῖται, Ἀπωτέρω ἢ γόνυ κνήμα·
 Αὐτῷ μοι τί γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς·
 Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι; Ἄλις πάντεσσιν Ὀμηρος·
 Οὗτος ἀοιδῶν λῶστος, ὅς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν·
 Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσὸς
 Κείμενος; οὐχ ἄδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις·
 Ἄλλὰ τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ καὶ τινι δοῦναι ἀοιδῶν·
 Πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι παῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων
 Ἀνθρώπων· αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν·
 Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ
 Μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὶ ἂν ἐθέλωντι νέεσθαι·
 Μουσάων δὲ μάλιστ' αἶψα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας·
 Ὅφρα καὶ εἰν αἶδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσῃς,
 Μηδ' ἀκλεῆς μύρηαι ἐπὶ ψυχροῦ Ἀχέροντος,
 Ὡσεὶ τις μακέλα τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας,
 Δεινὰν ἐκ πατέρων πενίαν ἀκτήμονα κλαίων·
 Πολλοὶ ἐν Ἀντίοχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα
 Ἀρμαλιὴν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσσαι·
 Πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν
 Μόσχοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
 Μυρία δ' ἀμπεδίον Κρανώνιον ἐνδιάασκον
 Ποιμένες ἐκκριτα μῆλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
 Ἄλλ' οὐ σφιν τῶν ἡδός, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν

Θυμὸν ἐς εὐρείαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος,
 Ἀμναστοὶ δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες,
 Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,
 Εἰ μὴ δεινὸς αἰοιδὸς ὁ Κῆϊος αἰόλα φωνέων
 Βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστοὺς
 Ὀπλοτέροις. τιμὰς δὲ καὶ ὠκείας ἔλλαχον ἴπποι,
 Οἳ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων.
 Τίς δ' ἂν ἀριστηῆας Λυκίων ποτὲ, τίς κομόωντας
 Πριαμίδας, ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιάς Κύνκρον ἔγνω,
 Εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν αἰοιδοί;
 Οὐδ' Ὀδυσσεὺς, ἑκατόν τε καὶ εἵκατι μῆνας ἀλαθεὶς
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, αἶδαν τ' εἰς ἔσχατον ἔλθων
 Ζωὸς, καὶ σπήλυγλα φυγὼν ὀλοοῖο Κύνκλωπος,
 Δηναῖον κλέος ἔσχευ. Ἐσιγάθη δ' ἂν ὑφορβὸς
 Εὐμαιος, καὶ βουσί Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
 Ἔργον ἔχων, αὐτὸς τε περίσπλαγχνος Λαέρτης,
 Εἰ μὴ σφᾶς ὦνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς αἰοιδαί.

Ἐκ Μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι.
 Χρήματα δὲ ζῶοντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.
 Ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος, ἐπ' ἀόνι κύματα μετρεῖν,
 Ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἀλὸς ὠθεῖ,
 Ἡ ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰοειδέϊ πλίνθον,
 Καὶ φιλοκερδείῃ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν.
 Χαιρέτω ὅστις τοῖος· ἀνήριθμος δέ οἱ εἶη
 Ἀργυρος· αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἥμερος αὐτόν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ τιμὴν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα

Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἐλοίμαν.
 Δίζημαι δὲ τίνι θνατῶν κεχαρισμένος ἐνθῶ
 Σὺν Μοίσαις· χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθουσιν ἀοιδᾶν
 Μουσάων ἀπάνευθε Διὸς μέγα βουλεύοντος.
 Οὐπὼ μῆνας ἄγων ἔκαμ' οὐρανὸς, οὐδ' ἐνιαυτούς·
 Πολλοὶ κινήσουσιν ἔτι τροχὸν ἄρματος ἵπποι.
 "Εσσεταί οὗτος ἀνὴρ ὃς ἐμοῦ κεχρήσετ' ἀοιδοῦ,
 'Ρέξας ἢ 'Αχιλεὺς ὅσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας
 'Εν πεδίῳ Σιμόεντος, ὅθι Φρυγὸς ἡρίον "Ιλου.
 "Ηδη νῦν Φοίνικες, ὑπ' ἡελίῳ δύνοντι
 Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν, ἐρρίγασιν·
 "Ηδη βαστάζουσι Συρακόσιοι μέσα δοῦρα,
 'Αχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτεῖνοισιν·
 'Εν δ' αὐτοῖς Ἰέρων, προτέροις ἴσος ἡρώεσσι,
 Ζώννυται, ἵππεῖαι δὲ κόρυν σκεπάζουσιν ἔθειραι.
 Αἱ γὰρ, Ζεῦ κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι' Ἀθάνα,
 Κούρη δ' ἂ σὺν ματρὶ πολυκλήρων Ἐφυραίων
 Εἵλαχας μέγα ἄστυ, παρ' ὕδασι Λυσιμελείας,
 'Εχθροὺς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγκαι
 Σαρδόνιον κάτα κῦμα, φίλων μόρον ἀγέλεοντας
 Τέκνοις ἡδ' ἀλόχοισιν, ἀριθματοὺς ἀπὸ πολλῶν·
 "Αστέα δὲ προτέροισι πάλιν ναίοιντο πολίταις,
 Δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωβήσαντο κατ' ἄκρας.
 "Αγρους δ' ἐργάζονται τεθαλότας· αἶ τ' ἀνάριθμοι
 Μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπιανθεῖσαι
 'Αμπεδίον βλήχονται, βόες δ' ἀγεληδὸν ἐς αὐλιν

Ἐρχόμεναι σκιωναῖον ἐπισπεύδοιεν ὁδίταν·
 Νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον, ἀνίκα τέτλιξ
 Ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος, ἐνδοθι δένδρων
 Ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν· ἀράχνια δ' εἰς ὄπλ' ἀράχναι
 Λεωτὰ διαστήσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μῆδ' ὄνομ' εἶη.
 Ὑψηλὸν δ' Ἰέρωνι κλέος φορέοιεν αἰδοὶ
 Καὶ πόντου Σκυθικοῖο πέραν, καὶ ὄπη πλατὺ τεῖχος
 Ἀσφάλτῳ δῆσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
 Εἷς μὲν ἐγὼ· πολλοὺς δὲ Διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλους
 Θυγατέρες, τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελὴν Ἀρέθουσαν
 Ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητὰν Ἰέρωνα.
 ὦ Ἐτεόκλειοι Χάριτες Θεαί, αἱ Μινύειον
 Ὀρχομενὸν φιλέοισαι, ἀπεχθόμενόν ποτε Θήβαις,
 Ἀκλητος μὲν ἐγὼ μίμνοίμιν κεν· ἐς δὲ καλεύντων
 Θαρσήσας Μοῖσαισι σὺν ἀμετέρῃσιν ἰκοίμαν,
 Καλλείψω δ' οὐδ' ὕμνε· τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν
 Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; αἰεὶ Χαρίτεσσιν ἅμ' εἶην.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ

ΕΙΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ,

Ειδύλλιον ιζ'.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ εἰς Δία λήγετε, Μοῖσαι,
Ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὴν ἄδωμες ἀοιδαῖς.
Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,
Καὶ πύματος, καὶ μέσσος· ὃ γὰρ προφερέστατος ἀνδρῶν.
Ἡρωες, τοὶ πρόσθεν ἀφ' ἀμιθέων ἐγένοντο,
Ρέξαντες καλὰ ἔργα, σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν.
Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπιστάμενος καλὰ εἰπεῖν,
Ὑμνήσαιμ'. ὕμνοι δέ; καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.
Ἰδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὕλητόμος ἐνθὼν,
Παπταίνει παρεόντος ἄδην πόθεν ἄρξεται ἔργῳ.
Τί πρῶτον καταλεξῶ; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπῆν,
Οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμησαν βασιλῆων,
Ἐκ πατέρων· οἷος μὲν ἦν τελέσαι μέγα ἔργον
Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὃκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο

Βουλὰν, ἄν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἴός τε νοῆσαι,
 Τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
 Ἀθανάτοις, καὶ οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
 Δέδμηται· παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς
 Ἐδριάει, Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομήτας.
 Ἀντία δ' Ἡρακλῆος ἔδρα σφιν ταυροφόνιοι
 Ἰδρυται, στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος·
 Ἐνθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει οὐρανίδαισι,
 Χαίρων νίωνῶν περιώσιον νίωνοῖσιν·
 Ὅτ' ἔτι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας.
 Ἀθάνατοὶ δὲ καλεῦνται, θεοὶ νέποδες γεγαῶτες·
 Ἀμφοῖν γὰρ πρόγονός σφιν ὁ καρτερὸς Ἡρακλείδας·
 Ἀμφότεροι δ' ἀριθμεῦνται ἐς ἔσχατον Ἡρακλῆα.
 Τῷ καὶ ἐπεὶ daίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἤδη
 Νέκταρος εὐόδμοιο φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,
 Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπωλένιον τε φαρέτραν,
 Τῷ δὲ σιδάρειον σκύταλον, κεχαραγμένον ὄζοις·
 Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρου Ἦβας
 Ὅπλα, καὶ αὐτὸν ἄγοντι γενειήταν Διὸς υἱόν·
 Οἷα δ' ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ Βερενίκα
 Ἐπρεπε θηλυτέραις, ὄφελος μέγα γειναμένοισι·
 Τῆς μὲν Κύπρον ἔχουσα Διώνας πότνια κούρα
 Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐπεμάξατο χεῖρας·
 Τῷ, οὐπω τινὰ φαντὶ ἀδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα,
 Ὅσον περ Πτολεμαῖος ἐὼν ἐφίλασεν ἄκοιτιν·
 Ἥ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλεον· ὧδέ κε παισὶ

Θαρσύνσας σφετέροισιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα ,
Ὅππότε κεν φιλέων βαίνει λέχος ἐς φιλεοίσας .
Ἀστόργου δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰέν' .
Ῥηϊδία δὲ γοναί· τέκνα δ' οὔ ποτ' εἰκότα πατρί .
Κάλλει ἀριστεύοισα θεάων πότν' Ἀφροδίτα ,
Σοὶ τήνα μεμέλητο· σέθεν δ' ἔνεκεν Βερενίκα
Εὐειδῆς Ἀχέροντα πολύσλονον οὐκ ἐπέρασεν·
Ἀλλὰ μιν ἀρπάξασα, πάροιθ' ἐπὶ νᾶμα κατενθεῖν
Κυάνεον, καὶ στυγνὸν αἰὲ πορθμῆα καμόντων ,
Ἐς ναὸν κατέθηκας, εἰς δ' ἀπεδάσσαιο τιμᾶς .
Πᾶσιν δ' ἥπιος ἦδε βροτοῖς, μαλακοὺς μὲν ἔρωτας
Προσπνέει, κούφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας .
Ἀργεῖα κυάνοφρυ, σὺ λαοφόνον Διομήδεα ,
Μισγομένα Τυδῆϊ, τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα .
Ἀλλὰ θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὰν Ἀχιλλῆα
Αἰακίδα Πηλῆϊ· σὲ δ', αἰχμητὰ Πτολεμαῖε ,
Αἰχμητᾶ Πτολεμαίῳ ἀρίζηλος Βερενίκα·
Καί σε Κόως ἀτίταλλε, βρέφος νεογιλὸν ἐόντα .
Δεξαμένα παρὰ μητρὸς, ὅτε πράταν ἴδες ἄω .
Ἐνθα γὰρ Εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον ,
Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν .
Ἡ δέ οἱ εὐμενέουσα παρίσταντο, καδδ' ἄρα πάντων
Νωδυρίαν κατέχευε μελῶν· ὁ δὲ πατρὶ εἰκῶς·
Παῖς ἀγαπατὸς ἔγεντο· Κόως δ' ὀλόλυξεν ἰδοῖσα
Φᾶ δὲ, καθαπτομένα βρέφος χεῖρεσσι φίλησιν·
Ὅλβιε κῶρε γένοιο, τίσις δέ με τόσσον ὅσον περ

Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἐν δὲ μιᾷ τιμᾷ Τρίσπος καταθεῖο κολῶναν,
 Ἴσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἔλγυς ἐοῦσιν,
 Ἴσον καὶ Ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων.
 Ὡς ἄρα νᾶσος εἶπεν· ὁ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ
 Ἐς τρεῖς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις·
 Ζηνὸς πού τόδε σῆμα· Διὶ Κρονίῳνι μέληται
 Αἰδοίου βασιλῆος· ὁ δ' ἐξοχος ὅν κε φιλασεῖ
 Γεινόμενον ταπρῶτα· πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὀπηδεῖ,
 Πολλὰς δὲ κρατέει γαίης, πολλὰς δὲ θαλάσσης·
 Μυρίαὶ ἄπείροί τε, καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν
 Λήϊον ἀλδῆσκουσιν ὀφειλλόμενον Διὸς ὄμβρῳ·
 Ἀλλ' οὔτις τόσα φύει ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος,
 Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βόλακα θρύπτει.
 Οὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων.
 Τρεῖς μὲν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδεδμηνται,
 Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
 Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δέ σφισιν ἐνδεκάδες τρεῖς·
 Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει.
 Καὶ μὲν Φοινίκας ἀποτέμνεται, Ἀρράβιας δέ,
 Καὶ Συρίης, Λιβύης τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπῶν·
 Παμφυλίοισί τε πᾶσι, καὶ αἰχμηταῖς Κιλικέσσι
 Σημαίνει, Λυκίοις τε, φιλοπτολέμοις τε Κάρεσσι,
 Καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν· ἐπεὶ οἱ νᾶες ἄριστοι
 Πόντον ἐπιπλώοντι· θάλασσα δὲ πᾶσα, καὶ αἶα,
 Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ·

Πολλοὶ δ' ἰππῶνες, πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται
 Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι.
 Ὀλβῷ μὲν πάντας καταβεβρίθει βασιλῆας·
 Τόσσον ἔπ' ἅμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνεὸν ἔρχεται οἶκον·
 Πάντοθε· λαοὶ δ' ἔργα περιστέλλουσιν ἔκηλοι.
 Οὐ γάρ τις δηῖων πολυκήτεα Νεῖλον ἔπεμβας,
 Πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοᾶν ἐστιάσατο κόμαις·
 Οὐδέ τις αἰγιαλόνδε Δοᾶς ἐξάλατο ναὸς,
 Θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίῃσιν.
 Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι,
 Ξανθόκομος Πτολεμαῖος, ἐπιστάμενος δόρυ πάλλειν·
 ὦ, ἐπὶ πάγχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν,
 Οἷ' ἀγαθῷ βασιλῆϊ· τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός.
 Οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πτόνι χρυσὸς,
 Μυρμάκων ἅτε πλοῦτος αἰεὶ κέχυται μογεόντων·
 Ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι Δεῶν ἐρικυδέες οἶκοι,
 Αἰεὶ ἀπαρχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν γεράεσσι·
 Πολλὸν δ' ἰφθίμοισι δεδώρηται βασιλεῦσι,
 Πολλὸν δὲ πτολίεσσι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἐταίροις.
 Οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱερόυς κατ' ἀγῶνας
 Ἰκετ' ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι αἰοιδᾶν,
 ὦ, οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὥπασε τέχνας.
 Μουσάων δ' ὑποφῆται ἀείδοντι Πτολεμαῖον
 Ἀντ' εὐεργεσίης· τί δὲ κάλλιον ἀνδρὶ κεν εἴη
 Ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
 Τοῦτο καὶ Ἀτρείδαισι μένει· τὰ δὲ μυρία τῆνα

Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἐλόντες,
 Ἀέρι πᾶ κεκρύπτει, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος.
 Μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι δερμὰ κονίη,
 Στειβόμενος καθύπερθε, ποδῶν ἐκμάσσεται ἵχνη.
 Μητρὶ φίλα καὶ πατρὶ Δυώδεας εἶσατο νηώς.
 Ἐν δ' αὐτοῦς χρυσῷ περικαλλέας ἤδ' ἐλέφαντι
 Ἰδρυσεν, πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγούς.
 Πολλὰ δὲ πλανθέντα βοῶν ἐπὶ μηρία καίει
 Μασὶ περιπλομένοισιν, ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν,
 Αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τᾶς οὔτις ἀρείω
 Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ,
 Ἐκ θυμοῦ στέργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε.
 Ὡδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
 Οὗς τέκετο κρείοισα Ῥέα βασιλῆας ὀλύμπου.
 Ἐν δὲ λέχος στόρνυσιν ἰαυεῖν Ζηνὶ καὶ Ἥρῃ,
 Χεῖρας φοιδήσασα μύροις, ἔτι παρθένος Ἴρις.
 Χαῖρ' ὄναξ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἴσα καὶ ἄλλων
 Μνάσομαι ἡμιθέων· δοκέω δ', ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
 Φθέγξομαι ἐσσομένοις· ἀρετὴν γε μὲν ἐκ Διὸς αἰτεῦ.

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ,

Ειδύλλιον ιη'.

Ἐν ποκ' ἄρα Σπάρτα, ξανθότριχι παρ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ δάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχουσιναι,
Πρόσθε νεογράῳ δαλάμῳ χορὸν ἐστάσαντο,
Δώδεκα τὰ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακωνᾶν,
Ἀνίκα Τυνδάρεω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν,
Μνασθήσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός.
Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
Ποσὶ περιπλέκτοισι, περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.
Οὕτω δὴ πρόϊζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἦ ρά τις ἐσσι λίσαν βαρυγούνατος; ἢ ρά φίλυπνος;
Ἦ ρά πολὺν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευσ;
Εὐδειν μὲν χρήζοντα, καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τὸν,
Παῖδα δ' ἔᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ
Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον. ἐπεὶ καὶ ἕναν, καὶ ἐς ἄῤ,

Κεῖς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἦδε.
 "Ολβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπλαρεν ἐρχομένῳ τοι
 Ἑς Σπάρταν, ὅποι ὅλλοι ἀριστεές, ὥς ἀνύσαιο.
 Μοῦνος ἐν ἀμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερόν ἐξεῖς.
 Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾗχετο χλαῖναν,
 Οἷα Ἀχαιϊάδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα.
 Ἦ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ μητέρι τίκῃεν ὁμοῖον.
 Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, ἥς δρόμος αὐτός,
 Χρिसαμέναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,
 Τετράκις ἐξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία.
 Τᾶν οὐδ' ἂν τις ἄμωμος, ἐπεὶ χ' Ἑλένα παρισθῇ.
 Ἄως ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
 Πότνια νύξ ἄτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος.
 Ὡδε καὶ ἡ χρυσέα Ἑλένα διέφαίνετ' ἐν ἡμῖν,
 Πιείρη, μεγάλη. ἄτ' ἀνέδραμεν ὄγμος ἀρούρα,
 Ἦ κάπῳ κυπάρισσος, ἥ ἄρματι Θεσσαλὸς ἱππός.
 Ὡδε καὶ ἡ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαιμόνι κόσμος.
 Οὔτε τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεταί ἔργα τοιαῦτα,
 Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἥτριον ἰσθῶ
 Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ καλεόντων.
 Οὐ μὰν οὐ κιθάραν τίς ἐπίσταται ᾧδε κροτῆσαι,
 Ἄρτεμιν ἀείδοισα καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν,
 Ὡς Ἑλένα· τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἡμεροὶ ἐντί.
 Ὡ καλὰ, ᾧ χαρίεσσα κόρη, τὸ μὲν οἰκέτις ἦδη.
 Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἤρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
 Ἐρψοῦμες, στέφάνως δρεψεύμεναι ἀδὺ πνέοντας.

Πολλὰ τεῦ, ὦ Ἑλένα, μεμναμέναι, ὥς γαλαθηναὶ

Ἄρνες γειναμένης οἷος μαστὸν ποθέοισαι.

Πρᾶταί τοι στέφανον λωτῷ χαμαὶ ἀύξομένοιο

Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον.

Πρᾶται δ' ἀργυρέας ἐξ ὀλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ

Λαζόμεναι, σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον.

Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὥς παριῶν τις

Ἀνγνοίη) Δωριστὶ, Σέβου μ'. Ἑλένας φυτὸν εἰμί.

Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ.

Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κουροτρόφος ὕμιν

Εὐτεκνίην· Κύπρις δὲ θεὰ Κύπρις ἴσον ἔρασθαι,

Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ, Κρονίδας Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,

Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθη.

Εὐδετ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες,

Καὶ πόθον· ἔγρεσθε δὲ πρὸς ἁῶ· μή τι λάθησθε.

Νεύμεθα κάμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεὶ κα πρᾶτος αἰοιδὸς

Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὐτριχα δειρήν.

Ὑμᾶν ὦ ὑμέναιε, γάμῳ ἔπι τῷδε χαρείης.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ,

Ειδύλλιον ιθ'.

Τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν. ὁ δ' ἄλγεε, καὶ χέρ' ἐφύσση,
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἄλατο. τᾷ δ' Ἀφροδίτα
Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο ὅτ' ἦ γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἀλίκᾳ τραύματα ποιεῖ.
Χά μάτηρ γελάσασα, Τὺ δ' οὐκ ἴσος ἐσσι μελίσσαις;
Χὼ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἀλίκᾳ ποιεῖς;

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ,

Ειδύλλιον κ'.

Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε δέλοντά μιν ἄδ' ὑ φιλαῖσαι.
Καί μ' ἐπικερτομέοισα τάδ' ἔννεπεν, "Εῖρ' ἄπ' ἐμεῖο.
Βωκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; οὐ μεμάθηκα
Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χεῖλεα δλίβειν.
Μὴ τύ γέ μευ κύσης τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείροις.
Οἷα βλέπεις, ὅπποῖα λαλεῖς, ὥς ἄγρια παίσδεις.
Ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὥς κωτίλα ῥήματα φράσδεις.
Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὥς ἀδέα χαίταν.
Χεῖλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι.
Καὶ κακὸν ἐξόσδεις. ἄπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς.
Τοιάδε μυθίζοισα, τρὶς εἰς ἔδ' ἔπτυσσε κόλπον,
Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὸ πόδε συνεχὲς εἶδεν,
Χεῖλεσι μυθίζοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα.
Καὶ πολὺ τᾶ μορφᾷ δηλύνετο, καί τι σεσαρὸς

Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔξεσεν αἷμα,
 Καὶ χροῖα φοινίχθην ὑπὸ τῶλγεος, ὥς ρόδον ἔρσα.
 Χά μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὄργαν,
 "Οὔτι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα.

Ποιμένες, εἵπατέ μοι τὸ κρήγυνον· οὐ καλὸς ἐμμί;
 Ἄρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;
 Καὶ γὰρ ἐμοὶ τοπάροιθεν ἐπάνθεεν ἀδύ τι κάλλος
 Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑψήναν.
 Χαῖται δ' οἷα σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντο.
 Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις.
 Ὀμματά μοι δ' ἄρ' ἦν χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας.
 Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στόμάτων δὲ
 Ἑρρεέ μοι φωνὰ γλυκερώτερα ἢ μελικήρω.
 Ἀδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἦν σύριγγι μελίσδω,
 Κῆν αὐλῷ λαλέω, κῆν δῶνακι, κῆν πλαγιαύλῳ.
 Καὶ πᾶσαι καλὸν με κατ' ὄρεα φαντὶ γυναῖκες,
 Καὶ πᾶσαί με φιλεῦντι· τὰ δ' ἀστυκά μ' οὐκ ἐφίλασεν,
 Ἀλλ' ὅτι βωκόλος ἐμμί, παρέδραμε. κ' οὔ ποτ' ἀκούει
 Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγχεσι πόρτιν ἐλαύνει.
 Οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βούτα,
 Καὶ Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὄρεσιν· αὐτὸν Ἀδωνιν
 Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
 Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος; ὄντε Σελάνα
 Βουκολέοντα φίλασεν· ἀπ' οὐλύμπῳ δὲ μολοῖσα
 Λάτμιον ἄν νάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παιδὶ κάθευδε.
 Καὶ τὸν Ῥέα κλαίεις τὸν βωκόλον· οὐχὶ δὲ καὶ τὸν,

ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον αὐτὸς ἐπλάγχθης;
Εὐνίκα δὲ μόνα τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
Ἄ Κυβέλας κρέσσων καὶ Κύπριδος, ἅτε Σελάνας.
Μηκέτι μηδὲ σὺ Κύπρι τὸν ἀδέα μήτε κατ' ἄστυ
Μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις, μώνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

ΑΛΙΕΙΣ,

Ειδύλλιον κα'.

Ἀπενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
Αὐτὰ τῷ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὖδεν
Ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
Κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψεύσῃσι τὸν ὕπνον,
Αἰφνίδιον δορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.
Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,
Στρωσάμενοι βρύον αὖτον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
Κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
Τοὶ κάλαμοι, τᾶγκιστρα, τὰ φυκιόεντά τε λῆδα,
Ὀρμειαὶ, κύρτοι, καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι,
Μήρινθοι, κῶάς τε, γέρον δ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος·
Νέρθεν τὰς κεφαλᾶς φορμὸς βραχὺς, εἴματα, πῖλοι.
Οὗτος τοῖς ἀλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύνα· πάντα περισσὰ
Πάντ' ἐδόκει τήνας ἄγρας· πενία σφιν ἑταίρα.

- Οὐδείς δ' ἐν μέσσω γείτων, παντᾶ δὲ παρ' αὐτὴν
 Θλιβομένην καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.
 Οὐπὼ τὸν μέσατον δρόμον ἄνυσεν ἄρμα Σελάνας,
 Τοὺς δ' ἄλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ
 Ὕπνον ἀπώσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν.
 ΑΣ. Ψεύδονται, φίλε, πάντες ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
 Τῷ Θέρεος μινύθειν, ὅτε τᾶμαλα μακρὰ φέρει Ζεὺς·
 Ἦδη μυρί' ἐσεῖδον ὀνείρατα, κούδέπω αἴώς.
 Μὴ λαθόμην; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχοντι.
 ΕΤ. Ἀσφαλίων, μέμφη τὸ καλὸν Θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρὸς
 Ἀυτομάτως παρέβα τὸν ἐὸν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
 Ἀφροντὶς κόπῳλοισα, μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖτιν.
 ΑΣ. Ἄρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
 Οὐ σε θέλω τῷ μῶ φαντάσματος ἤμεν ἄμοιρον·
 Ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τῶν οἰράτα πάντα μερίζεν.
 Οὐ γὰρ νικαξῇ κατὰ τὸν νόον· οὗτος ἄριστος
 Ἔστιν ὀνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς.
 Ἄλλως καὶ σχολή ἐστι. Τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις
 Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μηδὲ καθεύδων
 Ἀσμενος ἐν ῥάμνῳ; τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ.
 Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν τόδ' ἔχειν.
 ΕΤ. Λέγε μοι ποτὲ νυκτὸς
 Ὅψιν, πάντα τεῶ δὲ λέγων μῆνυσον ἐταίρῳ.
 ΑΣ. Δειλινὸν ὥς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν,
 (Οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ᾠρᾷ,
 Εἰ μέμνη, τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ') εἶδον ἐμαυτὸν

Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεζόμενος δὲ δόκευον
 Ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
 Καί τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
 Πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται· ἰχθύα κήγών.
 Χώ μὲν τὰγκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἷμα·
 Τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τοῦ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.
 Τὸ χέρε τεινόμενος, περὶ κνώδαλον εὖρον ἀγῶνα,
 Πῶς μὲν ἔλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαιυροτέροισι σιδάροις.
 Εἰθ' ὑπομιμνάσκων τῷ τραύματος, ἄρ' ἐμὲ νύξεις;
 Καὶ νύξη χαλεπῶς· καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.
 Ἦνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον· ἀνήλκυσα χρύσειον ἰχθύν,
 Παντᾶ τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον· εἶχε δὲ δεῖμα
 Μήτι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλαμένος ἰχθύς,
 Ἦ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτης.
 Ἠρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼ ἐκ τῷγκίστρῳ ἀπέλυσα,
 Μή ποτε τῷ σλόματος τὰγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
 Καὶ τὸν μὲν πεισθῆρσι κατῆγον ἐπ' ἠπειροιο·
 Ὡμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι,
 Ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γᾶς, καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύειν.
 Ταῦτά με κἀξήγειρε· τὸ δ', ὦ ξέने, λοιπὸν ἔρειδε
 Τὰν γνώμαν· ὅρκον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα τάρβῳ.
 Εἰ. Καὶ σύ γε μὴ τρέσσης· οὐκ ὥμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθύν
 Χρύσειον εἶδες ἢ εὖρες· ἴσαι δὲ ψεύδεσιν ὄψεις.
 Εἰ δ' ὕπαρ, οὐ κνώσσω τὸ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις,
 Ἐλπίς τῶν ὕπνων ζατεῖ τὸν σάρκινον ἰχθύν·
 Μὴ σὺ θάνης λιμῷ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ,

Ειδύλλιον κβ'.

Ὑμνέομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχῳ Διὸς υἱῷ,
Κάστωρα καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα πύξ ἐρεθίζειν,
Χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσοις βοέοισιν ἱμᾶσιν.
Ὑμνέομες καὶ δῖς καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
Κούρης Θεστιάδος, Λακεδαιμονίου δὴ ἀδελφούς,
Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων,
Ἴωπων δ' αἵματόεντα ταρασσομένων καθ' ὄμιλον,
Ναῶν δ' αἷ δύνοντα καὶ οὐρανοῦ ἐξανιόντα
Ἀστῆρα βιαζόμεναι, χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις.
Οἱ δὲ σφέων κατὰ πρύμναν αἰείραντες μέγα κῦμα,
Ἦ καὶ ἐκ πρόραθεν, ἥ ὅπως θυμὸς ἐκάστω,
Εἰς κοίλαν ἑρρίψαν, ἀνέρρηξαν δ' ἄρα τοίχους
Ἀμφοτέρους· κρέμαται δὲ σὺν ἰσλίῳ ἄρμενα πάντα,
Εἰκῇ ἀποκλασθέντα· πολὺς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος
Νυκτὸς ἐφερπύσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα,

Κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀρρήκτοις χαλάζαις .
 Ἀλλ' ἔμψης ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἔλκετε νᾶας
 Αὐτοῖσιν ναύταισιν ὀϊομένοις θανέεσθαι .
 Αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι , λιπαρὰ δὲ γαλάνα
 Ἀμπέλαγος · νεφέλαι δὲ διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι ·
 Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν , ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴν
 Φάτνην , σημαίνουσα τὰ πρὸς πλόον εὐδία πάντα ,
 ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθοί , ὦ φίλοι ἄμφω ,
 Ἰππηῆες , κιθαρισταί , ἀεθλητῆρες , ἀοιδοί ·
 Κάστορος ἢ πρώτου Πολυδεύκεος ἄρξομ' αἰεῖδεν ;
 Ἀμφοτέρους ὑμνέων , Πολυδεύκεα πρῶτον αἰείσω .
 Ἡ μὲν ἄρα προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιούσας
 Ἀργῶ , καὶ νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα Πόντου ,
 Βέβρυκας εἰσαφίκανε , θεῶν φίλα τέκνα φέροισα ·
 Ἐνθα μιάς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἔξ
 Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός .
 Ἐκβάντες δ' ἐπὶ δῖνα βαθὺν , καὶ ὑπήνεμον ἀκτὴν ,
 Εὐνάς τ' ἐστόρνυντο , πυρεῖά τε χερσὶν ἐνώμων .
 Κάστωρ δ' αἰολόπῳλος ὅ , τ' οἰνωπὸς Πολυδεύκης ,
 Ἀμφω ἐρημάζεσκον , ἀποπλαγχθέντες ἐταίρων .
 Παντοίην δ' ἐν ὄρει θεύμενοι ἄγριον ὕλην ,
 Εὐρον ἀένναον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ
 Ὑδατι πεπληθυῖαν ἀκηρατῶ · αἱ δ' ὑπένερθεν
 Ἀλλαι χρυστάλλῳ ἢ δ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο
 Ἐκ βυθοῦ . ὑψηλαὶ δὲ πεφύκεσαν ἀγχόθι πεῦκαι ,
 Λευκαί τε , πλάτανοί τε , καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι ,

"Ανθεά τ' εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,
 "Οσσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἄν λειμῶνας.
 "Ενθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε,
 Δεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλασμένος οὐατα πυγμαῖς·
 Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον,
 Σαρκὶ σιδαρείῃ, σφυρήλατος οἷα κολοσσός·
 "Εν δὲ μύες στερροῖσι βραχίουσιν ἄκρον ὑπ' ὤμον
 "Εστιασαν, ἥντε πέτροι ὀλοοίτροχοι, οὕς τε κυλίνδων
 Χειμάρρους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις.
 Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ἠωρεῖτο
 "Ακρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων.
 Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης·

Πο. Χαῖρε ξεῖν', ὅστ' ἐσσί· τίνες βρρτοὶ ὦν ὅδε χῶρος;

Αμ. Χαίρω πῶς, ὅτε τ' ἄνδρας ὀρῶ τοὺς μήποτ' ὀπωπα;

Πο. Θάρσει· μήτ' ἀδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι λεύσσειν.

Αμ. Θαρσέω· κούκ ἐκ σοῦ με διδάσκεισθαι τόδ' ἔοικεν.

Πο. "Αχρίος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτας, ἢ ὑπερόπτης.

Αμ. Τοιόσδ' οἷος ὀρᾶς· τῆς σῆς γέ μεν οὐκ ἐπιβαίνω.

Πο. "Ελθοις, καὶ ξενίων γε τυχὼν, πάλιν οἴκαδ' ἰκάνοις.

Αμ. Μήτε σύ με ξείνιζε· τά τ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἐτοίμῳ.

Πο. Δαιμόνι', οὐδ' ἄν τοῦ γε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης;

Αμ. Γνώσεαι, εἴ σου δίψος ἀνειμένα χεῖλεα τέρσει.

Πο. "Αργυρος, ἢ τίς ὁ μισθός, ἐρεῖς, ᾧ κέν σε πίθοιμεν;

Αμ. Εἷς ἐνὶ χεῖρας ἄειρον, ἐναντίος ἀνδρὶ κατὰστας

Πυγμαχός, ἢ καὶ ποσσὶ δένων σκέλος· ὄμματα δ' ὀρθὰ

Πύξ διατεινόμενος, σφετέρης μὴ φείδω τέχνης.

Πο. Τίς γὰρ ὅτῳ χεῖρας καὶ ἐμοὺς συνερείσω ἱμάντας;

Αμ. Ἐγγὺς ὀράς· οὐ γύννις ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.

Πο. Ἦ καὶ ἀέθλον ἐτοῖμον ἐφ' ᾧ δηρισσόμεθ' ἄμφω;

Αμ. Σὸς μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴ κε κρατήσω.

Πο. Ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοῖδε κυδοιμδί.

Αμ. Εἴτ' οὖν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες εἴτε λέουσι

Γεινόμεθ', οὐκ ἄλλῳ γε μαχεσσαίμεσθ' ἐπ' ἀέθλῳ.

Ἦ ῥ' Ἀμυκος, καὶ κόχλον ἐλὼν μυκάσατο κοῖλον.

Οἱ δὲ Δοῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερᾶς πλατανίστῳ,

Κόχλῳ φυσαθέντος, αἰὲ Βέβρυκες κομόωντες.

Ὡς δ' αὖτως ἥρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο πάντας

Μαγνήσσης ἀπὸ ναὸς ὑπείροχος ἐν δαΐ Κάστῳ.

Οἱ δ', ἐπεὶ οὖν σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις

• Χεῖρας, καὶ περὶ γυῖα μακροὺς εἵλιξαν ἱμάντας,

Ἐς μέσσον σύναγον, φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες.

Ἐνθα πολὺς σφισι μόχθος ἐπείγομένοισιν ἐτύχθη,

Ὅσπότερος κατὰ νῶτα λάβη φάος ἡελίοιο.

Ἀλλ' ἰδρίη μέγαν ἄνδρα παρήλυθες, ᾧ Πολύδευκες

Βάλλετο δ' ἀκτίνεσσιν ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον.

Αὐτὰρ ὅγ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἔειπε πρόσσῳ

Χερσὶ τιτυσκόμενος· τοῦ δ' ἄκρον τύψε γένειον

Τυνδαρίδης ἐπιόντος· ὀρίνθη δὲ πλεον ἢ πρὶν,

Σὺν δὲ μάχῃ ἐτίναξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο νενευκῶς

Ἐς γαῖαν· Βέβρυκες δ' ἐπαύτεον· ἐκ δ' ἐτέρωθεν

Ἦρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα δαρσύνεσκον,

Δειδιότες μή πως μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε

Χώρῳ ἐνὶ στείνῳ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνὴρ.

"Ἦτοι ὅγ' ἐνθα καὶ ἐνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς

Ἀμφοτέραισιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδίς · ἔσχεθε δ' ὀρμῆς

Παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφίαλόν περ ἐόντα.

"Εσση δὲ πληγαῖς μεθύων · ἐκ δ' ἔπυσεν αἷμα

Φοῖνιον · οἱ δ' ἅμα πάντες ἀριστῆες κελάδησαν,

Ὡς ἴδον ἔλκεα λυγρὰ περὶ στόμα τε γναθμούς τε,

"Ομματα δ' οἰδήσαντος ἀπεστεινῶτο προσώπου.

Τὸν μὲν ἄναξ ἐτάραξεν, ἐτώσια χερσὶ προδεικνύς

Πάντοθεν · ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε,

Μέσσας ῥινὸς ὑπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμῇ,

Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον, αὐτὰρ ὃ πλαγεῖς,

"Υπῆιος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύσθη.

"Ενθα μάχη δριμεῖα πάλιν γένητ' ὀρθωθέντος ·

Ἀλλάλους δ' ὄλεκον στερεοῖς δείνοντες ἱμᾶσιν.

Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς στῆθος τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα

Αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων · ὁ δ' αἰκέσι πλαγαῖς

Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης.

Σάρκες δ' αἱ μὲν ἰδρῶτι συνίζανον · ἐκ μεγάλου δὲ

Αἶψ' ὀλίγος γένητ' ἀνδρός · ὁ δ' αἰεὶ μάσσονα γυῖα

Ἀπτόμενος φορέεσκε πόνου, καὶ χροιῇ ἀμείνων.

Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν,

Εἰπὲ θεά · σὺ γὰρ οἶσθα · ἐγὼ δ' ἐτέρων ὑποφήτης

Φθέγξομαι ὥς ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅπως τοι φίλον αὐτῇ.

"Ἦ τοι ὅγε ῥέξαι τὶ λιλαιόμενος μέγα ἔργον,

Σκαιῇ μὲν σκαιὴν Πολυδεύκειος ἔλλαβε χεῖρα,

Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθεῖς· ἑτέρα δ' ἐπιβαίνων,
 Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπαὶ λαγόνος πλατὺ γυῖον.
 Καί κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα.
 Ἄλλ' ὅγ' ὑπεξανέδν κεφαλῇ· σιβαρᾶ δ' ἄρα χειρὶ
 Πλάξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὦμον.
 Ἐκ δὲ χύθη μέλαν αἷμα Δοῶς κροτάφοιο χανόντος.
 Λαιῇ δὲ στόμα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες.
 Αἰεὶ δ' ὀξύτέρῳ πιτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον,
 Μέχρι συνηλοίησε παρήϊα· πᾶς δ' ἐπὶ γαῖαν
 Κεῖτ' ἄλλοφρονέων, καὶ ἀνέσχεθε, νεῖκος ἀπαυδῶν,
 Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας, ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν.
 Τὸν μὲν ἄρα, κρατέων περ, ἀτάσθαλον οὐδὲν ἔρεξας,
 ὦ πύκτα Πολύδευκες· ὁμοσσε δέ τοι μέγαν ὄρκον,
 Ὅν πατέρ' ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
 Μήποτ' ἔτι ξείνοισιν ἐκὼν ἀνιηρὸς ἔσσεσθαι.

Καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί μοι ἄναξ. Σὲ δὲ, Κάστορ, αἰίσω
 Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκεοθώραξ.

Τὼ μὲν ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς νιὼ
 Δοιᾶς Λευκίπποιο κόρας· δοιῶ δ' ἄρα τώγε
 Ἑσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεὼ ὕι' Ἀφάρῃος,
 Γαμβρὼ μελλογάμῳ, Λυγκεὺς καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας.
 Ἄλλ' ὅτε τύμβον ἱκανὸν ἀποφθιμένον Ἀφάρῃος,
 Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουσαν,
 Ἐγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι.
 Λυγκεὺς δ' αὖ μετέειπεν ὑπ' ἐκ κόρυθος μέγ' αὖσας·
 Δαιμόνιοι τί μάχης ἰμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις

Ἀλλοτρίαις χαλεποὶ, γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι,
 Ἡμῖν τοι Λεύκιππος ἐὰς ἔδνωσε Δύγατρας
 Τάσδε πολὺ προτέροις· ἀμῖν γάμος οὗτος ἐν ὄρκῳ.
 Ὑμεῖς δ' οὐ κατὰ κόσμον, ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι,
 Βουσὶ, καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν,
 Ἄνδρα παρετρέψασθε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις.
 Ἡ μὰν πολλάκις ὕμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν,
 Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' εἶπα, καὶ οὐ πολὺμυθος ἐὼν περ.
 Οὐχ οὕτω φίλοι ἄνδρες ἀριστήεσσιν ἔοικε
 Μνηστρεύειν ἀλόχους, αἷς νυμφῖοι ἤδη ἐτοῖμοι.
 Πολλὰ τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἰππηλάτος Ἴαλις,
 Ἀρκαδία τ' εὐμαλος, Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
 Μεσσήνια τε καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφὶς ἀκτά.
 Ἐνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
 Μυρίαι, οὔτε φυῆς ἐπιδευέες, οὔτε νόοιο.
 Τάων εὐμαρὲς ὕμιν ὀπυίειν ἅς κ' ἐθέλητε.
 Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βούλονται γε πενθεροὶ εἶναι.
 Ὑμεῖς δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἡρώεσσι,
 Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρώϊον αἶμα.
 Ἀλλὰ, φίλοι, τοῦτον μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
 Νῶϊ γάμον· σφῶν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες.
 Ἴσκον τοιάδε πολλά· τὰ δ' εἰς ὑγρὸν ἔχετο κῦμα
 Πνοιὴ ἔχοισ' ἀνέμοιο· χάρις δ' οὐχ ἔσπετο μύθοις.
 Σφῶ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἅμιν ἀνεψιῶ ἐκ πατρὸς ἐσλόν.
 Εἰ δ' ὕμιν κραδία πόλεμον ποθεῖ, αἶματι δὲ χρή

Νεῖκος ἀναρρήξαντας ὁμοῖον ἔχθεα λῦσαι,
 "Ἴδας μὲν καὶ ὄμαιμος ἐμὸς κρατερὸς Πολυδεύκης
 Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀπεχθομένας ὑσμίνης·
 Νῶϊ δ' ἐγὼ Κάστωρ τε, διακρινώμεθ' Ἀρηϊ,
 Ὀπλοτέρῳ γεγαῶτε· γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
 Ἀμετέροις λείπωμεν· ἄλις νέκυς ἐξ ἐνὸς οἴκου
 Εἷς· ἀτὰρ ὅλλοι πάντας εὐφρανέουσιν ἐταίρους,
 Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὑμεναιώσουσι δὲ κούρας
 Τάςδ'· ὀλίγῳ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.

Εἶπε· τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἐμελλε θεὸς μεταμῶνια δῆσειν.
 Τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
 Τοὶ γενεᾷ προφέρεσκον· ὁ δ' εἰς μέσον ἤλυθε Λυγκεὺς,
 Σείων καρτερὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἀντυγα πράταν·
 Ὡς δ' αὐτὼς Κάστωρ ἐτινάξατο δούρατος ἀκμὰς
 Καρτερός· ἀμφοτέροις δὲ λόφων ἐπένευον ἔθειραι.
 Ἐγχεσι μὲν πρᾶτιστ' αὖ τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον,
 Ἀλλάλων εἶπ' οὐ τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.
 Ἀλλ' ἦτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος τινὰ δηλήσασθαι,
 Δοῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐνὶ δεινοῖσι παγέντα.
 Τὸ δ' ἄορ' ἐκ κολεοῖν ἐρυσσαμένῳ, φόνον αὖτις
 Τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι· μάχης δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.
 Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἰσχυρόκομον τρυφάλειαν
 Κάστωρ, πολλὰ δ' ἐννυξεν ἀκριβῆς ὄμμασι Λυγκεὺς
 Τοῖο σάκος, φοίνικα δ' ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωχή.
 Τοῦ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα
 Φάσχανον ὁξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ

Σχαιῶ. ὁ δὲ, πλαγείς ξίφος ἔκβαλεν· αἶψα δὲ φεύγειν
 Ὠρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρὸς, τόθι καρτερὸς Ἴδας
 Κεκλιμένος θάεϊτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
 Ἀλλὰ μεταίξας πλατὺ φάσγανον ὥσε διαπρὸ
 Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ· ἔγκατα δ' εἶσω
 Χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν. ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκῶς
 Λυγκεὺς, κάδδ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
 Οὐ μὰν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἐσλίσῃ εἶδε πατρώῃ
 Παίδων Λαοκόοσσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.
 Ἥ γὰρ ὅγε στάλαν Ἀφαρητίου ἐξανέχουσιν
 Τύμβῳ ἀναρρήξας ταχέως Μεσσάνιος Ἴδας
 Μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα.
 Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν
 Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῶ.
 Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν οὐκ ἐπ' ἐλαφρῶ.
 Αὐτοί τε κρατέοντε, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν.
 Χαίρετε Λήδας τέκνα, καὶ ἀμετέροις κλέος ὕμνοις
 Ἑσθλὸν αἰεὶ πέμπετε. φίλοι δέ τε πάντες αἰδοὶ
 Τυνδαρίδαις, Ἑλένα τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν,
 Ἴλιον οἳ διέπερσαν, ἀρήγοντες Μενελάῳ.
 Ὑμῖν κῦδος ἀνακτὲς ἐμήσατο Χῖος αἰδὼς,
 Ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλλῆά τε πύργον αὐτῆς.
 Ὑμῖν αὖ καὶ ἐγὼ λιγεῶν μειλίγματα μουσῶν,
 Οἳ αὐταὶ παρέχουσι, καὶ ὥς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει.
 Τοῖα φέρω. γεράων δὲ θεοῖς κάλλιστον αἰοιδῆ.

ΕΡΑΣΤΗΣ, ἢ ΔΥΣΕΡΩΣ,

Ειδύλλιον κγ'.

Ἄνὴρ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἦρατ' ἐφάβου,
Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ' ὁμοίω.
Μίσει τὸν φιλέοντα, καὶ οὐδὲ ἐν ἅμερον εἶχε,
Κοῦκ ἤδη τὸν Ἔρωτα τίς ἦν θεὸς, ἡλίκα τόξα
Χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει.
Πάντα δὲ καὶ μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρής.
Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, οὐκ ἀμάρνυμα
Χεῖλεος, οὐκ ὅσων λιπαρὸν σέλας, οὐ ροδόμαλον,
Οὐ λόγος, οὐχὶ φίλαμα τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα.
Οἷα δὲ θεὸς ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγὼς,
Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· ἄγρια δ' αὐτῷ
Χεῖλεα, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον, εἶχεν ἀνάγκαν,
Τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο. φεῦγε δ' ἀπὸ χρῶς,
Ὕιβρον τᾷς ὀργαῖς περικείμενος. ἀλλὰ καὶ οὕτως

Ἦν καλός· ἐξ ὀργᾶς ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐρασῆάς·
Λοίσθιον οὐκ ἤνεικε τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας,
Ἄλλ' ἐλθὼν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροις,
Καὶ κύσε τὰν φλιάν· οὕτω δ' ἀνενείκατο φωνάν·
 "Αγριε παῖ καὶ στυγνὲ, κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας,
 Λάϊνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε, δῶρά τοι ἦλθον·
 Λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον· οὐκ ἔτι γάρ σε,
 Κῶρε, θέλω λυπῆν κεχολωμένον· ἀλλὰ βαδίζω·
 "Ενθα τύ μεν κατέκρινας, ὅπῃ λόγος ἦμεν ἀταρπὼν,
 Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον, ἐνθα τὸ λᾶθος·
 Ἄλλὰ καὶ ἦν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω,
 Οὐδέ κε τὼς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον· ἄρτι δὲ χαίρειν
 Τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι· οἶδα τὸ μέλλον·
 Καὶ τὸ ρόδον καλὸν ἐστὶ, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
 Καὶ τὸ ἴον καλὸν ἐστὶν ἐν εἴαρι, καὶ ταχὺ γηρᾶ·
 Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραίνεται ἀνίκα πίπτῃ·
 Ἄ δὲ χιών, λευκὰ, καὶ τάκεται ἀνίκα παχθῇ·
 Καὶ κάλλος καλὸν ἐστὶ τὸ παιδικὸν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ·
 Ἦξει καιρὸς ἐκεῖνος ὅπανίκα καὶ τὸ φιλάσεις,
 Ἀνίκα τὰν κραδίαν ὀπτεύμενος, ἀλμυρὰ κλαύσεις·
 Ἄλλὰ τὸ παῖ καὶ τοῦτο πανύσλατον ἀδύ τι ρέξον·
 Ὅσῳ ταν ἐξενθὼν ἠρτημένον ἐν προθύροισι
 Τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς, τὸν τλάμονα μή με παρένθῃς·
 Στᾶθι δὲ, καὶ βραχὺ κλαῦσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ,
 Λῦσον τᾶς σχοίνω με· καὶ ἀμφίθεες ἐκ ῥεθέων σῶν
 Εἴματα, καὶ κρύψον με· τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον.

Κἄν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χεῖλεα· μή με φοβαθῆς·

Οὐ δύναμαι ζῆν, εἶγε διαλλάξας με φιλάσεις.

Χῶμα δέ μοι κοίλανον, ὃ μεν κρύψει τὸν ἔρωτα·

Κἄν ἀπίκη, τόδε μοι τρὶς ἐπάῦσον, ὦ φίλε, κεῖσαι.

Ἦν δέ γε λῆς, καὶ τοῦτο, Καλὸς δέ μοι ὦλεθ' ἐταῖρος.

Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τό σοι στίχοισι χαράξω·

Τοῦτον Ἔρως ἐκτείνειν, ὁδοιπόρε· μὴ παροδεύσης,

Ἀλλὰ σῆας τόδε λέξον, Ἀπηνέα εἶχεν ἐταῖρον.

Ὡδ' εἰπὼν λίθον εἶλεν· ἐρεισάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ

Ἀχρι μέσων οὐδῶν φοδερόν λίθον, ἤπλεν ἀπ' αὐτῶν

Τὰν λεπτὰν σχοινίδα· βρόχον δ' ἐμβαλλε τραχήλῳ,

Τὰν ἔδραν δ' ἐκύλισσεν ὑπὲκ ποδός, ἥδ' ἐκρεμάσθη

Νεκρός· Ὁ δ' αὖτ' ὤϊξε θύρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν

Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον· οὐδ' ἐτυλίχθη

Τὰν ψυχὰν, οὐ κλαῦσε νέον φόνον, ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ

Εἶματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαθικά· βαῖνε δ' ἐπ' ἄθλον

Γυμναστῶν, καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λουτρῶν.

Καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε τὸν ὕβρισε· λαϊνέας δὲ

Ἰοῖατ' ἀπὸ κρηπίδος Ἔρως, ὑδάτων ἐφύπερθεν.

Ἀλατο καὶ τῷγαλμα, κακὸν δ' ἐκτείνειν ἔφαβον·

Αἶμα δ' ἐφοινίχθη· παιδὸς δ' ἐπενάχετο φωνά·

Χαίρετε τοὶ φιλέοντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.

Στέργετε δ' ὕμμες αἵτας· ὁ γὰρ Θεὸς οἶδε δικάζειν.

ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ,

Ειδύλλιον κδ.

Ἡρακλέα δεκάμηνον ἑόντα ποχ' ἅ Μιδεᾶτις
'Αλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον 'Ιφικλῆα,
'Αμφοτέρους λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
Χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
'Αμφιτρύων καλὸν ὄπλον ἀπεσχύλευσε πεσόντος.
'Απλομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων·
Εὐδετ' ἐμὰ βρέφεια γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον,
Εὐδετ' ἐμὰ ψυχᾶ, δὴ' ἀδελφεῶ, εὖσοα τέκνα,
"Ολβιοι εὐνάζοισθε, καὶ ὀλβιοι ἄῶ ἵκοισθε.
"Ὡς φαμένα, δίνασε σάκος μέγα· τοὺς δ' ἔλαβ' ὕπνος.
'Αμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
'Ωρίωνα κατ' αὐτὸν, ὃ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
Τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δὴ' πολυμήχανος "Ηρη
Κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας

ὦρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων
 Οἶκον· ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
 Τὼ δ' ἐξειλυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρα ἀμφω
 Αἰμοδόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
 Ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπλυνον ἰόν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγλύθεν ἦλθον,
 Καὶ τότε ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
 Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
 Ἦτοι ὅγ' εὐθύς αὖσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
 Κοίλου ὑπὲρ σάκεος, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὁδόντας
 Ἰφικλέης· οὐλὰν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν,
 Φευγέμεν ὀρμαίνων· ὁ δ' ἐναντίος εἶχετο χερσὶν
 Ἡρακλέης, ἀμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
 Δραξάμενος φάρυγος, τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
 Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
 Τὼ δ' αὖτε σπεύρῃσιν ἐλίσσέσθην περὶ παῖδα
 Ὀψίγονον, γαλαθηνὸν, ὑπὸ τροφῇ αἰὲν ἄδακρυν.
 Ἀψ δὲ πάλιν διέλκον ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
 Δεσμοῦ ἀναγκαίου πειρώμενοι ἐκλυσιν εὐρεῖν.
 Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πρᾶτα·
 Ἄνσθαθ' Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν·
 Ἄνσθα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.
 Οὐκ αἶεις παίδων ὁ νεώτερος ὅσον αὖτεῖ;
 Οὐ νοέεις ὅτι νυκτὸς ἄωρί που οἶδέ τε τοῖχοι
 Πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἄτερ ἡριγενείης;
 Ἔστι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔσσι, φίλ' ἀνδρῶν.

"Ως φάθ' . ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας .
 Δαιδάλεον δ' ὥρμησε μετὰ ξίφος , ὅρρ' οἱ ὕπερθε
 Κλιντῆρος κεδρίνῳ περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο .
 "Ἦτοι ὅγ' ὠριγνᾶτο νεοκλώστου τελαμῶνος ,
 Κουφίζων ἑτέρᾳ κολεὸν , μέγα λώτινον ἔργον .
 Ἀμφιλαφῆς δ' ἄρα παστὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης .
 Δμῶας δὴ τότε ἄϋσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας .
 Οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἄπ' ἐσχαρεῶνος ἐλόντες ,
 Δμῶες ἐμοὶ , σπιβαροὺς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας .
 "Ἀνσῆατε δμῶες ταλασίφρονες . αὐτὸς ἀϋτεῖ .
 Οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
 Δμῶες . ἐνεπλήσθη δὲ δόμος σπεύδοντος ἐκάστου .
 "Ἦτοι ἄρ' ὥς εἶδοντ' ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα
 Θῆρε δὺω χεῖρεσσιν ἀπρὶξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα
 Συμπλήγδην , ἰάχησαν . ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα
 Ἐρπετὰ δεικανάεσκεν . ἐπᾶλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
 Κωροσύνα . γελάσας δὲ , πάρος κατέθηκε ποδοῖιν
 Πατρὸς ἐοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα .
 Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτ' ἀποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
 Ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκράχολον Ἰφικλῆα .
 Ἀμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
 Παῖδα . πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτου .
 "Ορنيθες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον ,
 Τειρεσίαν τόκα μάντιν , ἀλαθέα πάντα λέγοντα ,
 Ἀλκμήνα καλέσασα , χρέος κατέλεξε νεοχμὸν ,
 Καί νιν ὑποκρίνεσθαι ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν

Ἦνώγει· Μηδ', εἴ τι θεοὶ νοέοντι πονηρὸν,
 Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτει· καὶ ὥς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
 Ἀνθρώποις ὅ, τι μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει,
 Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.
 Τὼς ἔλεγεν βασίλεια· ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως·
 Θάρσει ἀριστοτόκεια γύναι, Περσῆϊον αἶμα.
 Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγλος ἀποιχόμενον πάλαι ὅσσων,
 Πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νᾶμα
 Χειρὶ καταστέφοντι, ἀκρέσπερον αἰείδοισαι
 Ἀλκμήναν ὀνομασί· σέβας δ' ἔσῃ Ἀργείαισι.
 Τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς οὐρανὸν ἄστρο φέροντα
 Ἀμβαίνειν, τεὸς υἱός, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἦρως·
 Οὐ καὶ θερία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσοις ἄλλοι.
 Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῇν
 Μόχθους· θεῖα δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἐξεῖ.
 Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἱ τὰδ' ἐπῶρσαν
 Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
 Ἔσθαι δὲ τοῦτ' ἄμαρ ὀπηνίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
 Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει.
 Ἀλλὰ γύναι πῦρ μὲν τοι ὑπὸ σποδῷ εὖτυχον ἔστω,
 Κάγκανα δ' ἀσπαλάθῳ ξύλ' ἐτοιμάσατ', ἥ παλιούρῳ,
 Ἥ βάτω, ἥ ἀνέμῳ δεδονημένον αὔρον ἄχερδον·
 Καῖε δὲ τῶδ' ἀγρίῃσιν ἐπὶ σχίζησι δράκοντε
 Νυκτὶ μέσα, ὅκα παῖδα κανῆν τεὸν ἤθελον αὐτοί.
 Ἦρι δὲ, συλλέξασα κόριν πυρὸς ἀμφιπόλων τίς
 Ριψάτῳ εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέρουσα,

Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπὲρ οὐρίον· ἄψ δὲ νέεσθαι
 Ἀστυρεπτος· καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα Δεείῳ
 Πρᾶτον· ἔπειτα δ' ἄλεσσι μεμιγμένον (ὥς νενόμισται)
 Θαλλῷ ἐπιρραίνειν ἐστειμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ.
 Ζηνὶ δ' ἐπιρρέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον,
 Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὥς τελέθοιτε.
 Φῆ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ὄχετο δίφρον
 Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρὺς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
 Ἡρακλῆης δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτόν ὥς ἐν ἀλωῇ,
 Ἐτρέφετ', Ἀργείου κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
 Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
 Ὑῖος Ἀπόλλωνος, μελεδωνεὺς ἄγρυπνος ἥρως.
 Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι οἷστῶν,
 Εὐρυτος, ἐκ πατέρων μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
 Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλαξε
 Πυξίνα ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὐμόλπος.
 Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἐδρυστῆρόφει Ἀργόθεν ἄνδρες
 Ἀλλήλους σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσά τε πύκται
 Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἃ, τ' εἰς γαῖαν προπесόντες
 Πυγμαχοὶ ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνη,
 Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείας διδασκόμενος παρὰ παιδί
 Ἀρπαλύκῳ Φανοπῆϊ· τὸν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσων
 Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι.
 Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
 Ἴππους δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἄρματι, καὶ περὶ νύσσαν
 Ἀσφαλέως κάμπλοντα τροχῷ σύριγλα φυλάξαι,

Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
 Αὐτός· ἐπεὶ μάλα πολλὰ δοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων
 Ἄργει ἐν ἵπποβότῳ κειμήλια· καὶ οἱ ἀαγεῖς
 Δίφροι ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας·
 Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
 Ἄνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμὸν,
 Κοσμησαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
 Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἵππῳ κελεῦσαι,
 Κάστῳ ἵππαλίδας ἔδαιεν, φυγὰς Ἄργεος ἔλθων,
 Ὀππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς
 Ναῖε, παρ' Ἀδρήστωιο λαβὼν ἵππῳ ἡλάτον Ἄργος·
 Κάστωρι δ' οὐτις ὁμοῖος ἐν ἀμιθέοις πολεμιστῆς
 Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.

Ὡδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ·
 Εὐνὰ δ' ἥς τῷ παιδί τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς,
 Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ.
 Δεῖπνον δὲ, κρέα τ' ὀπτὰ, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
 Δωρικός· ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι.
 Αὐτὰρ ἐπ' ἅματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἶνυτο δόρπον.
 Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔννυτο κνήμας.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ,

ἢ ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΣ,

Ειδύλλιον κέ'.

Λαίπει ἡ ἀρχή.

Τὸν δ' ὁ γέρων προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ,
Παυσάμενος ἔργοιο τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο·

Ἔκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι ὅσσ' ἐρεεῖνεις,
Ἑρμέω ἀζόμενος δεινὴν ὅπιν εἰνοδίοιο·

Τὸν γὰρ φασὶ μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι,

Εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηταί τις ὁδίτην·

Ποῖμναι μὲν βασιλῆος ἐϋτριχες Αὐγείαιο

Οὐ πᾶσαι βόσκονται ἴαν βόσιν, οὐδ' ἓνα χῶρον·

Ἀλλ' αἱ μὲν ῥα νάοντος ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἑλισοῦντος,

Αἱ δ' ἱερὸν Δείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο,

Αἱ δ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυβότρυος· αἱ δὲ καὶ ᾧδε·

Χωρὶς δὴ σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἐκάστοις·

Αὐτὰρ βουκολίοισι περιπλήθουσί περ ἔμψης

Πάντεσσιν νομοὶ ᾧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι,

Μηνίου ἂν μέγα τῖφος· ἐπεὶ μελιηδέα ποίην
 Λειμῶνές τε φέρουσιν ὑπόδροσοι εἰαμεναί τε
 Εἰς ἄλιν, ἥ ῥα βόεσσι μένος κεραῇσιν ἀέξει.
 Αὖλιν δέ σφισιν ἥδε τεῆς ἐπιδέξια χειρὸς
 Φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος,
 Κεῖνῃ ὅθι πλατάνιστοι ἐπηεταναὶ πεφύασι,
 Χλωρὴ τ' ἀγριέλαιος, Ἀπόλλωνος νομίοιο
 Ἱερὸν ἄγνον, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο.
 Εὐδὺς δὲ σταθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις
 Δέδμηθ', οἱ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
 Ῥυόμεθ' ἐνδυκέως, τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν
 Ἔσθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
 Οὐροὺς μὲν ἴσασιν φυτοσκάφοι, οἱ πολυεργοὶ
 Ἐς ληνοὺς ἰκνεῦνται, ἐπὴν θερος ὥριον ἔλθῃ.
 Πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ' ἐὺφρονος Αὐγείας,
 Πυροφόροι τε γύαι, καὶ ἄλωαὶ δενδρήεσσαι,
 Μέχρι πρὸς ἐσχατιᾶς πολυπίδακος ἀκρωρείης.
 Ἄς ἡμεῖς ἐργοῖσιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἡμαρ,
 Ἦ δίκη οἰκῆων οἷσιν βίος ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῖς.
 Ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἐνίσπε, (τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ
 Ἔσσεται) οὔτινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλουθας.
 Ἦέ τοι Αὐγείην ἢ καὶ δμῶων τινὰ κείνου
 Δίζεαι, οἳ οἱ ἔασιν; ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδῶς
 Πάντα μάλ' ἐξείποιμ'· ἐπεὶ οὐ σέ γε φημὶ κακῶν ἔξ
 Ἑμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν εἰκότα φύμεναι αὐτὸν,
 Οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει. ἥ ῥά νυ παῖδες

Ἀθανάτων τοιοίδε μετὰ Δνητοῖσιν ἔασι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱός·
 Ναί, γέρον, Αὐγείην ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν Ἑπειῶν
 Εἰσιδέειν· τοῦ γάρ με καὶ ἤγαγεν ἐνθάδε χρεῖώ.
 Εἰ δ' ὁ μὲν ἄρ κατὰ ἄστυ μένη παρὰ οἷσι πολίταις,
 Δήμου κηδόμενος, διὰ τε κρίνησι Δέμιστας,
 Δμῶν δὴ τινα τῶνδε σύ μοι φράσον ἡγεμονεῦσαι,
 Ὅς τις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης,
 ὦ κε τὸ μὲν κ' εἴποιμι, τὸ δ' ἐκ φαμένοιο πυθοίμην.
 Ἄλλου δ' ἄλλον ἔθηκε Δεός γ' ἐπιδευέα φωτῶν.

Τὸν δ' ὁ γέρον ἐξαῦτις ἀμείβετο δῖος ἀγρότης,
 Ἀθανάτων, ὦ ξεῖνε, φραδῇ τινὸς ἐνθάδ' ἰκάνεις·
 Ὡς τοι πᾶν ὃ Δέλεις αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται.
 Ὡδε γὰρ Αὐγείης υἱὸς φίλος Ἡελίοιο,
 Σφωϊτέρῳ σὺν παιδὶ βίῃ Φυλῆος ἀγανοῦ,
 Χθιζός γ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος, ἡμασι πολλοῖς
 Κτῆσιν ἐποψόμενος, ἥ οἱ νήριθμος ἐπ' ἀγρῶν·
 Ὡς που καὶ βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ἧσιν
 Αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος.
 Ἀλλ' ἴομεν μάλα πρὸς μιν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
 Αὔλιν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα.
 Ὡς εἰπὼν ἠγεῖτο· νόῳ δ' ὄγε πολλὰ μενοίνα,
 Δέρμα τε Δηρὸς ὀρῶν, χειροπληθῇ τε κορύνῃν,
 Ὅππότεν ὁ ξεῖνος· μέμαεν δέ μιν ἐξερέεσθαι.
 Ἀψ δ' ὅκνη ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
 Μή τί οἱ οὐ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιο

Σπερχομένῳ· χαλεπὸν δ' ἐτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρός·
 Τοὺς δὲ κύνεις προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν,
 Ἀμφότερον, ὁδμῇ τε χροὸς, δούπῳ τε ποδοῖιν,
 Θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
 Ἀμφιτρωνιάδῃ Ἡρακλεῖ· τὸν δὲ γέροντα,
 Ἀχρεῖον κλάζοντε, περισσαινόν γ' ἐτέρωθεν.
 Τοὺς μὲν ὅγε λαέσσιν, ἀπὸ χθονὸς ὅσον αἰίρων,
 Φευγέμεν ἅψ' ὀπίσω δειδίσσετο· τρηχὺ δὲ φωνῇ
 Ἡπείλει μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμοῦ,
 Χαίρων ἐν φρεσὶν ἦσιν ὅθ' οὔνεκεν αὖλιν ἔρυντο,
 Αὐτοῦ γ' οὐ παρεόντος· ἔπος δ' ὅγε τοῖον ἔειπεν·
 ὦ πόποι, οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες
 Θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὥς ἐπιμηθές.
 Εἴ οἱ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἐνδοθεν ἦσαν,
 Ἦδει δ' ὥτε χρὴ χαλεπαινέμεν, ὥτε καὶ οὐκί·
 Οὐκ ἂν τοι θεῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς·
 Νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τε καὶ ἀρρήνῃς γένεθ' αὐτως.
 Ἦ ρά· καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταῦλιον ἴζον ἰόντες·
 Ἡέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἴωπους,
 Δείελον ἤμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πίονα μῆλα
 Ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὖλιά τε σηκούς τε.
 Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαὶ ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
 Ἐρχόμεναι φαίνονθ', ὥσεὶ νέφη ὑδατόεντα
 Ὅσσά τ' ἐν οὐρανῷ εἰσὶν ἐλαυνόμενα προτέρωσιν
 Ἡὲ νότοιο βίῃ, ἢ Ἐορηνκὸς βορέαο.
 Τῶν μὲν, τ' οὔτις ἀριθμὸς ἐν ἡέρι γίνεται ὄντων,

Οὐδ' ἄνυσις· τόσα γάρ τε μετὰ πρότοισι κυλίνδει
 "Ἴς ἀνέμου, τὰ δὲ τ' ἄλλα κορύσσεται αὖθις ἐπ' ἄλλοις·
 Τόσσ' αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ἐπιβουκόλι' ἦει.
 Πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίων, πᾶσαι δὲ κέλευθοι,
 Ληΐδος ἐρχομένης· στείνοντο δὲ πιόνες ἀγροὶ
 Μυκηθμῶ· σηκοὶ δὲ βοῶν ρεία πλήσθησαν
 Εἰλιπόδων· οἷες δὲ κατ' αὐλὰς ἠυλίζοντο.
 "Ενθα μὲν οὔτις ἔκηλος, ἀπειρεσίων περ ἐόντων,
 Εἰστήκει παρὰ βουσὶν ἀνὴρ κεχρημένος ἔργου·
 'Αλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι
 Καλοπέδιλ' ἀράρισκε, παρασταδὸν ἐγγὺς ἀμέλγων·
 "Αλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλας ὑπὸ μητέρας ἴει
 Πινέμεναι λιαροῖο, πέπληντο δὲ πάγχυ, γάλακτος·
 "Αλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν·
 "Αλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρους, δίχα Σηλειάων.
 Λυγείης δ' ἐπὶ πάντας ἰὼν Σηεῖτο βοαύλους
 "Ηντινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες.
 Σὺν δ' υἱός τε βίη τε πολύφρονος Ἡρακλῆος
 'Ωμάρτευν βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλβον·
 "Ενθα καὶ ἄρρηκτόν περ ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν
 'Αμφιτρωνιάδης, καὶ ἀρηρότα νωλεμεὲς αἰεὶ,
 'Εκπάγλως θαύμαζε βοῶν τόγε μυρίον ἔθνος
 Εἰσορόων· οὐ γάρ κεν ἔφασκέ τις, οὐδὲ ἐώλπει
 'Ανδρὸς ληϊδ' ἐνὸς τόσσην ἔμεν, οὐδὲ δέκ' ἄλλων,
 Οἷγε πολύρρηγες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλῆων.
 'Ἡέλιος δ' ὦ παιδί τόδ' ἐξοχόν ὥπασε δῶρον·

Ἄφνειον μῆλοις πέρι πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν.
 Καί ρά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα
 Ἐς τέλος. οὐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνοις
 Βουκολίοις, αἵ τ' ἔργα καταφθείρουσι νομῶν.
 Αἰεὶ δὲ πλέονες κερααὶ βόες, αἰεὶ ἀμείνους
 Ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος· ἥ γὰρ ἅπασαι
 Ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιώσια, Σηλυτόκοι τε.
 Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐστιχόωντο,
 Κνήμαργοί δ' ἑλικές τε. διηκόσιοί τε μὲν ἄλλοι
 Φοίνικες· πάντες δ' ἐπιβήτορες οἷγ' ἔσαν ἤδη.
 Ἄλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυνώδεκα βουκολέοντο
 Ἱεροὶ Ἡελίου· χροίην δ' ἔσαν ἡὔτε κύκνοι,
 Ἀργησταί· πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν.
 Οἱ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην
 Ἐν νομῷ, ὧδ' ἐκπαγλον ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες.
 Καί ρ' ὁπότε ἐκ λασίοιο Δοοὶ προγενοίατο Δῆρες
 Ἐς πεδῖον δρυμοῖο, βοῶν ἔνεκ' ἀγροτεράων,
 Πρῶτοι τοίγε μάχηνδε κατὰ χροὸς ἤεσαν ὁρμήν.
 Δεινὸν δὲ βρυχῶντο, φόνον λεύσσοντε προσώπῳ.
 Τῶν μὲν τε προφέρεσκε βίηφί τε, καὶ σθένει ὦ,
 Ἡδ' ὑπεροπλίη, Φαέθων μέγας· ὃν ρά βοτῆρες
 Ἀστέρι πάντες εἶσκον, ὅθ' οὔνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
 Βουσὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀρίζηλος δ' ἐτέτυκτο.
 Ὅς δὴ τοι σκύτος αὖτον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος,
 Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν ἐϋσκόπῳ Ἡρακλῆϊ,
 Χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη, στιβαρόν τε μέτωπον.

Τοῦ μὲν ἄναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ
 Σκαιοῦ ἄφαρ κέραος· κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης
 Κλάσσε βαρύν περ ἑόντα· πάλιν δέ μιν ὥσεν ὀπίσσω
 Ὡμῶ ἐπιβρίσας· ὁ δέ οἱ ἐπὶ νεῦρα τανυσθεῖς
 Μυῶν ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη.
 Θαύμαζεν δ' αὐτὸς τε ἄναξ, υἱὸς τε δαΐφρων
 Φυλεὺς, οἳ τ' ἐπὶ βουσὶ κορωνίσσι βουκόλοι ἦσαν,
 Ἀμφιτρωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.
 Τὼ δ' εἰς ἄστυ, λιπόντε κατ' αὐτόθι πίνοντας ἀγροῦς,
 Ἔστιχέτην, Φυλεὺς τε βίῃ δ' Ἡρακληείῃ.
 Λαοφόρουι δ' ἐπέβησαν ὅθι πρῶτιστα κελεύθου,
 Λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες,
 Ἡ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμοῦ τετάνυστο,
 Οὔτι λίην ἀρίσημος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐοῦσα.
 Τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο
 Αὐγείεω φίλος υἱὸς, ἔθεν μετόπισθεν ἑόντα,
 Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον.
 Ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας,
 Ὡσεῖ περ σφετέρησιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι.
 Ἦλυθε γὰρ στείχων τίς ἀπ' Ἀργεος, ὥς νέος ἀκμὴν,
 Ἐνθάδ' Ἀχαιοὺς ἀνὴρ Ἑλίκης ἐξ ἀγχιάλοιο,
 Ὃς δὴ τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,
 Οὔνεκεν Ἀργείων τις ἔθεν παρεόντος ὄλεσσε
 Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,
 Κοίλῃν αὖλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσος.
 Οὐκ οἶδ' ἀτρεκέως ἢ Ἀργεος ἔξ ἱεροῖο

Αὐτόθεν, ἥ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἥε Μυκλήνην.
 "Ὡς κεῖνος ἀγόρευε· γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν
 (Εἰ ἐτεόν περ ἐγὼ μιμνήσκομαι) ἐκ Περσῆος.
 "Ἐλπομαι οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλήων
 'Ἡέ σέ· δέρμα δὲ Δηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει
 Χειρῶν καρτερόν ἔργον, ὃ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει.
 Εἴπ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον, ἵνα γνῶω κατὰ θυμόν,
 "Ἡρως, εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ οὐκί·
 Εἰ σύ γ' ἐκεῖνος, ὃν ἄμμιν ἀκουόντεσσιν ἔειπεν,
 'Οὐξ Ἑλίκηθεν Ἀχαιὸς, ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς.
 Εἰπὲ δ' ὅπως ὀλοὸν τόδε Δηρίον αὐτὸς ἔπεφνες,
 "Οππῶς τ' εὐύδρου Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον.
 Οὐ μὲν γάρ κε τοσόνδε κατ' Ἀπίδα κνώδαλον εὖροις,
 'Ιμείρων ἰδέειν· ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκᾳ βόσκει,
 'Ἀλλ' ἄρκτους τε σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔρνος.
 Τῷ καὶ Δαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον·
 Οἱ δέ νυ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνὴρ' ἔφαντο,
 Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρκοῦσιν.
 "Ὡς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου
 Φυλεὺς, ὅφρα κιοῦσι· ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἶη,
 Καί ῥά τε ῥηϊτερον φασμένου κλύοι Ἡρακλῆος,
 "Ὅς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·
 "ὦ Αὐγηϊάδη, τὸ μὲν ὅ, τί με πρῶτον ἀνήρεν,
 Αὐτὸς καὶ μάλα ρεῖα κατὰ στήθεσιν ἐνόησας.
 'Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τοῦδε πελώρου,
 "Οππῶς ἐκράανθεν· ἐπεὶ λελίησαι ἀκούειν.

Νόσφιν γ' ἢ ὅθεν ἦλθε· τὸ γὰρ, πολέων περ ἐόντων
'Αργείων, οὐδεὶς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι·
Οἶον δ' ἀθανάτων τιν' εἴσκομεν ἀνδράσι πῆμα
'Ιρῶν μηνίσαντα Φορωνήεσσιν ἐφεῖναι.
Πάντας γὰρ Πισῆας, ἐπικλύζων ποταμὸς ὧς,
Λῆς ἄμοτον κεράϊζε· μάλιστ' αὖ Βεμβινιαίους,
Οἳ ἔθεν ἀγχίμολοι ναῖον, ἄτλητα παθόντες.
Τὸν μὲν ἐμοὶ πρῶτιστ' αὖτε τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
Εὐρυσθεύς· κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο Διὶ αἰνόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἐλὼν κοίλῃν τε φαρέτραν
'Ιῶν ἐμπλείην, νεόμην· ἐτέρηφι δὲ βάκτρον
Εὐπαγές, αὐτόφλοιον, ἐπηρεφέος κοτίνιοι,
Εὐμετρον· τὸ μὲν αὐτὸς ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι
Εὐρὼν, σὺν πυκινῇσιν ὀλοσχερές ἔσπασα ρίζης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον, ὅπῃ λῆς ἦεν, ἵκανον,
Δὴ τότε τόξον ἐλὼν, σπρεπλῇ ἐπέλασσα κορώνῃ
Νευρεῖην, περὶ δ' ἰὸν ἐχέστονον εἶθαρ ἔβησα.
Πάντῃ δ' ὅσσε φέρων, ὀλοὸν τέρας ἐσκοπιάζον,
Εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι, πάρος γ' ἐμὲ κείνον ιδέσθαι.
Ἡματος ἦν τὸ μεσηγύ· καὶ οὐδ' ὅπῃ ἵχνια τοῖο
Φρασθῆναι δυνάμην, οὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι.
Οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἦν ἐπὶ βουσὶ καὶ ἔργοις
Φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὖλακος, ὄντιν' ἐροίμην·
'Αλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον.
Οὐ μὲν πρὶν πόδας ἔσχον, ὅρος τανύφυλλον ἐρευνῶν,
Πρὶν ιδέειν, ἀλκῆς τε μεταυτίκα πειρηθῆναι.

"Ἦτοι ὁ μὲν σήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἥν,
 Βεβρωκὼς κρειῶν τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
 Αὐχμηρὰς πεπαλάκτο φόνῳ, χαλεπὸν τε πρόσωπον,
 Στήθεά τε· γλώσση δὲ περιλιχμᾶτο γένειον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἅμα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην,
 Ἐν ρίῳ ὑλήεντι, δεδεγμένος ὀπώθ' ἵκοιτο·
 Καὶ βάλλον ἄσσον ἰόντος ἀριστερὸν εἰς κενεῶνα
 Τηϋσίῳ· οὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὀλισθεν
 Ὀκρυόεν, χλωρῇ δὲ παλίσυτον ἔμπεσε ποίη.
 Αὐτὰρ ὁ κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρεν
 Θαμβήσας, πάντα δὲ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι
 Σκεπτόμενος, λαμυροὺς δὲ χανὼν ὑπέδειξεν ὁδόντας·
 Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,
 Ἀσχαλόων ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός.
 Μεσσηγὺς δ' ἔβαλον στηθέων, ὅθι πνεύμονος ἔδρα·
 Ἀλλ' οὐδ' ὥς ὑπὸ βύρσαν ἔδυ πολυώδυνος ἰὸς,
 Ἀλλ' ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιον αὐτῶς.
 Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
 Αὖ ἐρύειν· ὁ δέ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὅσοις
 Θῆρ ἄμοτος· μακρὴν δὲ παρ' ἰγνύησιν ἔλιξε
 Κέρκον, ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δέ οἱ ἀυχὴν
 Θυμοῦ ἐνεπλήσθη, πυρσαὶ δ' ἐφρίξαν ἔθειραι
 Σχυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ράχης γένητ' ἡὔτε τόξον,
 Πάντοθεν εἰλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν.
 Ὡς δ' ὅταν ἄρματοπῆγος ἀνὴρ, πολέων ἱδρὶς ἔργων,
 Ὀρπηκας κάμπησιν ἐρινεοῦ εὐχεάτοιο,

Θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπαξονίῳ κύκλῳ δίφρῳ,
 Τοῦ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἐφυγεν τανύφλοιος ἐρινὸς
 Καμπύλομενος, τηλοῦ δὲ μιῇ πήδησεν ὑφ' ὀρμῇ.
 Ὡς ἐπ' ἐμοὶ λῆς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἄλτο,
 Μαιμών χροὸς ἄσαι. ἐγὼ δ' ἐτέρηφι βέλεμνα
 Χειρὶ προεσχεθόμην, καὶ ἀπ' ὤμων δίπλακά λώπην,
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ρόπαλον κόρσης ὑπερ αὐὸν αἰίρας,
 Ἦλασα κακκεφαλῆς· διὰ δ' ἀνδιχα τρηχὺν ἔαξα
 Αὐτοῦ ἐπὶ λασίοιο καρῆατος ἀγριέλαιον
 Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο· πέσεν δ' ὄγε, πρὶν ἐμ' ἰκέσθαι,
 Ὑψόθεν ἐν γαίῃ, καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔσθη,
 Νευστιάζων κεφαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ὅσσε οἱ ἄμφω
 Ἦλθε, βίη σεισθέντος ἐν ὁστέῳ ἐγκεφάλαιο.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύναισι παραιφρονέοντα βαρείαις
 Νωσάμενος, πρὶν αὐθις ὑπότροπον ἀμπνευθῆναι,
 Αὐχένος ἀρρήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα προφθὰς,
 ῥίψας τόξον ἔραζε πολὺρράπτρον τε φαρέτρην.
 Ἦγchon δ' ἐγκρατέως, σπιθαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας
 Ἐξόπιθεν, μὴ σαρκὸς ἀποδρῦψῃ ὀνύχεσσι.
 Πρὸς δ' οὐδας πτέρνησι πόδας στερεῶς ἐπίεζον
 Οὐραίους ἐπιβάς, πλευρῇσι τε μῆρ' ἐφύλασσον,
 Μέχρις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας, ὀρθὸν αἰίρας
 Ἀπνευστον· ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἄδης.
 Καὶ τότε δὴ βούλευον ὅπως λασιαύχενά βύρσαν
 Θηρὸς τεθνειῶτος ἀπὸ μελέων ἐρύσαιμι.
 Ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ

Τμητὴν, οὐδὲ λίθῳ, πειρωμένῳ, οὐδὲ μὲν ὕλῃ .
"Ενθά μοι ἀθανάτων τις ἐπὶ φρεσὶ δῆκε νοῆσαι ,
Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀνασχίζειν ὀνύχεσσι .
Τοῖσι δοῶς ἀπέδειρα· καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν ,
"Ερκος ἐνναλίου ταμεσίχροος ὄφρα μοι εἴη .
Οὗτός τοι Νεμέου γένητ', ὦ φίλε, Δηρὸς ὄλεθρος,
Πολλὰ πάρος μήλοισι καὶ ἀνδράσι πῆματα δέντος .

ΛΗΝΑΙ, ἢ ΒΑΚΧΑΙ,

Ειδύλλιον κς'.

Ἰνὸ, κ' Αὐτονόα, χά μαλοπάρηος Ἀγαύα,
Τρεῖς Διάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι·
Χ' αἱ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
Κισσὸν τε ζῶοντα, καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς,
Ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμῶς,
Τῶς τρεῖς τᾷ Σεμέλῃ, τῶς ἐννέα τῷ Διονύσῳ.
Ἱερὰ δ' ἐκ κίσσης πεπονάμενα χερσὶν ἐλοῖσαι,
Εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπῳ ἐπὶ βωμῶν,
Ὡς ἐδίδασχ', ὥς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
Πενθεὺς δ' ἀλιθάτου πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει,
Σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδὺς ἐπιχώριον ἔρνος·
Αὐτονόα πράτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα,
Σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχου,
Ἐξαπίνας ἐπιοῦσα· τὰ δ' οὐχ ὀρόωντι βέβαλοι.

Μαίνεται μὲν τ' αὐτὰ, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι.
 Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος· αἱ δ' ἐδίωκον,
 Πέπλωσ' ἐκ ζωστῆρος ἐπ' ἰγνύ' ἀνειρύσασαι.
 Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε, Τίνος κέχρησθε, γυναῖκες;
 Αὐτονόα τόδ' ἔειπε, Τάχα γνώσῃ πρὶν ἀκοῦσαι.
 Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἐλοῖσα,
 Ὅσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνας.
 Ἴν' αὖτ' ἔρρηξε σὺν ὠμοπλάτῃ μέγαν ὦμον,
 Λάξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα· καὶ Αὐτονόας ῥυθμὸς ὠυτός·
 Αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες,
 Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι,
 Ἐξ ὄρεος πένθημα καὶ οὐ Πενθῆα φέρουσαι.
 Οὐκ ἀλέγω, μηδ' ἄλλος ἀπεχθέμεναι Διονύσῳ
 Φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδ' ἐμόγησεν,
 Εἴη δ' ἐνναέτης, ἥ καὶ δεκάτῳ ἐπιβαίνοι.
 Αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἄδοιμι.
 Ἐκ Διὸς αἰγιόχῳ τιμὰν ἔχει αἰετὸς οὔτος,
 Εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λῶϊα, δυσσεβέων δ' οὔ.
 Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι
 Ζεὺς ὕπατος μεγάλην ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας·
 Χαίροι δ' εὐειδῆς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
 Καδμεῖαι, πολλαῖς μεμελημέναι ἡρώϊναις,
 Αἱ τόδε ἔργον ἔρεξαν, ὀρίναντος Διονύσου,
 Οὐκ ἐπιμωμητόν· Μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

Ο ΑΡΙΣΤΥΣ,
ΔΑΦΝΙΔΟΣ, καὶ ΚΟΡΗΣ,

Ειδύλλιον κζ'.

ΔΑΦΝΙΣ, ΚΟΡΗ.

Τὰν πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἤρπασε βωκόλος ἄλλος
Μᾶλλον ἔμ' ἢ δ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐστὶ φιλεῦσα.

Κο. Μὴ καυχῶ, σατυρίσκει· κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσιν.

Δα. Ἐστὶ καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις.

Κο. Τὸ σλόμα μεν πλύνω, καὶ ἀποπλύνω τὸ φίλαμα.

Δα. Πλύνεις χεῖλεα σεῖο; δίδου πάλιν ὄφρα φιλάσω.

Κο. Καλὸν σοι δαμάλας φιλέειν, οὐκ ἄζυγα κόραν.

Δα. Μὴ καυχῶ· τάχα γάρ σε παρέρχεται, ὥς ὄναρ, ἥβη.

Κο. Ἄ σλαφυλὶς σλαφίς ἐστὶ, καὶ οὐ ρόδον αὖτον ὀλεῖται.

Δα. Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνους, ἵνα σοι τινὰ μῦθον ἐνίψω.

Κο. Οὐκ ἐθέλω· καὶ πρὶν με παρήπαφες ἡδέϊ μύθῳ.

Δα. Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσης.

Κο. Τὴν σαντοῦ φρένα τέρψον· οἷζυον οὐδὲν ἀρέσκει.

Δα. Φεῦ φεῦ, τὰς Παφίας χόλον ἄζεο καὶ σύγε κόρα.

Κο. Χαιρέτω ἅ Παφία· μόνον ἵλαος "Αρτεμις εἶη.

Δα. Μὴ λέγε· μὴ βάλλη σε, καὶ ἐς λίνον ἄλλυτον ἔλθης.

Κο. Βαλλέτω ὡς ἐθέλοι· πάλιν "Αρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι.

Μὴ ᾽πιβάλης τὴν χεῖρα, καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω.

Δα. Οὐ φεύγεις τὸν Ἔρωτα, τὸν οὐ φύγε παρθένος ἄλλη.

Κο. Φεύγω, ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν αἰεῖρεις.

Δα. Δειμαίνω μὴ δὴ σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώσῃ.

Κο. Πολλοὶ με μνώοντο, νόον δ' ἐμὸν οὔτις ἔαδε.

Δα. Εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν μνηστῆρ τεὸς ἐνθάδ' ἰκάνω.

Κο. Καὶ τί, φίλος, ρέξαιμι; γάμοι πλήθουσιν ἀνίας.

Δα. Οὐκ ὀδύνην, οὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείην.

Κο. Ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἐοὺς τρομέειν παρακοίτας.

Δα. Μᾶλλον αἰὲ κρατέουσι· τίνα τρομέουσι γυναῖκες;

Κο. Ὡδίνειν τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίης.

Δα. Ἀλλὰ τεὴ βασιλεια μογοςτόκος "Αρτεμὶς ἐστίν.

Κο. Ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χρόα καλὸν ὀλέσσω.

Δα. Ἦν δὲ τέκνης φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψαι νῆας.

Κο. Καὶ τί μοι ἔδνον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἣν ἐπινεύσω.

Δα. Πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἐξεῖς.

Κο. Ὅμνυε· μὴ μετὰ λέκτρα, λιπὼν ἀέκουσαν, ἀπέλθης.

Δα. Οὐ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα καὶ ἣν κ' ἐθέλῃς με διῶξαι.

Κο. Τεύχεις μοι θαλάμους, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλὰς;

Δα. Τεύχω σοι θαλάμους· τὰ δὲ πῶεα καλὰ νομεύω.

Κο. Πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα κεν τίνα μῦθον ἐνίψω;

Δα. Αἰνήσει σέο λέκτρον, ἐπὶν ἐμὸν οὔνομ' ἀκούσῃ.

Κο. Οὔνομα σὸν λέγε τῆρο· καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει.

ΔΑ. Δάφνις ἐγὼ, Λυκίδας δὲ πατὴρ, μήτηρ δὲ Νομαίη.

ΚΟ. Ἐξ ἐυηγενέων· ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερείων.

ΔΑ. Οὐδ' ἄκρα τιμήεσσα· πατὴρ δέ σοι ἐστὶ Μενάλκας.

ΚΟ. Δεῖξον· ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἴσταιται αὖλις.

ΔΑ. Δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδινὰὶ κυπάρισσοι.

ΚΟ. Αἶγες ἐμαὶ βόσκεσθε· τὰ βωκόλῳ ἔργα νοήσω.

ΔΑ. Ταῦροι καλὰ νέμεσθ', ἵνα παρθένω ἄλσεα δείξω.

ΚΟ. Τί ῥέζεις, Σατυρίσκε; τί δ' ἐνδοθεν ἄψαο μαζῶν;

ΔΑ. Μᾶλα τεὰ πρότιστ'α τάδε χνοάοντα διδάξω.

ΚΟ. Ναρκῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα· τεὴν πάλιν ἔξελε χεῖρα.

ΔΑ. Θάρσει, κῶρα φίλα· τί μοι ἔτρεμες; ὥς μάλα δειλά.

ΚΟ. Βάλλεις εἰς ἀμάραν με, καὶ εἴματα καλὰ μαιίνεις.

ΔΑ. Ἀλλ' ὑπὸ σοῦς πέπλους ἀπαλὸν νάκος ἥνιδε βάλλω.

ΚΟ. Φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέστιχες· ἐς τί δ' ἔλυσας;

ΔΑ. Τᾷ Παφίᾳ πρότιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω.

ΚΟ. Μίμνε, τάλαν· τάχα τίς τοι ἐπέρχεται· ἤχον ἀκούω.

ΔΑ. Ἀλλήλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.

ΚΟ. Τῷμπέχονον ποίησας ἐμὸν ῥάκος· εἰμὶ δὲ γυμνά.

ΔΑ. Ἀλλην ἀμπεχόνην τῆς σῆς τοι μείζονα δῶσω.

ΚΟ. Φῆς μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἄλλα δοίης.

ΔΑ. Αἶθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.

ΚΟ. Ἀρτεμι, μὴ νεμέσα· σὴ ἐρημιὰς οὐκέτι πιστῇ.

ΔΑ. Ῥέξω πόρτιν Ἐρωτι, καὶ αὐτᾷ βῶν Ἀφροδίτα.

ΚΟ. Παρθένος ἐνθα βέβηκα· γυνὴ δ' εἰς οἶκον ἀφερψῶ.

ΔΑ. Ἀλλὰ γυνὴ, μήτηρ, τεκέων τροφὸς, οὐκέτι κῶρα.

Ὡς οἱ μὲν χλοεροῖσιν ἱαινόμενοι μελέεσσιν,

Ἀλλήλοις ψιθύριζον· ἀνίστατο φώριος εὐνή.

Χῆ μὲν ἀνεγρομένη διέσλιχε μᾶλα νομεύειν.

Ὅμμασιν αἰδομένη, κραδίη δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη.

Ὅς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος εὐνᾶς.

Η Λ Α Κ Α Τ Α ,

Ειδύλλιον κη'.

Γ λ α υ κ ᾱ ς , ὦ φιλέριθ' ἄλακάτα , δῶρον Ἀθανάας ,
Γυναιξὶ νόος οἰκωφελέεσσι σὸς ἐπήβολος .
Θαρσεῦς' ἄμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαάν ,
Ὅππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἄπαλῳ .
Τῇδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα παρ Διὸς ,
Ὅππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψου' ἰδὼν κἀντιφιλήσομαι
Νικίαν , Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν .
Καί σε τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεγεννημέναν ,
Δῶρον Νικιέας εἰς ἀλόχῳ χέρρας ὀπάσσομεν .
Σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρεῖοις πέπλοις ,
Πολλὰ δ' οἷα γυναιῖκες φορέοις' ὑδάτινα βράκη .
Δὺς γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακῶς ἐν βοτάνῃ πόκως
Πέξαιντ' αὐτοεῖλ , Θευγενίδος γ' εἵνεκ' ἐϋσφύρῳ .
Οὕτως ἀννσιεργὸς φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες .

Οὐ γὰρ εἰς ἀκίρως, οὐδ' ἐς ἀεργὸς μὲν ἐβαλλόμαν
 Ὅππασαι σὲ δόμῳ, ἀμετέρας εὔσαν ἀπὸ χθονός.
 Καὶ γάρ σοι πατρίς, ἅν ὥξ' Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας,
 Νάσω Τρινακρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
 Νῦν μὰν οἶκον ἔχουσ' ἀνέρος ὅς πόλλ' ἐδάη σοφὰ
 Ἀνθρώποισι νόσῳ φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλχέμεν,
 Οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἐραννὰν μετ' Ἰαόνων,
 Ὡς εὐαλάκατος Θευγενὶς ἐν δαμότισιν πέλη,
 Καὶ οἱ μνᾶσθιν αἰεὶ τῷ φιλαοιδῷ παρέχης ξένῳ.
 Κεῖνο γάρ τις ἐρείτω, ποτὶ δῶν σ', ἧ μεγάλη χάρις
 Δῶρ' ξὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ παρ φίλων.

ΠΑΙΔΙΚΑ,

Ειδύλλιον κθ'.

Οἶνος, ὦ φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεια.
Κᾶμμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθείας ἔμμεναι.
Κῆγὼ μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῶ.
Οὐχ ὅλας φιλέειν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας,
Γινώσκω· τὸ γὰρ ἥμισυ τᾶς ζωῆας ἔχω,
Ζᾶ τὰν σὰν ιδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
Χῶταν μὲν σὺ Δέλῃς, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
Ἀμέραν· ὅκα δ' οὐκ ἐθέλεις τὴν, μάλ' ἐν σκότῳ.
Πῶς ταῦθ' ἄρμενα, τὸν φιλέοντ' ἀνίαις διδῶν;
Ἀλλ' εἴ μοι τί πίθοιο, νέος προγενεστέρῳ,
Τῷ καὶ λώϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις.
Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἐνὶ δενδρίῳ,
Ὅππῃ μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ἔρπετον.
Νῦν δὲ τῷδε μὲν ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,

"Αλλον δ' αὔριον, ἐξ ἐτέρῳ δ' ἕτερον ματῆς.
Καὶ μὴν σεῦ τὸ καλὸν τις ἰδὼν ῥέθους αἰνέσαι,
Τῷ δ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένεν φίλος.
Τὸν πρῶτον δὲ φιλεῦντα, τριταῖον ἐθήκαο.
Ἀνδρῶν τῶν ὑπερηννορέων δοκέεις πνέειν.
Φίλει δ', ὥς κε ζώης, τὸν ὅμοιον ἔχειν αἰεί.
Αἱ γὰρ ὧδε ποιῆς ἀγαθὸς μὲν ἀκούσεται
Ἐξ ἀσπῶν· ὁ δέ τοι ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχει,
Ὅς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται,
Κῆμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέου.
Ἀλλὰ περίξ ἀπαλῶ στόματός σε πεδέρχομαι.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ,

Ειδύλλιον λ'.

^ο
Αδωνιν ἢ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
Ὡχράν τε τὴν παρειὰν,
"Αγειν τὸν ὕν πρὸς αὐτὴν
"Εταξε τὼς "Ερωτας.
Οἱ δ' εὐθέως ποτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν τὸν ὕν ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε, κἀπέδησαν.
Χὼ μὲν, βρόχῳ καθάψας,
"Εσυρεν αἰχμάλωτον.
Ὁ δ', ἐξόπισθ' ἐλαύνων,
"Ετυπτε τοῖσι τόξοις.
Ὁ Δῆρ δ' ἔβαινε δειλῶς.
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα.
Πάντων κάκιστε Δηρῶν,
Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;

Σὺ μου τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;
 Ὁ Δῆρ δ' ἔλεξεν ὧδε·
 "Ομνυμί σοι, Κυθήρη,
 Αὐτήν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
 Καὶ ταῦτά μου τὰ δεσμά,
 Καὶ τώσδε τῷς κυναγῶς,
 Τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν σευ
 Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
 Ἀλλ' ὥς ἄγαλμ' ἐσεῖδον,
 Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα,
 Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν
 Ἑμαινόμην φιλαῖσαι·
 Καί μεν κατεσίναζε.
 Τούτους λαβοῦσα, Κύπρι,
 Τούτους κόλαζε, τέμνε.
 Τί γὰρ φέρω περισσοὺς
 Ἑρωτικοὺς ὁδόντας;
 Εἰ δ' οὐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,
 Καὶ ταῦτ' ἐμοῦ τὰ χεῖλη.
 Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
 Εἵπέν τε τοῖς Ἑρωσι
 Τὰ δεσμά οἱ ἑπιλῦσαι.
 Ἐκ τῷδ' ἐπηκολούθει,
 Καὶ ὕλαν οὐκ ἔβαινε·
 Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
 Ἑκαίε τῷς Ἑρωτας.

ΕΡΩΣ ΔΥΑΠΕΤΗΣ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΜΟΣΧΟΥ

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ.

TO THE HONORABLE SENATE

OF THE UNITED STATES

IN SENATE

January 18, 1878

REPORT

OF THE

COMMISSIONERS

OF THE LAND OFFICE

IN RESPONSE TO A RESOLUTION PASSED BY THE SENATE

ON JANUARY 10, 1877

BY

JOHN P. KANE

COMMISSIONER

OF THE LAND OFFICE

WASHINGTON

1878

PRINTED BY THE SENATE

OF THE UNITED STATES

IN SENATE

January 18, 1878

REPORT

OF THE

COMMISSIONERS

OF THE LAND OFFICE

IN RESPONSE TO A RESOLUTION PASSED BY THE SENATE

ON JANUARY 10, 1877

BY

JOHN P. KANE

COMMISSIONER

OF THE LAND OFFICE

WASHINGTON

1878

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ,

Ειδύλλιον α'.

Ἄ Κύπρις τὸν Ἔρωτα τὸν νῖέα μακρὸν ἐβώσῃρει·
Εἴτις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα,
Δραπετίδας ἐμός ἐστιν· ὁ μανυτὰς γέρας ἐξεῖ.
Μισθός τοι τὸ φίλαμα τὸ Κύπριδος· ἦν δ' ἀγάγῃς νιν,
Οὐ γυμνὸν τὸ φίλαμα, τὸ δ', ὦ ξένε, καὶ πλέον ἐξεῖς.
Ἔσθι δ' ὁ παῖς περίσαμος· ἐν εἴκοσι παῖσι μάθοις νιν.
Χρῶτα μὲν οὐ λευκός, πυρὶ δ' εἵκελος, ὄμματα δ' αὐτοῦ
Δριμύλα καὶ φλογόεντα· κακαὶ φρένες, ἀδὺ λάλημα.
Οὐ γὰρ ἴσον νοέει καὶ φθέγγεται· ὥς μέλι φωνά.
Ἦν δὲ χολᾶ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος, ἠπεροπρευτὰς,
Οὐδὲν ἀλαθέων· δόλιον βρέφος, ἄγρια παίσδει.
Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον.
Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει·
Βάλλει κ' εἰς Ἀχέροντα καὶ εἰς Ἀΐδεω βασιλῆα.

Γυμνὸς μὲν τόγε σῶμα, νόος δέ οἱ ἐμπεπύκασται.
 Καὶ πτερόεις ὅσον ὄρνις ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους
 Ἀνέρας ἡδὲ γυναῖκας, ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται.
 Τόξον ἔχει μάλα βαιὸν, ὑπὲρ τόξῳ δὲ βέλεμνον.
 Τυτθὸν ἐοῖ τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται.
 Καὶ χρύσειον περὶ νῶτα φαρέτριον, ἐνδοθι δ' ἐντὶ
 Τοῖς πικροῖς κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κῆμὲ τιτρώσκει.
 Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα πολὺ πλεῖον δέ οἱ αὐτῷ
 Βαιὰ λαμπρὰς ἐοῖσα τὸν ἄλιον αὐτὸν ἀναίθει.
 Ἦν τύγ' ἔλῃς τῆνον, δάσας ἄγε, μηδ' ἐλεήσης.
 Κῆν ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ.
 Κῆν γεῖρα, τύ νιν ἔλκε· καὶ ἦν ἐθέλῃ σε φιλεῖν,
 Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χεῖλεα φάρμακον ἐντί.
 Ἦν δὲ λέγῃ, Λαβὲ ταῦτα, χαρίζομαι ὅσα μοι ὄπλα,
 Μὴ τι Δίγῃς· πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται.

ΕΥΡΩΠΗ,

Ειδύλλιον β'.

Εὐρώπῃ ποτὲ Κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἤκεν ὄνειρον,
Νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἴσται, ἐγγύθι δ' ἠώς·
Ὑπνος ὅτε γλυκίων μέλιτος βλεφάροισιν ἐφίζων,
Λυσιμελῆς, πεδάα μαλακῶ κατὰ φάεα δεσμῶ·
Εὖτε καὶ ἀτρεκέων ποιμαίνεται ἔθνος ὀνείρων.
Τῆμος ὑπωροφίοισιν ἐνικνώσσουσα δόμοισι
Φοίνικος θυγάτηρ, ἔτι παρθένος Εὐρώπεια,
Ῥῖσατ' ἠπείρους δοιάς περὶ εἶο μάχεσθαι,
Ἀσιάδ', ἀντιπέρην τε· φυὴν δ' ἔχον οἷα γυναιῖκες·
Τῶνδ' ἢ μὲν ξείνης μορφὴν ἔχεν· ἢ δ' ἄρ' ἐώκει
Ἐνδαπίη, καὶ μᾶλλον ἐῆς περισχετο κούρης·
Φάσκειν δ' ὥς μιν ἔτικτε καὶ ὡς ἀτίτηλέ μιν αὐτή·
Ἡ δ' ἐτέρη, κρατερῇσι βιαζομένα παλάμησιν,
Εἴρυεν οὐκ ἀέκουσαν· ἐπεὶ φάτο μόρσιμον εἶναι

Ἐκ Διὸς αἰγιόχου γέρας ἔμμεναι Εὐρώπειαν .
 Ἡ δ' ἀπὸ μὲν σῆρωτῶν λεχέων Δόρε δειμαίνουσα ,
 Παλλομένη κραδίην · τὸ γὰρ ὥς ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον .
 Ἐξομένη δ' ἐπὶ δηρὸν ἀκὴν ἔχεν , ἀμφοτέρας δὲ
 Εἰσέτι πεπῳαμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας .
 Ὅψε δὲ δὴ μάλ' ἔπειτ' ἀνερείκατο παρθένος αὐδὴν·
 Τίς μοι τοιάδε φάσματ' ἐπουρανίων προΐηλε;
 Ποιοί με σῆρωτῶν λεχέων ὕπερ ἐν θαλάμοισιν
 Ἡδὺ μάλα κνώσσουσιν ἀνεπῳοίησαν ὄνειροι;
 Τίς δ' ἦν ἡ ξείνη ἦν εἰσίδον ὑπνώουσα;
 Ὡς μ' ἔβαλε κραδίην κείνης πόθος · ὥς με καὶ αὐτὴ
 Ἀσπασίως ὑπέδεκτο , καὶ ὥς σφετέρην ἴδε παῖδα .
 Ἀλλὰ μοι εἰς ἀγαθὸν μάκαρες κρίνειαν ὄνειρον .
 Ὡς εἰποῦσ' , ἀνόρουσε · φίλας δ' ἐπεδίξεθ' ἑταίρας ,
 Ἡλικας , οἰέτεας , θυμήρεας , εὐπατερείας·
 Τῇσιν αἰὲ συνάθυρεν , ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναιτο ,
 Ἡ ὅτε παιδρύνοιτο χρόα προχοαῖσιν Ἀναύρω ,
 Ἡ ὅπῳτ' ἐκ λειμῶνος ἐϋπνοα λείρια κέρσοι .
 Ταὶ δέ οἱ αἶψα φάανθεν · ἔχον δ' ἐν χερσὶν ἐκάσῃ
 Ἀνθοδόκον τάλαρον · ποσὶ δὲ λειμῶνας ἔβαινον
 Ἀγχιάλους , ὅθι τ' αἰὲν ὁμιλαδὸν ἡγερέθοντο ,
 Τερπόμεναι ῥοδέητε φυῇ καὶ κύματος ἡχῇ .
 Αὐτὴ δὲ χρύσειον τάλαρον φέρειν Εὐρώπεια ,
 Θηητὸν , μέγα θαῦμα , μέγαν πόνον Ἡφαίστοιο ,
 Ὄν Διβὺν πόρε δῶρον , ὅτ' ἐς λέχος Ἐννοσιγαίου
 ἦεν . ἡ δὲ πόρεν περικαλλεῖ Τηλεφάεσση ,

Ἦτέ οἱ αἵματος ἔσκεν· ἀνύμφῳ δ' Εὐρώπείῃ
 Μήτηρ Τηλεφάεσσα περικλυτὸν ὤπασε δῶρον·
 Ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο μαρμαίροντα·
 Ἐν μὲν ἔην χρυσοῖο τετυγμένη Ἴναχις Ἴω,
 Εἰσέτι πόρτις ἐοῦσα, φυὴν δ' οὐκ εἶχε γυναικός·
 Φοιταλέη δὲ πόδεσσιν ἐφ' ἄλμυρά βαῖνε κέλευθα,
 Νηχομένη ἰκέλη· κυανῇ δ' ἐτέτυκτο θάλασσα·
 Δοιοὶ δ' ἔσλασαν ὑψοῦ ἐπ' ὀφρύος αἰγιαλοῖο
 Φῶτες ἀολλήδην· θηεῦντο δὲ ποντοπόρον βοῦν
 Ἐν δ' ἦν Ζεὺς, ἐπαφώμενος ἡρέμα χειρὶ θεείῃ
 Πόρτιος εἰναλίας, τὴν ἐπ' ἰαπόρῳ παρὰ Νείλῳ
 Ἐκ βοὸς εὐκεράοιο πάλιν μετάμειβε γυναῖκα·
 Ἀργύρεος μὲν ἔην Νείλου ῥόος· ἥ δ' ἄρα πόρτις
 Χαλκεία· χρυσοῦ δὲ τετυγμένος αὐτὸς ἔην Ζεὺς·
 Ἀμφὶ δὲ δινήεντος ὑπὸ στεφάνην ταλάροιο
 Ἑρμείης ἤσκητο· πέλας δὲ οἱ ἐκτετάνυστο
 Ἄργος, ἀκοιμήτοισι κεκασμένος ὀφθαλμοῖσι·
 Τοῖο δὲ φοινήεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν
 Ὅρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθεῖ χροιῇ,
 Ταρσὸν ἀναπλώσας, ὥσεί τέ τις ὠκύαλος νῆυς,
 Χρυσοῖο ταλάροιο περίσκεπε χεῖλεα ταρσοῖς·
 Τοῖος ἔην τάλαρος περικαλλέος Εὐρωπείης·
 Αἱ δ' ἐπεὶ οὖν λειμῶνας ἐσήλυθον ἀνθεμόεντας,
 Ἄλλαι ἐπ' ἀλλοίοισι τότε ἄνθεσι θυμὸν ἔτερπον·
 Τῶν ἥ μὲν νάρκισσον ἐϋπνόον, ἥ δ' ὑάκινθον,
 Ἡ δ' ἴον, ἥ ἔρπυλλον ἀπαίνυτο· πολλὰ δ' ἔραζε

Λειμώνων ἑαροτροφέων πίπτεσκε πέτηλα.
 Αἱ δ' αὖτε ξανθοῖο κρόκου θυόεσσαν ἐθείρην
 Δρέπτον ἐριδμαίνουσαι· ἀτὰρ μέση ἔσθῃ ἄνασσα,
 Ἀγλαΐην πυρσοῖο ῥόδου χεῖρεσσι λέγουσα,
 Ὅϊάπερ ἐν Χαρίτεσσι διέπρεπεν Ἀφρογένεια.
 Οὐ μὲν δηρὸν ἐμελλεν ἐπ' ἀνθεσι θυμὸν ἰαίνειν,
 Οὐδ' ἄρα παρθενικὴν μίτρην ἄχραντον ἔρυσθαι.
 Ἥ γὰρ δὴ Κρονίδης, ὥς μιν φράσαθ', ὥς ἐβέβλητο
 Θυμὸν, ἀνωΐστοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσι
 Κύπριδος, ἥ μούνη δύναται καὶ Ζῆνα δαμάσσαι.
 Δὴ γὰρ ἀλευόμενός τε χόλον ζηλήμονος Ἥρης,
 Παρθενικῆς τ' ἐθέλων ἀταλὸν νόον ἐξαπατῆσαι,
 Κρύψε Δεὸν, καὶ τρέψε δέμας, καὶ γίγνετο ταῦρος,
 Οὐχ οἷος σταθμοῖς ἐνιφέρβεται, οὐδὲ μὲν οἷος
 Ὀλκα διατμήσσει, σύρων εὐκαμπὲς ἄροτρον.
 Οὐδ' οἷος ποιμνῆς ἐπιβόσκεται, οὐδὲ μὲν οἷος
 Ὅσῃς ὑποδμηθεὶς ἐρύει πολύφορτον ἀπήνην.
 Τοῦ δ' ἦτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθόχροον ἔσκεν,
 Κύκλος δ' ἀργύφεος μέσσω μάρμαϊρε μετώπῳ,
 Ὅσσε δ' ὑπογλαύκεσκε δι' ἥμερον ἀσπράπτοντε.
 Ἰσά τ' ἐπ' ἀλλήλοισι κέρα ἀνέτελλε καρήνου,
 Ἀντυγὸς ἡμιτόμου κεραῆς ἅτε κύκλα σελήνης.
 Ἦλυθε δ' ἐς λειμῶνα· καὶ οὐκ ἐφόβησε φαανθεὶς
 Παρθενικὰς, πάσῃσι δ' ἔρως γένετ' ἐγγὺς ἰκέθαι,
 Ψᾶνσαί δ' ἡμερτοῖο βοῶς, τοῦ ἄμβροτος ὁδμῇ
 Τηλόθι καὶ λειμῶνος ἐκαίνυτο λαρὸν αὐτμήν.

Στῇ δὲ ποδῶν προπάροιθεν ἀμύμονος Εὐρωπείης,
 Καί οἱ λιχμάζεσκε δέρην, κατέθελγε δὲ κούρην.
 Ἦ δέ μιν ἀμφαφάσσκε, καὶ ἡρέμα χείρεσιν ἀφρόν
 Πολλὸν ἀπὸ στομάτων ἀπομόργνυτο, καὶ κύε ταῦρον.
 Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μυκάσατο· φαίης κ' αὐλοῦ
 Μυγδονίου λιγὺν ἦχον ἀνηπύοντος ἀκούειν.
 Ὡκλασε δὲ πρὸ ποδοῖν· ἐδέρκετο δ' Εὐρώπειαν,
 Αὐχέν' ἐπιστρέψας, καί οἱ πλατὺ δείκνυε νῶτον.
 Ἦ δὲ βαθυπλοκάμοισι μετέννεπε παρθενικῇσι,
 Δεῦθ' ἐτάραι φίλιναι καὶ ὁμήλικες, ὅφρ' ἐπὶ τῷδε
 Ἐζόμεναι ταύρῳ τερπώμεθα· δὴ γὰρ ἀπάσας,
 Νῶτον ὑποστροφέσας, ἀναδέξεται, οἴατε νῆϋς·
 Πρηνῆς ὅδ' εἰσιδέειν καὶ μείλιχος, οὐδέ τι ταύροις
 Ἀλλοιοι προσέοικε· νόος δέ οἱ ἦν τε φῶτος
 Αἴσιμος ἀμφιθέει, μούνης δ' ἐπιδεύεται αὐδῆς.
 Ὡς φαμένη, νῶτοισιν ἐφίζανε μειδίῳσα·
 Αἱ δ' ἄλλαι μέλλεσκον· ἄφαρ δ' ἀνεπίλνατο ταῦρος,
 Ἦν θέλεν ἀρπάξας· ὠκὺς δ' ἐπὶ πόντον ἵκανε.
 Ἦ δὲ μεταστρεφθεῖσα φίλας καλέεσκεν ἐταίρας,
 Χεῖρας ὀρεγνυμένη· ταὶ δ' οὐκ ἐδύναντο κιχάνειν.
 Ἀκτάων δ' ἐπιβὰς πρόσσω θέεν, ἦν τε δελφίς.
 Νηρεῖδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ἐξ ἁλὸς, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
 Κητείοις νῶτοισιν ἐφήμεναι ἐσπικόωντο.
 Καὶ δ' αὐτὸς βαρύδουπος ὑπεῖρ ἁλὸς Ἐννοσίγαιος
 Κῦμα κατιθύνων, ἀλίας ἡγεῖτο κελεύθου
 Αὐτοκασιγνήτῳ· τοὶ δ' ἀμφί μιν ἡγερέθοντο

Τρίτῳνες, πόντοιο βαθυρρόου ἐνταετῆρες,
 Κόχλοισιν ταναοῖς γάμιον μέλος ἠπύοντες.
 Ἡ δ' ἄρ' ἐφεζομένη Ζηνὸς βοέοις ἐπὶ νότοις,
 Τῇ μὲν ἔχεν ταύρου δολιχὸν κέρας, ἐν χερὶ δ' ἄλλῃ
 Εἶρυε πορφυρέας κόλπου πλύχας. ὄφρα κεν ὦν
 Δεῦοι ἐφελκομένην πολιῆς ἀλὸς ἄσπετον ὕδωρ.
 Κολπώθῃ δ' ὤμοισι πέπλος βαθὺς Εὐρωπείης,
 Ἴσῖον οἶά τε νηὸς, ἐλαφρίζεσκε δὲ κούρην.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ γαίης ἀπὸ πατρίδος ἦεν ἄνευθεα,
 Φαίνετο δ' οὔτ' ἀκτὴ τις ἀλὶρρόος, οὔτ' ὄρος αἰὼν,
 Ἀλλ' ἀῆρ μὲν ὑπερθεν, ἐνερθε δὲ πόντος ἀπείρων,
 Ἀμφὶ ἐπαπλήνασα, τοίην ἀνεενείκατο φωνήν.

Πῇ με φέρεις, θεόταυρε; τίς ἔπλεο; πῶς δὲ κέλευθον
 Ἀργαλέοισι πόδεσσι διέρχεται, οὐδὲ θάλασσαν
 Δειμαίνεις; νηυσὶν γὰρ ἐπίδρομός ἐστι θάλασσα
 Ὠκυάλοις, ταῦροι δ' ἀλίην τρομέουσιν ἀταρπών.
 Ποῖόν σοι ποτὸν ἡδύ; τίς ἐξ ἀλὸς ἔσσετ' ἐδωδή;
 Ἡ ρά τις ἐσσι θεός; τί θεοῖς ἀπειοικότα ρέζεις;
 Οὔθ' ἄλλιοι δελφῖνες ἐπὶ χθονὸς, οὔτέ τι ταῦροι
 Ἐν πόντῳ στείχουσι· σὺ δὲ χθόνα καὶ κατὰ πόντον
 Ἀβροχος αἴσσεις, χηλαὶ δέ τοι εἰσὶν ἐρετμά.
 Ἡ τάχα καὶ γλαυκῆς ὑπὲρ ἡέρος ὑψόσ' ἀερθεὶς
 Εἵκελος αἰψηροῖσι ποτήσεται οἰωνοῖσιν.
 Οἶμοι, ἐγὼ μέγα δὴ τι δυσάμμορος, ἥ ρά τε δῶμα
 Πατρὸς ἀποπρολιποῦσα, καὶ ἐσπομένη βοῖ τῷδε,
 Ξείνην ναυτιλίην ἐφέπω, καὶ πλάζομαι οἷη.

Ἀλλά σύ μοι μεδέων πολιῆς ἀλὸς Ἐννοσίγαιε
Ἴλαος ἀντιάσειας. ἐέλπομαι εἰσοράσθαι
Τόνδε κατιθύνοντα πλόον προκέλευθον ἐμεῖο.
Οὐκ ἄθεεὶ γὰρ ταῦτα διέρχομαι ὑγρὰ κέλευθα.
Ὡς φάτο. Τὴν δ' ὦδε προσεφώνεεν εὐρύκερως βοῦς,
Θάρσει, παρθενικῇ, μὴ δείδιθι πόντιον οἶδμα.
Αὐτός τοι Ζεὺς εἰμὶ, καὶ ἐγγύθεν εἶδομαι εἶναι
Ταῦρος· ἐπεὶ δύναμαί γε φανήμεναι, ὅ, τῷ ἐθέλοιμι.
Σὸς δὲ πόθος μ' ἐνέηκε τόσῃν ἄλλα μετρήσασθαι
Ταῦρον ἐειδόμενον. Κρήτη δέ σε δέξεται ἤδη,
Ἥ μ' ἔθρεψε καὶ αὐτόν· ὅπα νυμφήϊα σεῖο
Ἔσσεται· ἐξ ἐμέθεν δὲ κλυτοὺς μάλα φύσσει νῆας,
Οἱ σκηπτροῦχοι ἅπασιν ἐπιχθονίοισιν ἔσονται.

Ὡς φάτο· καὶ τετέλεστο τάπερ φάτο. φαίνεται μὲν δὴ
Κρήτη, Ζεὺς δὲ πάλιν ἑτέραν ἀνελάζετο μορφήν,
Λῦσε δὲ οἱ μήτρην. καὶ οἱ λέχος ἔντυνον ὦραι.
Ἥ δὲ πάρος κούρη, Ζηνὸς γένετ' αὐτίκα νύμφη,
Καὶ Κρονίδῃ τέκνα τίκτε, καὶ αὐτίκα γίνετο μήτηρ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ,
ΒΟΥΚΟΛΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ

Ειδύλλιον γ'.

Αἶλινά μοι στοναχεῖτε νάπαι, καὶ Δώριον ὕδωρ,
Καὶ ποταμοὶ κλαίετε τὸν ἡμερόεντα Βίωνα.
Νῦν φυτά μοι μύρεσθε, καὶ ἄλσεα νῦν γοάοισθε.
Ἄνθεα νῦν στυγνοῖσιν ἀποπνεύετε κορύμβοις.
Νῦν ρόδα φοινίσσεσθε τὰ πένθιμα, νῦν ἀνεμῶνα.
Νῦν ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γράμματα, καὶ πλέον αἰ̃ αἰ̃
Λάμβανε σοῖς πετάλοισι· καλὸς τέθνηκε μελικτάς.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀδόνες αἰ̃ πυκινοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις,
Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε τᾶς Ἀρεθούσας,
Ὅτ' ἢ Βίων τέθνηκεν ὁ βωκόλος, ὅτ' ἢ σὺν αὐτῷ
Καὶ τὸ μέλος τέθνακε, καὶ ὄλετο Δωρὶς ἀοιδά.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Στρυμόνιοι μύρεσθε παρ' ὕδασι νῦν αἶλινα κύκνοι,

Καὶ γοεροῖς στομάτεσσι μελίσδετε πένθιμον ᾠδάν,
Οἷαν ὑμετέροις ποτὲ χεῖλεσι γῆρυν ᾄδειν.

Εἶπατε δ' αὖ κούραις Οἰαγρίσιν, εἶπατε πάσαις
Βιστονίαις νύμφαισιν, Ἀπώλετο Δώριος Ὀρφεύς.

"Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Κεῖνος ὁ ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιος οὐκέτι μέλπει,
Οὐκέτ' ἐρημαίησιν ὑπὸ δρυσὶν ἤμενος ᾄδει.

Ἀλλὰ παρὰ Πλουτῇι μέλος λήθαιον ἀεῖδει.

"Ὠρεα δ' ἐστὶν ἄφωνα, καὶ αἱ βόες αἱ ποτὶ ταύροις
Πλαζόμεναι γοᾶοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι νέμεσθαι.

"Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Σεῖο, Βίων, ἐκλαυσε ταχὺν μόρον αὐτὸς Ἀπόλλων,
Καὶ Σάτυροι μύροντο, μελάγχλαινοί τε Πρίηπαι.
Καὶ Πᾶνες στοναχεῦντι τὸ σὸν μέλος· αἳ τε καθ' ὕλαν
Κρανίδες ᾠδύραντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γέντο.
Ἀχὼ δ' ἐν πέτρῃσιν ὀδύρεται, ὅττι σιωπῇ,
Κοῦκέτι μιμεῖται τὰ σὰ χεῖλεα· σῶ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ
Δένδρεα καρπὸν ἐριψε, τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
Μάλων οὐκ ἔρρευσεν καλὸν γλάγος, οὐ μέλι σύμβλων.
Κάτθανεν ἐν κηρῷ λυπεύμενον· οὐκέτι γὰρ δεῖ
Τῷ μέλιτος τῷ σῶ τεθνακότος ἄλλο τρυγᾶσθαι.

"Ἀρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Οὐτόσον εἰναλίαισι παρ' ἠόσι μύρατο δελφῖν,
Οὐδὲ τόσον ποκ' ᾄεισεν ἐνὶ σκοπέλοισιν ἀηδὼν,
Οὐδὲ τόσον θρήνησεν ἄν' ὦρεα μακρὰ χελιδὼν,
Ἀλκυνόος δ' οὐτόσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴσχετο Κήϋξ.

"Αρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἐνὶ κύμασι Κηρύλος ᾄδεν,
 Οὐ τόσον ἡφίοισιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Ἀοῦς
 Ἰπλάμενος περὶ σᾶμα κινύρατο Μέμνονος ὄρνις,
 Ὅσον ἀποφθιμένοιο κατωδύραντο Βίωνος.

"Αρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Ἀδονίδες, πᾶσαι τε χελιδόνες, ἅς ποκ' ἔτερπεν
 Ἄς λαλέειν ἐδίδασκε, καθεζόμεναι δ' ἐπὶ πρέμνοις,
 Ἀντίον ἀλλήλαισιν ἐκώκυν, αἱ δ' ὑπεφώνευν
 Ὀρνιθες· λυπεῖσθε, πελειάδες, ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς.

"Αρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Τίς ποτε σᾶ σύριγλι μελίσδεται, ὦ τριπόθατε;
 Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θάσει σλόμα; τίς θρασὺς οὕτως;
 Εἰσέτι γὰρ πνεῖει τὰ σὰ χεῖλεα καὶ τὸ σὸν ἄσθμα.
 Ἀχὼ δ' ἐν δονάκεσσι τεὰς ἐπιβόσκετ' αἰοιδάς.
 Πανὶ φέρω τὸ μέλισμα· τάχ' ἂν κακείνος ἐρεῖσαι
 Τὸ σλόμα δειμαῖνοι, μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται.

"Αρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἂν ποκ' ἔτερπες
 Ἐξομένην περὶ σεῖο παρ' ἡϊόνεσσι θαλάσσης.
 Οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μελίσδεο· τὸν μὲν ἔφευγεν
 Ἄ καλὰ Γαλάτεια, σὲ δ' ἀδὺ ἀπέβλεπεν ἄλμας·
 Καὶ νῦν λασαμένη τῷ κύματος, ἐν ψαμάθοισιν
 Ἐζετ' ἐρημαίαισι, βόας δ' ἔτι σεῖο νομεύει.

"Αρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Πάντά τοι, ὦ βούτα, ξυγκάτθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν,

Παρθενικᾶν ἐρόεντα φιλάματα, χεῖλεα παίδων·
Καὶ στυγνὸν περὶ σῆμα τεδὸν κλαίουσιν "Ερωτες.
Ἄ Κύπρις φιλέει σε πολὺ πλεόν ἢ τὸ φίλαμα
Τὸ πρῶαν τὸν "Αδωνιν ἀποθνάσκοντα φίλασε.
Τοῦτό τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος,
Τοῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος· ἀπώλετο πρᾶν τοι "Ομηρος,
Τῆνο τὸ Καλλίοπας γλυκερὸν στόμα· καί σε λέγοντι
Μύρεσθαι καλὸν νῖα πολυκλαύστοισι ῥεέθροις,
Πᾶσαν δ' ἔπλησας φωνᾶς ἅλα· νῦν πάλιν ἄλλον
Υῖέα δακρύεις, αἰνῶ δ' ἐπὶ πένθει τάκη.
Ἀμφότεροι παγαῖς πεφιλαμένοι, ὅς μὲν ἔπινε
Παγασίδος κράνας, ὁ δ' ἔχεν πόμα τᾶς Ἀρεθούσας.
Χῶ μὲν Τυνδαρέοιο καλὰν ἄεισε Δύγατρα,
Καὶ Θέτιδος μέγαν νῖα, καὶ Ἀτρείδαν Μενέλαον·
Κεῖνος δ' οὐ πολέμους, οὐ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἔμελπε,
Καὶ βώτας ἐλίγαινε, καὶ αἰείδων ἐνόμευε,
Καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἀδέα πόρτιν ἄμελγε,
Καὶ παίδων ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν "Ερωτα
"Ετρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἤρесе τὴν Ἀφροδίτην.
"Αρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Πᾶσα, Βίων, Δρηνεῖ σε κλυτὴ πόλις, ἄσπεα πάντα.
"Ασκρη μὲν γοάει σε πολὺ πλεόν Ἡσίοδοιο·
Πίνδαρον οὐ ποθέοντι τόσον Βοιωτίδες "Υλαι·
Οὐ τόσον Ἀλκαίῳ πέρι μύρατο Λέσβος ἐρυμνά·
Οὐδὲ τόσον τὸν αἰοιδὸν ἐμύρατο Κήϊον ἄστυ.
Σὲ πλεόν Ἀρχιλόχοιο ποθεῖ Πάρος· ἀντὶ δὲ Σαπφοῦς

Εἰσέτι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἅ Μιτυλάνα .

(Πάντες ὅσοις καπυρὸν τελέθει στόμα βωκολιασταί .

Ἐκ Μοισῶν σέο πότμον ἀνακλαίουσι θανόντος .

Κλαίει Σικελίδας τὸ Σάμου κλέος , ἐν δὲ Κύδωσιν ,

Ὅ πρὶν μειδιόωντι σὺν ὄμματι φαιδρὸς ιδέσθαι ,

Δάκρυα νῦν Λυκίδας κλαίων χέει· ἐν τε πολίταις

Τριοπίδαις ποταμῷ Ὕρηνει παρ' Ἀλεντι Φιλητᾶς ,)

Ἐν δὲ Συρακοσίοισι Θεόκριτος . αὐτὰρ ἐγὼ τοι

Αὔσονικᾶς ὀδύνας μέλπω μέλος , οὐ ξένος ᾠδᾶς

Βωκολικᾶς , ἀλλ' ἦντ' ἐδιδάξας σεῖο μαθητᾶς ,

Κλαρονόμῳ μῶσας τᾶς Δωρίδος ἄμμε γεραίρων .

Ἄλλοις μὲν τεὸν ὄλβον , ἐμοὶ δ' ἀπέλειψας ἀοιδάν .

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος , ἄρχετε Μοῖσαι .

Ἀἰ ἂν , ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπ' ἂν κατὰ κᾶπον ὀλωνται ,

Ἡ τὰ χλωρὰ σέλινα , τό , τ' εὐθαλὲς οἶλον ἄνηθον ,

Ἵσπερον αὖ ζῶντι , καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι·

Ἄμμες δ' οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες ,

Ὅππότε πρῶτα θάνωμες , ἀνάκοι ἐν χθονὶ κοίλῃ

Εὐδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήγρετον ὕπνον .

Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπυκασμένος ἔσσεαι ἐν γᾷ·

Ταῖς νύμφαισι δ' ἔδοξεν αἰετὸν βάτραχον ᾄδειν .

Τῷ δ' ἐγὼ οὐ φθονέοιμι· τὸ γὰρ μέλος οὐ καλὸν ᾄδει·

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος , ἄρχετε Μοῖσαι .

Φάρμακον ἦλθε , Βίων , ποτὶ σὸν στόμα , φάρμακον εἶδες .

Πῶς τευ τοῖς χεῖλεσσι ποτέδραμε , κοῦκ ἐγλυκάνθη ;

Τίς δὲ βροτὸς τοσσοῦτον ἀνάμερος , ἢ κεράων τοι ,

Ἦ δοῦναι καλέων τοι φάρμακον, ἔκφυγεν ὥδάν;
 Ἄρχετε Σικελικαὶ τῷ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
 Ἀλλὰ δίκαια κίχε πάντας· ἐγὼ δ' ἐπὶ πένθει τῷδε
 Δακρυχέων τεδὸν οἶτον ὁδύρομαι. εἰ δυνάμην δέ,
 Ὡς Ὀρφεὺς καταβάς ποτὶ τάρταρον, ὥς ποκ' Ὀδυσσεὺς,
 Ὡς πάρος Ἀλκείδας, κῆγ' ἂν ἐς δόμον ἦλθον
 Πλουτέος, ὥς κεν ἴδοιμι καὶ εἰ Πλουτῇ μελίσδεις,
 Ὡς ἂν ἀκουσαίμην τί μελίσδεαι. ἀλλ' ἐπὶ Κῶρα
 Σικελικόν τι λίγαινε, καὶ ἀδύ τι βωκολιάσδεν.
 Κακείνη Σικελαῖς καὶ Αἰτναίοισιν ἔπαιξεν
 Αἰόσι, καὶ μέλος ἦδε τὸ Δώριον. οὐκ ἀγέραςτος
 Ἑσσεῖθ' ἀμολπᾶ· χ' ὥς Ὀρφεῖ πρόσθεν ἔδωκεν
 Ἀδέα φορμίζοντι παλίσσυντον Εὐρυδίκειαν,
 Καί σε, Βίων, πεμψεῖ τοῖς ὄρεσιν. εἰ δέ τι κῆγ' ὦν
 Συρίσδων δυνάμην, παρὰ Πλουτέϊ καὐτὸς αἶειδον.

ΜΕΓΑΡΑ
ΓΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ,

Ειδύλλιον δ'.

Μᾶτερ ἐμὰ, τίφθ' ὧδε φίλον κατὰ θυμὸν ἰάπτεις,
'Εκπάγλως ἀχέοισα; τὸ πρὶν δέ τοι σὺκ' ἔτ' ἔρευθος
Σώζετ' ἐπὶ ῥεθέεσσι; τί μοι τόσον ἠνίησαι;
'Ἡ ρ' ὅτι ἄλγεα πάσχει ἀπείριτα φαίδιμος υἱὸς
'Ανδρὸς ὑπ' οὐτιδανοῖο, λέων ὡσεὶ δ' ὑπὸ νεβροῦ;
"Ωμοι ἐγὼ, τί νύ μ' ὧδε θεοὶ τόσον ἠτίμασαν
'Αθάνατοι; τί νύ μ' ὧδε κακῇ γονέες τέκον αἴσῃ;
Δύσμορος, ἦτ' ἐπεὶ ἀνδρὸς ἀμύμονος ἐς λέχος ἦλθον,
Τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν,
'Ἡδ' ἔτι νῦν σέβομαί τε καὶ αἰδέομαι κατὰ θυμόν.
Τοῦ δ' οὔτις γένητ' ἄλλος ἀποτμότερος ζώντων,
Οὐδὲ τόσον σφετέρῃσιν ἐγεύσατο φροντίσι κηδέων.
Σχέτλιος, ὅς τόξοισιν ἅ οἱ πόρεν αὐτὸς Ἀπόλλων,
'Ἡέ τινος Κηρῶν, ἢ Ἐριννύος αἰνὰ βέλεμνα.

Παῖδας ἐοὺς κατέπεφνε, καὶ ἐκ φίλον εἴλετο θυμὸν,
Μαινόμενος κατὰ οἶκον· ὁ δ' ἔμπλεος ἔσκε φόνοιο.
Τοὺς μὲν ἐγὼ δύσῃηνος ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι
Βαλλομένους ὑπὸ πατρὶ (τόδ' οὐδ' ὄναρ ἤλυθεν ἄλλῳ).
Οὐδέ σφιν δυνάμην ἀδινὸν καλέουσιν ἀρῆξαι
Μητέρ' ἐήν· ἐπεὶ ἐγγὺς ἀνίκατον κακὸν ἦεν.
Ὡς δέ τ' ὀδύρεται ὄρνις ἐπὶ σφετέροισι νεοσσοῖς
Ὀλλυμένοις, οὕστ' αἰνὸς ὄφιν ἐτι νηπιάχοντας
Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι κατεσθίει· ἡ δὲ κατ' αὐτοὺς
Πωτᾶται κλάζουσα μάλα λιγὺ πότνια μήτηρ,
Οὐδ' ἄρ' ἔχει τέκνοισιν ἐπαρκέσαι· ἦ γάρ οἱ αὐτῇ
Ἄσπον ἴμεν μέγα τάρβος ἀμειλίχτοιο πελώρου.
Ὡς ἐγὼ αἰνοτόκεια, φίλον τέκος αἰάζουσα,
Μαινομένοισι πόδεσσι δόμον κάτα πολλὸν ἐφοίτων.
Ὡς γ' ὄφελον μετὰ παισὶν ἅμα θνήσκουσα καὶ αὐτὴ
Κεῖσθαι, φαρμακόεντα δι' ἥπατος ἰὸν ἔχοισα,
Ἄρτεμι θηλυτέρησι μέγα κρείουσα γυναιξί.
Τῷ χ' ἡμᾶς κλαύσαντε φίλαις ἐπὶ χερσὶ τοκῆες
Πολλοῖς σὺν κτερέεσσι πυρῆς ἐπέβησαν ὁμοίης.
Καί κεν ἓνα χρύσειον ἐς ὀστέα κρωσσὸν ἀπάντων
Λέξαντες, κατέθαψαν ὅθι πρῶτον γενόμεσθα.
Νῦν δ' οἱ μὲν Θῆβην ἱπποτρόφον ἐνναίουσιν,
Ἄονίου πεδίοιο βαθεῖαν βῶλον ἀροῦντες.
Αὐτὰρ ἐγὼ Τίρυνθα κατὰ κραναὴν πόλιν Ἦρας
Πολλοῖσιν δύσῃηνος ἰάπλωμαι ἄλγεσιν ἦτορ
Αἰεὶ ὁμῶς· δακρύων δὲ πάρεστί μοι οὐδ' ἔ' ἐρωή.

Ἀλλὰ πόσιν μὲν ὁρῶ παῦρον χρόνον ὀφθαλμοῖσιν
 Οἶκῳ ἐν ἡμετέρῳ· πολέων γάρ οἱ ἔργον ἑτοῖμον
 Μόχθων, τοὺς ἐπὶ γαῖαν ἀλώμενος ἡδὲ θάλασσαν
 Μοχθίζει, πέτρης ὅγ' ἔχων νόον ἢ σιδήρου
 Καρτερὸν ἐν στήθεσσι· σὺ δ' ἡὔτε λείβεαι ὕδωρ,
 Νύκτας τε κλαίουσα καὶ ἐκ Διὸς ἡμαθ' ὀπώσσα.
 Ἄλλος μὰν οὐκ ἂν τις εὐφρῆναι με παρασῆας
 Κηδεμόνων· οὐ γάρ σφε δόμων κατὰ τοῖχος ἑέργει,
 Καὶ λίην πάντες γε πέρην πιτυώδεος Ἴσθμοῦ
 Ναίουσ'· οὐδέ μοι ἐστὶ πρὸς ὄντινά κε βλέψασα,
 Οἷα γυνὴ πανάποτμος, ἀναψύξαιμι φίλον κῆρ,
 Νόσφι γε δὴ Πύρρης συνομαίμονος· ἢ δὲ καὶ αὐτὴ
 Ἀμφὶ πόσει σφετέρῳ πλέον ἄχθεται Ἰφικλῆϊ,
 Σὼ νίῳ· πάντων γὰρ οἷζυρώτατα τέκνα
 Γείνασθαι σε θεῶ τε καὶ ἀνέρι θνητῷ ἔολπα.

Ὡς ἂρ ἔφη· τὰ δέ οἱ θαλερώτερα δάκρυα μῆλων
 Κόλπον ἐς ἱμερόεντα κατὰ βλεφάρων ἔχέοντο,
 Μνησαμένη τέκνων τε καὶ ὧν μετέπειτα τοκῆων.
 Ὡς δ' αὐτὼς δακρύουσι παρήϊα λεύκ' ἐδίαινε
 Ἀλκμήνῃ· βαρὺ δ' ἤγε καὶ ἐκ θυμοῦ στενάχουσα,
 Μύθοισιν πυκινοῖσι φίλην νυὸν ὧδε μετήυδα,

Δαιμονίῃ παίδων, τί νύ τοι φρεσὶν ἔμπεσε τοῦτο
 Πευκαλίμης; πῶς ἄμμ' ἐθέλεις ὀροθυνέμεν ἄμφω,
 Κήδε' ἄλαστα λέγουσα, τὰ δ' οὐ νῦν πρῶτα κέκλαυται.
 Οὐχ ἄλλης οἷς ἐχόμεσθα τὸ δεύτατον αἰεὶ ἐπ' ἡμαρ
 Γιγνομένοις; μάλα μὲν γε φιλοθρηνῆς κέ τις εἴη

"Οσ' τις ἀριθμήσειεν ἐφ' ἡμετέροις ἀχέεσσι.
 Θάρσει· οὐ τοίης δ' ἐκυρήσαμεν ἐκ Δεοῦ αἴσης.
 Καὶ δ' αὐτὴν ὀρόω σε, φίλον τέκος, ἀτρύτοισιν
 "Αλγεσι μοχθίζουσαν· ἐπιγνώμων δέ τοι εἰμὶ
 "Ασχαλάαν, ὅτε δὴ γε καὶ εὐφροσύνης κόρος ἐστί.
 Καί σε μάλ' ἐκπάγλως ὀλοφύρομαι ἢ δ' ἐλεαίρω,
 Οὔνεκεν ἡμετέροιο λυγροῦ μετὰ δαίμονος ἔσχες,
 "Οσθ' ἡμῖν ἐφύπερθε κάρης βαρὺς αἰωρεῖται.
 "Ισθω γὰρ Κούρη τε καὶ εὐέανος Δημήτηρ,
 ("Ἄς κε μέγα βλαφθεῖς τις ἐκὼν ἐπίορκον ὁμόσση
 Δυσμενέων) μηδέν σε χειριότερον φρεσὶν ἦσι
 Στέργειν ἢ εἴπέρ μοι ὑπ' ἐκ νηδυόφιν ἦλθες,
 Καί μοι τηλυγέτη ἐνὶ δώμασι παρθένος ἦσθα.
 Οὐδ' αὐτὴν γέ νυ πάμπαν ἔολπ' ἀσε τοῦτό γε λήθειν.
 Τῷ μὴδ' ἐξείπης τόγ', ἐμὸν Δάλος, ὥς σευ ἀκηδῶ,
 Μὴδ' εἴ κ' ἡϋκόμου Νιόβης πυκινώτερα κλαίω.
 Οὐδὲν γὰρ νεμεσητὸν ὑπὲρ τέκνου γοάασθαι
 Μητέρι δυσπαθέοντος· ἐπεὶ δέκα μῆνας ἔκαμνον,
 Πρὶν καίπέρ τ' ἰδέειν μιν, ἐμῷ ὑπὸ ἥπατ' ἔχοισα.
 Καί με πυλάρταο σχεδὸν ἤγαγεν Ἀἰδονῆος.
 Ὡδέ ἐδυστοκέσασα κακὰς ὠδῖνας ἀνέτλαν.
 Νῦν δέ μοι οἴχεται οἶος ἐπ' ἀλλοτρίης νέον ἄθλον
 Ἐκτελέων· οὐδ' οἶδα δυσάμμορος εἴτε μιν αὖτις
 Ἐνθάδε νοστήσανθ' ὑποδέξομαι, εἴτε καὶ οὐκί.
 Πρὸς δ' ἔτι μ' ἐπτοίησε διὰ γλυκὺν αἰνὸς ὄνειρος
 Ὑπνον· δειμαίνω δέ, παλίγκοτον ὄψιν ἰδοῦσα,

Ἐκπάγλως, μή μοί τι τέκνοις ἀποθύμιον ἔρδοι.
 Εἶσατο γάρ μοι ἔχων μακέλην εὐεργέα χερσὶ
 Παῖς ἐμὸς ἀμφοτέρησι βίη Ἡρακληείη.
 Τῇ μεγάλῃν ἐλάχαινε (δεδεγμένος ὥς ἐπὶ μισθῷ)
 Τάφρον τηλεθάοντος ἐπ' ἐσχατιῇ τινὸς ἀγροῦ,
 Γυμνὸς, ἄνευ χλαίνης τε καὶ εὐμίτροιο χιτῶνος.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ παντὸς ἀφίκετο πρὸς τέλος ἔργου,
 Καρτερὸν οἶνοπέδοιο πονεύμενος ἔρκος ἀλωῆς,
 Ἦτοι ὃ λίσστρον ἐμελλεν ἐπὶ προὔχοντος ἐρείσας
 Ἀνδῆρου καταδῦναι ἃ καὶ πάρος εἴματα ἔστο.
 Ἐξαπίνης δ' ἀνέλαμψεν ὑπὲρ καπέτοιο βαθείης
 Πῦρ ἄμοτον, περὶ δ' αὐτὸν ἀθέσφατος εἰλεῖτο φλόξ.
 Αὐτὰρ ὅγ' αἰὲν ὀπισθε Διοῖς ἀνεχάζετο ποσσὶν,
 Ἐκφυγέειν μεμαῶς ὀλοὸν μένος Ἡφαίστοιο.
 Αἰεὶ δὲ προπάροιθεν εἰοῦ χροὸς, ἥν τε γέρρον,
 Νώμασκεν μακέλην· περὶ δ' ὄμμασιν ἔνθα καὶ ἔνθα
 Πάπταινε, μὴ δὴ μιν ἐπιφλέξῃ δῆϊον πῦρ.
 Τῷ μὲν ἀοοσῆσαι λελιημένος (ὥς μοι εἶκτο)
 Ἴφικλέης μεγάλθυμος, ἐπ' οὔδεϊ κάππεσ' ὀλισθὼν,
 Πρίν γ' ἐλθεῖν, οὐδ' ὀρθὸς ἀναστῆναι δύνατ' αὐτίς,
 Ἀλλ' ἀστέμφεες ἔκειτο, γέρων ὥσεί τ' ἀμενηνὸς,
 Ὄντε καὶ οὐκ ἐθέλοντα βιήσατο γῆρας ἀτερπὲς
 Καππεσέειν, κεῖται δ' ὅγ' ἐπὶ χθονὸς ἔμπεδον αὐτοῦ,
 Εἰσόκε τίς χειρὸς μιν ἀνειρύσῃ παριόντων,
 Αἰδεσθεὶς ὀπίδα προτέρην πολιοῖο γενείου.
 Ὡς ἐν γῇ λελίαστο σακέσπαλος Ἴφικλείης.

Αὐτὰρ ἐγὼ κλαίεσκον ἀμηχανέοντας ὀρῶσα
Παῖδας ἐμοὺς, μέχρι δὴ μοι ἀπέσσυτο νήδυμος ὕπνος
Ὅφθαλμῶν, ἥως δὲ παραυτίκα φαίδιμος ἦλθε.
Τοῖα, φίλη, μοὶ ὄνειρα διὰ φρένας ἐπλοίησαν
Παννυχίη· τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρυσθῆα τρέποιο
Οἴκου ἀφ' ἡμετέροιο· γένοιτο δὲ μάντις ἐκείνῳ
Θυμὸς ἐμὸς, μηδ' ἄλλο παρεκτελέσειέ τι δαίμων.

Ειδύλλιον ε΄.

Τὰν ἄλλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὄνεμος ἀτρέμα βάλλῃ,
Τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι Μοῖσα
Ἐντὶ φίλα, ποτάγει δὲ πολὺ πλεόν ἄμμε γαλάνα·
Ἄλλ' ὅταν ἀχῆσῃ πολιὸς βυθὸς, ἃ δὲ θάλασσα
Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα * * * μεμήνη,
Ἐς χθόνα παπταίνω καὶ δένδρεα, τὰν δ' ἄλλα φεύγω·
Γὰρ δέ μοι ἃ πιστὰ, τάχα δ' εὐσκίος εὐαδεν ὕλα,
Ἐνθα καὶ ἦν πνέυση πολὺς ὄνεμος, ἃ πίτυς ἄδει·
Ἥ κακὸν ὁ γριπεὺς ζώει βίον, ὃ δόμος ἃ ναῦς,
Καὶ πόνος ἐντὶ θάλασσα, καὶ ἰχθυὺς ἃ πλάνος ἄγρα·
Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῳ βαθυφύλλῳ·
Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἦχον ἀκούειν,
Ἄ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγρικον, οὐχὶ ταρασσει.

Ἦρα Πὰν Ἀχῶς τᾶς γείτονος, ἦρατο δ' Ἀχῶ
Σκιρτητᾶ Σατύρῳ, Σάτυρος δ' ἐπεμήνατο Λύδα·
Ὡς Ἀχῶ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχῶ,
Καὶ Λύδα Σατυρίσκον· ἔρως δ' ἐσμύχεται ἀμοιβᾶ.
Ὅσον γὰρ τήνων τις ἐμίσειε τὸν φιλέοντα,
Τόσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἄποινα.
Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις·
Στέργετε τοὺς φιλέοντας· ἴν', ἢν φιλέητε, φιλήσθε.

Ειδύλλιον ζ'.

Ἐσπερε, τᾷς ἐρατᾷς χρύσειον φάος Ἀφρογενείας,
Ἐσπερε, κυανέας ἱερὸν, φίλε, νυκτὸς ἄγαλμα,
Τόσσον ἀφαιρότερον μήνας, ὅσον ἔξοχος ἄστρον,
Χαῖρε φίλος· καί μοι ποτὶ ποιμένα κῶμον ἄγοντι
Ἀντὶ σελαναίας τὸ δίδου φάος· ὥνεκα τήνα
Σάμερον ἀρχομένα, τάχιον δύνει· οὐκ ἐπὶ φωρὰν
Ἔρχομαι, οὐδ' ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἐνοχλήσω.
Ἀλλ' ἐράω· καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνερᾶσθαι.

Ειδύλλιον η'.

Ἀλφειὸς μετὰ Πῖσαν ἔπην κατὰ πόντον ὁδεύη,
Ἔρχεται εἰς Ἀρέθοισαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ,
Ἔδνα φέρων, καλὰ φύλλα καὶ ἄνθεα, καὶ κόνιν ἱράν·
Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι, τὴν δὲ θάλασσαν
Νέρθεν ὑποτροχάει, κοῦ μίγνυται ὕδασιν ὕδωρ·
Ἄ δ' οὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένου ποταμοῖο.
Κῶρος δεινοθέτας, κακομάχανος, αἰνὰ διδάσκων,
Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Ἔρωσ ἐδίδαξε κολυμβῆν.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ ΑΡΟΤΡΙΩΝΤΑ

Επίγραμμα.

Λαμπάδα θεῖς καὶ τόξα, βοηλάτιν εἴλετο ράβδον
Οὔλος Ἔρως, πῆρην δ' εἶχε κατωμαδίην.
Καὶ ζεύξας ταλαεργὸν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα ταύρων,
Ἔσπειρεν Διοῦς αὐλακα πυροφόρον.
Εἶπε δ' ἄνω βλέψας αὐτῷ Διὶ, Πρῆσον ἀρούρας,
Μή σε τὸν Εὐρώπης βοῦν ὑπ' ἄροτρα βάλῃ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΛΟΓΙΣΜΟΣ,

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΘΗΜΕΡΟΝ

ΛΟΓΙΣΜΟΝ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΒΙΩΝΟΣ

ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΡΕΠΙΟΝΤΑ

ΕΡΕΠΙΟΝΤΑ

ΕΡΕΠΙΟΝΤΑ

ΕΡΕΠΙΟΝΤΑ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ,

Ειδύλλιον α'.

Αἰάζω τὸν "Αδωνιν· Ἀπόλετο καλὸς "Αδωνις.
"Ωλετο καλὸς "Αδωνις, ἐπαιάζουσιν "Ερωτες.
Μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ φάρεσι, Κύπρι, κάθειυδε,
"Εγρεο δειλαία κυανοστόλε, καὶ πλατάγησον
Στάθεα, καὶ λέγε πᾶσιν, Ἀπόλετο καλὸς "Αδωνις.
Αἰάζω τὸν "Αδωνιν· ἐπαιάζουσιν "Ερωτες.
Κεῖται καλὸς "Αδωνις ἐπ' ὄρεσι, μηρὸν ὀδόντι
Λευκῷ λευκὸν ὀδόντι τυπείς, καὶ Κύπριν ἀνιᾶ
Λεπτὸν ἀποψύχων· τὸ δέ οἱ μέλαν εἴβεται αἷμα
Χιονέας κατὰ σαρκός· ὑπ' ὀφρύσι δ' ὄμματα ναρκεῖ.
Καὶ τὸ ρόδον φεύγει τῷ χείλεος· ἀμφὶ δὲ τήνῳ
Θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα τὸ μήποτε Κύπρις ἀφήσει.
Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ οὐ ζώντος ἀρέσκει.
Ἄλλ' οὐκ εἶδεν "Αδωνις ὃ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.

Αιάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἑρωτες.
 Ἄγριον ἄγριον ἔλκος ἔχει κατὰ μηρὸν Ἄδωνις·
 Μείζον δ' ἂν Κυθήρεια φέρει ποτικάρδιον ἔλκος.
 Κεῖνον μὲν περὶ παῖδα φίλοι κύνες ὠρύσαντο,
 Καὶ νύμφαι κλαίουσιν ὀρειάδες· ἂν δ' Ἀφροδίτα
 Λυσαμένα πλοκαμίδας, ἀνὰ δρυμοὺς ἀλάληται
 Πενθαλέα, νήπλεκτος, ἀσάνδαλος· αἱ δὲ βάτοι νιν
 Ἐρχομένην τείροντι, καὶ ἱερὸν αἶμα δρέπονται.
 Ὅξυ δὲ κοκύνουσα, δι' ἄγχεα μακρὰ φορεῖται,
 Ἀσσύριον βοόωσα πόσιν, καὶ παῖδα καλεῖται.
 Ἀμφὶ δέ μιν μέλαν αἶμα παρ' ὀμφαλὸν ἤωρεῖτο,
 Στάθεα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο· οἱ δ' ὑπομαζοὶ
 Χιόνεοι τοπάροιθεν Ἀδώνιδι πορφύροντο.

Αἱ αἱ τὰν Κυθήρειαν, ἐπαιάζουσιν Ἑρωτες.
 Ὦλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, συνώλεσεν ἱερὸν εἶδος.
 Κύπριδι μὲν καλὸν εἶδος, ὅτε ζώεσκεν Ἄδωνις.
 Κάτθανε δ' ἂν μορφὰ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδος, αἱ αἱ.
 Ὦρεα πάντα λέγοντι καὶ αἱ δρύες, Αἱ τὸν Ἄδωνιν·
 Καὶ ποταμοὶ κλαίουσι τὰ πένθεα τᾶς Ἀφροδίτας,
 Καὶ παγαὶ τὸν Ἄδωνιν ἐν ὥρεσι δακρύοντι,
 Ἀνθεα δ' ἐξ ὁδύνας ἐρυθραίνεται· ἂν δὲ Κυθήρη
 Πάντας ἀνὰ κναμὸς καὶ ἀνὰ πτόλιν οἰκτρὸν αἰεῖει.

Αἱ αἱ τὰν Κυθήρειαν· Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
 Ἀχὼ δ' ἀντεβόασεν, Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
 Κύπριδος αἶνον ἔρωτα τίς οὐκ ἔκλαυσεν ἄν; Αἱ αἱ.
 Ὡς ἶδεν, ὥς ἐνόησεν Ἀδώνιδος ἄσχετον ἔλκος,

Ὡς ἴδε φοῖνιον αἶμα μαραινομένῳ περὶ μηρῷ,
 Πάχεας ἀμπετάσασα κινύρετο, Μεῖνον Ἄδωνι,
 Δύσποτμε μεῖνον Ἄδωνι, πανύστατον ὥς σε κιχείω,
 Ὡς σε περιπλύξω, καὶ χεῖλεα χεῖλεσι μίξω.
 Ἐγρεο τυτθὸν Ἄδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον.
 Τοσσοῦτόν με φίλασον ὅσον ζῶει τὸ φίλαμα.
 Ἀχρὶς ἀπὸ ψυχῆς ἐς ἐμὸν στόμα κεῖς ἐμὸν ἦπαρ
 Πνεῦμα τεδὸν ρεύσῃ, τὸ δὲ σεῦ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω,
 Ἐκ δὲ πίω τὸν ἔρωτα· φίλαμα δὲ τοῦτο φυλάξω
 Ὡς αὐτὸν τὸν Ἄδωνιν· ἐπεὶ σύ με δύσμορε φεύγεις,
 Φεύγεις μακρὸν Ἄδωνι, καὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα,
 Καὶ στυγνὸν βασιλῆα καὶ ἄγριον· ἃ δὲ τάλαινα
 Ζῶω· καὶ θεὸς ἐμὲ, καὶ οὐ δύναμαί σε διώκειν.
 Λάμβανε Περσεφόνα τὸν ἐμὸν πόσιν· ἐσσι γὰρ αὐτὰ
 Πολλὸν ἐμεῦ κρείσσων· τὸ δὲ πᾶν καλὸν ἐς σὲ κατάρρει.
 Εἰμὶ δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίην,
 Καὶ κλαίω τὸν Ἄδωνιν, ὃ μοι θάνε, καὶ σε φοβεῦμαι.
 Θνάσκεις, ὦ τριπόθατε· πόθος δέ μοι ὥς ὄναρ ἔπτη.
 Χήρη δ' ἃ Κυθήρεια, κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἐρωτες.
 Σοὶ δ' ἅμα κεστὸς ὄλωλε· τί γὰρ τολμηρὸν κυνάγεις;
 Καλὸς ἐὼν τοσσοῦτον ἔμηνας θηροῖ παλαίειν;
 Ὡδ' ὀλοφύρατο Κύπρις· ἐπαιάζουσιν Ἐρωτες.
 Αἶ αἶ τὰν Κυθήρειαν· Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
 Δάκρυον ἃ Παφίη τόσον ἐκχέει· ὅσον Ἄδωνις
 Αἶμα χέει· τὰ δὲ πάντα ποτὶ χθονὶ γίγνεται ἄνθη.
 Αἶμα ρόδον τίκτει, τὰ δὲ δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.

Αιάζω τὸν "Αδωνιν· Ἀπόλετο καλὸς "Αδωνις·
 Μηκέτ' ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρεο, Κύπρι·
 "Εστ' ἀγαθὰ σπιθὰς, ἔστιν Ἀδώνιδι φυλλὰς ἐτοῖμα·
 Λέκτρον ἔχει, Κυθήρεια, τὸ σὸν τόδε νεκρὸς "Αδωνις·
 Καὶ νέκυς ὢν καλὸς ἐστὶ, καλὸς νέκυς οἷα καθεύδων·
 Κάτθεο καὶ μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν, οἷς ἐνίαυεν,
 Τοῖς μετὰ σευ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθει,
 Παγχρύσῳ κλιντῆρι· πόθει καὶ στυγνὸν "Αδωνιν·
 Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι καὶ ἄνθεσι· πάντα σὺν αὐτῷ,
 Ὡς τῆνος τέθνακε, καὶ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη·
 Ῥαῖνε δέ μιν μύρτοισιν, ἀλείφασι, ῥαῖνε μύροισι·
 Ὀλλύσθω μύρα πάντα· τὸ σὸν μύρον ὤλετ' "Αδωνις·
 Κέκλιται ἀβρὸς "Αδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέοισιν·
 Ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀνασπενάχουσιν Ἔρωτες,
 Κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· χῶ μὲν θῖστῶς,
 Ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν', ὃς δ' εὐπτερον ἄγε φαρέτρην·
 Χῶ μὲν ἔλυσσε πέδιλον Ἀδώνιδος, ὃς δὲ λέβησι
 Χρυσείοις φορέησιν ὕδωρ, ὃ δὲ μηρία λούει·
 Ὃς δ' ὄπιθεν πτερύγεσσιν ἀναψύχει τὸν "Αδωνιν·
 Αὐτὰν τὰν Κυθήρειαν ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες·
 Ἔσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλιαῖς Ὑμέναιος,
 Καὶ στέφος ἐξεπέτασσε γαμήλιον· οὐκέτι δ' Ὑμᾶν,
 Ὑμᾶν οὐκέτ' αἰδόμενον μέλος, ἄδεται αἶ αἶ·
 Αἶ αἶ καὶ τὸν "Αδωνιν ἔτι πλέον, αἶ Ὑμέναιον·
 Αἱ Χάριτες κλαίοντι τὸν νῖέα τῷ Κινύραο,
 Ὡλετο καλὸς "Αδωνις, ἐν ἀλλήλησι λέγοισαι·

Αὐταὶ δ' ὅξ' ἔλεγοντι πολὺ πλεόν ἢ τὸ Διώνα .
Καὶ Μοῖραι τὸν "Αδωνιν ἀνακλαίουσιν "Αδωνιν ,
Καί μιν ἐπαείδουσιν · ὁ δέ σφισιν οὐκ ἐπακούει ,
Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει , Κώρα δέ μιν οὐκ ἀπολύει .
Λῆγε γόων , Κυθήρεια , τοσήμερον ἴσχεο κώμων .
Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι , πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρῦσαι .

Ειδύλλιον β'.

Ἰξευτὰς ἔτι κῶρος, ἐν ἄλσει δενδράεντι
"Ορνεα θηρεύων, τὸν ἀπότροπον εἶδεν "Ερωτα
Ἑσδόμενον πύξοιο ποτὶ κλάδον· Ὡς δ' ἐνόασε,
Χαίρων, ὥνεκα δὴ μέγα φαίνετο ὄρνεον αὐτῷ,
Τῷς καλάμῳς ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπων,
Τᾷ καὶ τᾷ τὸν "Ερωτα μετάλμενον ἀμφεδόκευεν.
Χώ παῖς, ἀσχαλάων, ἔνεχ' οἱ τέλος οὐδὲν ἀπάντη,
Τῷς καλάμῳς ῥίψας ποτ' ἀροτρεὰ πρέσβυν ἵκανε,
"Ὅς νιν τάνδε τέχνην ἐδιδάξατο, καὶ λέγεν αὐτῷ,
Καὶ οἱ δεῖξεν "Ερωτα καθήμενον. αὐτὰρ ὁ πρέσβυς
Μειδιάων κίνησε κάρη, καὶ ἀμείβετο παῖδα,
Φεῖδεο τᾷς θήρας, μηδ' ἐς τόδε τῶρνεον ἔρχευ.
Φεῦγε μακράν· κακὸν ἐντὶ τὸ θηρίον. ὀλβιος ἔσση
Εἰσόκα μή μιν ἔλῃς· ἦν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθῃς,
Οὗτος ὁ νῦν φεύγων καὶ ἐπάλμενος, αὐτὸς ἀφ' αὐτῷ
Ἐλθὼν ἐξαπίνας κεφαλὰν ἐπι σείῳ καθιξεῖ.

Ειδύλλιον γ'.

Ἄμεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὑπνώοντι παρέστω,
Νηπίαχον τὸν Ἔρωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
Ἐς χθόνα νευσλάζοντα· τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον·
Μέλπειν μοι φίλε βοῦτα λαβὼν τὸν Ἔρωτα δίδασκε.
Ὡς λέγε, χ' ἂ μὲν ἀπῆλθεν· ἐγὼ δ' ὅσα βουκολίασδον,
Νήπιος, ὥς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ἔρωτα δίδασκον,
Ὡς εὖρε πλαγίαυλον ὁ Πάν, ὥς αὐλὸν Ἀθάνα,
Ὡς χέλυν Ἑρμάων, κίθαριν δ' ὥς ἀδύς Ἀπόλλων.
Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων,
Ἀλλὰ μοι αὐτὸς ᾄδειεν ἐρωτύλα, καί μ' ἐδίδασκε
Θνατῶν ἀθανάτων τε πόθους, καὶ ματέρος ἔργα.
Κῆγὼν ἐκλαθόμαν μὲν ὅσων τὸν Ἔρωτα δίδασκον·
Ὅσσα δ' Ἔρωσ μ' ἐδίδασκεν ἐρωτύλα, πάντ' ἐδιδάχθην.

Ειδύλλιον δ'.

Ταὶ Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγριον οὐ φοβέονται,
Ἐκ θυμῷ φιλέοντι, καὶ ἐκ ποδὸς αὐτῷ ἔπονται.
Κ' ἦν μὲν ἄρα ψυχὰν τις ἔχων ἀνέραστον ὀπηδῇ,
Τῆνον ὑπεκφεύγοντι, καὶ οὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν.
Ἦν δὲ νόον τῷ Ἔρωτι δονεύμενος ἀδὺ μελίσδῃ,
Ἔς τῆνον μάλα πᾶσαι ἐπειγόμεναι προρέοντι.
Μάρτυς ἐγὼν ὅτι μῦθος ὃδ' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής.
Ἦν μὲν γὰρ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθάνατόν τινα μέλπῳ,
Βαμβαίνει μεν γλῶσσα, καὶ ὥς πάρος οὐκ ἔτ' αἰδεῖ.
Ἦν δ' αὖτ' ἐς τὸν Ἔρωτα καὶ ἐς Λυκίδαν τὴ μελίσδῳ,
Καί τόκα μοι χαίροισα διὰ σλόματος ῥέει ῥῥά.

Ειδύλλιον ε΄.

Εἰ μοι καλὰ πέλει τὰ μελύδρια, καὶ τάδε μούνα
Κῦδος ἐμοὶ δῆσοντι τά μοι πάρος ὤπασε Μοῖρα.
Εἰ δ' οὐχ ἀδέα ταῦτα, τί μοι πολὺ πλήονα μοχθεῖν;
Εἰ μὲν γὰρ βιότῳ διπλόον χρόνον ἀμὴν ἔδωκεν
Ἡ Κρονίδας, ἥ Μοῖρα πολύτροπος, ὥστ' ἀνύεσθαι
Τὸν μὲν ἐς εὐφροσύναν καὶ χάσματα, τὸν δ' ἐνὶ μόχθῳ,
Ἦν τάχα μοχθήσαντί ποθ' ὕστερον ἐσθλὰ δέχεσθαι.
Εἰ δὲ θεοὶ κατένευσαν ἓνα χρόνον ἐς βίον ἐλθεῖν,
Ἀνθρώποις, καὶ τόνδε βραχὺν καὶ μήονα πάντων,
Ἐς πόσον ἄδειλοί καμάτως κ' εἰς ἔργα πονεῦμες;
Ψυχὰν δ' ἄχρι τίνος ποτὶ κέρδεα καὶ ποτὶ τέχνας
Βάλλομες, ἰμείροντες ἀεὶ πολὺ πλήονος ὄλβῳ;
Λαθόμεθ' ἢ ἄρα πάντες ὅτι θνατοὶ γενόμεσθα,
Χ' ὥς βραχὺν ἐκ Μοίρας λάχομεν χρόνον

Ειδύλλιον 5'.

Ὀλβιοι οἱ φιλέοντες, ἐπὴν ἴσον ἀντεράωνται.
"Ολβιος ἦν Θασεὺς τῷ Πειριθόῳ παρεόντος,
Εἰ καὶ ἀμειλίκτοιο κατήλυθεν εἰς Ἀἶδαο.
"Ολβιος ἦν χαλεποῖσιν ἐν Ἀξείνοισιν Ὀρέστης,
Οὐνεκά οἱ ξυνὰς Πυλάδας ἄρητο κελεύθους.
"Ἦν μάκαρ Αἰακίδας ἐτάρῳ ζώοντος Ἀχιλλεύς·
"Ολβιος ἦν Δνάσκων, ὅτι οἱ μόρον αἰνὸν ἄμυνεν.

ΚΛΕΟΔΑΜΟΣ, καὶ ΜΥΡΣΩΝ,

Ειδύλλιον ζ'.

ΚΛΕ. **Ε**ἵαρος, ὦ Μύρσων, ἢ χεῖματος, ἢ φθινοπώρου,
ἢ Δέρεος, τί τοι ἀδύ; τί δὲ πλέον εὐχεαι ἐλθεῖν;
ἢ Δέρος, ἀνίκα πάντα τελείεται ὅσα μογεῦμες;
ἢ γλυκερὸν φθινόπωρον, ὅτ' ἀνδράσι λιμὸς ἐλαφρά;
ἢ καὶ χειμὰ δύσεργον; ἐπεὶ καὶ χεῖματι πολλοὶ
Θαλπόμενοι δέλγονται ἀεργίῃ τε καὶ ὀκνῶ;
ἢ τοι καλὸν ἔαρ πλεον εὐαδεν; εἰπὲ, τί τοι φρὴν
Αἰρεῖται; λαλέειν γὰρ ἐπέτραπεν ἅ σχολὰ ἀμῖν.

ΜΥ. Κρίνειν οὐκ ἐπέοικε θεήϊα ἔργα βροτοῖσι.
Πάντα γὰρ ἱερὰ ταῦτα καὶ ἀδέα. Σεῦ δὲ ἕκατι
Ἐξερέω, Κλεόδαμε, τό μοι πέλεν ἄδιον ἄλλων.
Οὐκ ἐθέλω Δέρος ἤμεν, ἐπεὶ τόκα μ' ἄλιος ὀπτῇ.
Οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ὥρια τίκτει.
Οὐλον χειμὰ φέρειν, νιφετὸν κρυμούς τε φοβεῦμαι.
Εἵαρ ἐμοὶ τριπόθατον ὅλω λυκάβαντι παρείη,
Ἀνίκα μήτε κρύος, μήθ' ἄλιος ἄμμε βαρύνει.
Εἵαρι πάντα κύει, πάντ' εἵαρος ἀδέα βλαστῇ,
Χ' ἅ νῦξ ἀνθρώποισιν ἴσα, καὶ ὁμοῖος ἀώς.

ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ
ΑΧΙΛΛΕΩΣ, καὶ ΔΗΙΔΑΜΕΙΑΣ

Ειδύλλιον η'.

ΜΥΡΣΩΝ, καὶ ΛΥΚΙΔΑΣ.

- Μτ. Λῆς νύ τι μοι, Λυκίδα, σικελὸν μέλος ἀδὺ λυγαίνειν,
Ἰμερόεν, γλυκύθυμον, ἐρωτικὸν, οἷον ὁ Κύκλωψ
"Αἶσεν Πολύφραμος ἐπ' ἠϊόνι Γαλατεία;
Λτ. Κῆν μοι συρίσδεν, Μύρσων, φίλον· ἀλλὰ τί μέλψω;
Μτ. Σκύριον, ὦ Λυκίδα, ζαλῶν μέλος, ἀδὺν ἔρωτα,
Λάθρια Πηλείδαο φυλάματα, λάθριον εὐνάν.
Πῶς παῖς ἔσσατο φᾶρος, ὅπως δ' ἐψεύσατο μορφάν.
Χ' ὥπως ἐν κόραις Λυκομηδίσιν ἀπαλέγοισα
Ἀηδήνητ' ἀπαστὸν Ἀχιλλέα Δηϊδάμεια.
Λτ. "Αρπασε τὰν Ἑλέναν ποθ' ὁ βωκόλος, ἄγε δ' ἐς "Ιδαν,
Οἰνώνη κακὸν ἄλγος· ἐχώσατο ἅ Λακεδαιμόν,
Πάντα δὲ λαὸν ἄγειρεν Ἀχαϊκόν· οὐδέ τις Ἑλλήν,
Οὔτε Μυκηναίων, οὔτ' Ἥλιδος, οὔτε Λακόνων
Μεῖνεν ἐὼν κατὰ δῶμα, φέρον * δισσὶν ἀνὰν ἄρνα.

* Ruhnkenius emendat φθισατορ' Ἀρηα.

Λάνθανε δ' ἐν κώραις Λυκομηδίσι μοῦνος Ἀχιλλεύς.
 Εἶρια δ' ἀνθ' ὅπλων ἐδιδάσκετο, καὶ χερὶ λευκᾷ
 Παρθενικὸν κόρον εἶχεν· ἐφαίνετο δ' ἥν τε κώρα.
 Καὶ γὰρ ἴσον τήναις δηλύνετο, καὶ τόσον ἄνθος
 Χιονέαις πόρφυρε παρειῇς· καὶ τὸ βάδισμα
 Παρθενικῆς ἐβάδιζε, κόμας δ' ἐπύκαζε καλύπτρῃ.
 Θυμὸν δ' Ἄρεος εἶχε, καὶ ἀνέρος εἶχεν ἔρωτα.
 Ἐξ αὐῶς δ' ἐπὶ νύκτα παρίζετο Δηϊδαμεία.
 Καὶ ποτὲ μὲν κείνας ἐφίλει χέρα, πολλάκι δ' αὐτᾶς
 Στόμ' ἀνὰ καλὸν ἄειρε, τὰ δ' ἀδέα δάκρυ' ἐπῆνει.
 Ἦσθιε δ' οὐκ ἄλλα σὺν ὁμάλικι· πάντα δ' ἐποίει
 Σπεύδων κοινὸν ἐς ὕπνον. ἔλεξέ νυ καὶ λόγον αὐτᾷ.
 Ἄλλαι μὲν κνώσσουσι σὺν ἀλλήλαισιν ἀδελφαί.
 Αὐτὰρ ἐγὼ μούνα μίμνω, σὺ δὲ νύμφα καθεύδεις,
 Αἶδ' ὑποπαρθενικαὶ συνομάλικες αἱ δύο καλαί·
 Ἄλλὰ μόναι κατὰ λέκτρα καθεύδομες, ἃ δὲ πονηρὰ
 Νύσσα γὰρ δολία με κακῶς ἀπὸ σεῖο μερίσδει.
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο

Ειδύλλιον 2'.

Ἄμερε Κυπρογένεια Διὸς τέκος ἡδὲ θαλάσσης,
Τόπῳτε τίσον θνατοῖσι καὶ ἀθανάτοισι χαλέπῳεις;
Τυτθὸν ἔφαν· τί νυ τόσσον ἀπέχθεο καὶ τὴν αὐτᾶ,
Ταλίκον ὥς πάντεσσι κακὸν τὸν Ἔρωτα τέκῃαι;
Ἄγριον, ἄστροργον, μορφᾶ νόον οὐδὲν ὅμοιον·
Ἐς τί δέ νιν πλανὸν καὶ ἑκαβόλον ὥπασας ἡμῖν,
Ὡς μὴ πικρὸν ἐόντα θυναίμεθα τῆνον ἀλύξαι;

Theocritus,

Idyllia

Parma 1792

A.gr.a. 2432

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10234271-6